Sora dispărută
DAMEN TANGO
De la autoarea bestsellerurilor
Soția plantatorului de ceai
și *Fiica negustorului de mătase*
Dinah Jefferies
NEMIRA

Sora dispărută

Dinah Jefferies

Traducere din limba engleză de
Maria Adam

NEMIRA

Ilustrație copertă: Copyright © Jeff Cottenden
Layout copertă: Oana BĂNDĂRĂU
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor print: Stelian BIGAN
Tehnoredactor ebook: Corina REZAI
Lector: Andreea DĂNILĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFERIES, DINAH
Sora dispărută / Dinah Jefferies ; trad. din lb. engleză: Maria Adam. -
Bucureşti : Nemira Publishing House, 2021
ISBN print: 978-606-43-1044-6
ISBN epub: 978-606-43-1108-5

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Dinah Jefferies
THE MISSING SISTER
Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London in 2019
Text copyright © 2019 by Dinah Jefferies
The author has asserted her moral rights.
All rights reserved.

© Nemira, 2021

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

1.

Rangoon, Birmania[1], 1936

Belle și-a îndreptat umerii, și-a dat părul lung, roșcat-auriu pe spate și a urmărit cu inima tresăltând de emoție cum vaporul se apropie tot mai mult de portul din Rangoon. Ce chestie! Orașul unde se clădeau visurile, încă un contur misterios în depărtare, dar care se deslușea pe măsură ce nava străbătea apa. Cerul de un albastru șocant de puternic, aproape bleumarin în adâncimi, reflecta suprafața topită, atât de lucioasă, încât aproape îți vedeai chipul în ea. Și aerul licărea, de parcă soarele ar fi făcut cristale mici și rotitoare din umezeala ce se înălța din apă. Bărcuțele împrăștiate în apă se lăsau și se ridicau, iar ea râdea în vreme ce păsările de mare se năpusteau țipând. Pe Belle nu o deranja zgomotul, de fapt, îi întărea senzația că era ceva dureros de diferit. Tânjea de multă vreme după libertatea de a călători, și acum chiar asta făcea.

Cu bâzâitul în urechi, a inhalat brusc, de parcă ar fi vrut să absoarbă și ultima particulă a acestui moment glorios și, preț de câteva minute, a închis ochii. Când i-a deschis iar, a rămas cu gura căscată de uimire. Nu îi atrăsese atenția portul plin de freamăt, cu macaralele înalte, vasele de marfă încărcate cu lemn de tec, petrolierele greoaie, vapoarele cu aburi și bărcile mici de pescuit ce se adunau la umbra navelor mai mari. Nici clădirile albe și impresionante, în stil colonial, care începeau să se întrezărească. Înălțându-se în spatele acestora, deasupra orașului părea să plutească un uriaș edificiu aurit. Da, plutea parcă suspendat, ca o porțiune dintr-un paradis de neconceput, ce coborâse pe pământ. Fascinată de strălucirea aurie pe fundalul cerului de cobalt, Belle nu-și putea desprinde privirea de la el. Oare exista ceva mai captivant decât asta? Fără urmă de îndoială, știa că avea să se îndrăgostească de Birmania.

Căldura însă era chinuitoare: nu una uscată, ci un fel de căldură umedă, care i se lipea de haine. Era, cu siguranță, ceva diferit, dar avea să se obișnuiască, la fel și cu aerul care mirosea a sare și a ars și i se bloca în gât. Și-a auzit numele strigat și, întorcându-se, a văzut-o pe Gloria, femeia pe care o întâlnise pe punte la începutul călătoriei, sprijinită acum de balustradă, purtând o pălărie de soare roz, cu borul

larg. Belle a dat să se întoarcă, dar nu înainte ca Gloria să strige din nou. Femeia a ridicat mâna cu mănușă albă și a venit spre ea.

– Așadar, a răsunat vocea stridentă a Gloriei, smulgând-o pe Belle din visare. Ce zici de pagoda Shwedagon? Impresionantă, nu?

Belle a încuviințat.

– Acoperită cu aur, a continuat Gloria. Nostimi oameni, birmanii ăștia! Tot locul e presărat cu altare și pagode aurite. Nu poți nici să mergi fără să te împiedici de un călugăr.

– Trebuie să fie minunați dacă au creat ceva atât de frumos.

– Așa cum îți spuneam, pagodele sunt peste tot. Șoferul meu așteaptă pe doc. Te iau cu mine la minunatul nostru hotel Strand. Are vedere la râu.

Belle s-a uitat la pielea din jurul ochilor negri și duși în fundul capului ai celeilalte femei și nu pentru prima dată a încercat să-i ghicească vârsta. Erau câteva riduri, dar avea ceva ce ea numea în general o înfățișare atrăgătoare. Mai degrabă izbitoare decât frumoasă, cu nasul roman și puternic, cu pomeții sculptați și părul negru și lucios, adunat elegant pe ceafă… cât despre vârsta ei, era imposibil să-ți dai seama. Probabil trecuse de mult de cincizeci de ani.

Gloria vorbise cu aerul cuiva care stăpânea întreg orașul. O femeie cu o reputație de păstrat și o figură pe măsură. Belle se întreba cum ar arăta fără masca groasă de machiaj aplicat cu desăvârșire, cu sprâncene desenate cu grijă și buze de vedetă de cinema. Nu avea să se topească totul la căldură?

– Uneori rămân la Strand după o noapte târzie. De fapt, asta voi face și diseară, deși, firește, am casa mea în Golden Valley, a spus Gloria.

– Golden Valley?

Belle nu putu să-și înfrâneze curiozitatea.

– Da. Ai auzit de el?

Belle a clătinat din cap și, după o clipă de ezitare, a decis să nu spună nimic. Nu era ca și cum știa despre locul acela, nu? Pur și simplu, nu era pregătită să stea de vorbă cu o persoană pe care de-abia o cunoștea.

– Nu. Câtuși de puțin, a spus ea. Doar mi-a plăcut numele.

Gloria i-a aruncat o privire întrebătoare și Belle, deși era hotărâtă să nu facă asta, s-a surprins întorcându-se în trecut. Trecuse un an de la moartea tatălui ei și nu fusese o perioadă prea bună. Nu găsise de lucru decât în librăria unei prietene, dar în fiecare săptămână cerceta cea mai recentă ediție din *The Stage* din clipa în care sosea. Și apoi – ce bucurie – zărise anunțul prin care se căutau artiști în hotelurile cu prestigiu din Singapore, Colombo și Rangoon. Dăduse proba la Londra, unde rămăsese timp de două zile chinuitoare, așteptând neliniștită să primească vestea.

Belle se documentase. Descoperise că Rangoon fusese sub stăpânire britanică din 1852 și se dezvoltase dintr-un orășel cu colibe acoperite cu stuf într-un oraș mare și

un port prosper, din care avea să facă și ea parte de acum. În timp ce Gloria îi arăta birouri guvernamentale impunătoare, case private și magazine, Belle simțea căldura înăbușitoare din mașină și abia aștepta să coboare și să simtă aerul pe piele. Gloria avusese dreptate. Călugări în veșminte de culoarea șofranului ce roiau pe străzi se vedeau peste tot, ba chiar și câteva femei, deși erau îmbrăcate din cap până-n picioare în roz pal.

– Călugărițe, a explicat Gloria fără să pară impresionată. Călugări și călugărițe budiste. Deși călugărițele sunt destul de rare.

Gloria i-a povestit apoi că Strand fusese prima zonă dezvoltată de englezi și, împreună cu cvartalul de pe strada Phayre, era cel mai bun loc de afaceri pe care îl puteai avea. Lui Belle nu-i prea păsa. Avea timp să exploreze mai târziu. Acum nu dorea decât o băutură rece și să simtă pământ ferm sub picioare.

– O să-ți placă strada Phayre, a adăugat Gloria. A fost denumită după primul comisar al Birmaniei. Se continuă de-a lungul râului, la fel ca Strand. E străjuită de arbori-de-ploaie2 frumoși și, mai important de atât, acolo se găsesc toți bijutierii și negustorii de mătăsuri.

Belle nu i-a răspuns, și-a trecut doar mâna peste frunte, căci picături de sudoare îi curgeau deja de la rădăcina părului.

– Am ajuns, a spus Gloria când plimbarea s-a terminat și șoferul a tras în fața unui portic elegant, cu un palmier mare, care creştea splendid de o parte și de alta a acestuia. Dar, cerule mare, să ne adăpostim sub un ventilator.

Doi hamali tăcuți au venit să ia valizele și, când au ajuns la ușile mari de sticlă, un portar cu turban pe cap a făcut o plecăciune și le-a deschis. Înăuntru, holul avea un tavan înalt și era răcoros.

– Îmi place să văd râul cum străluceşte prin bambusul înalt din partea opusă hotelului, a spus Gloria întorcându-se cu fața spre uși. Privește!

Belle s-a uitat.

– Bănuiesc că tu vei sta într-una dintre camerele mici din spate, în anexa nouă sau în pod. Se zvoneşte că ar acoperi piscina ca să mai construiască niște camere, știi, dar încă nu s-a întâmplat asta și sper nici să nu se întâmple.

A scos un pachet de țigări Lambert and Butler din geanta ei din piele de crocodil și i-a întins una lui Belle.

Belle și-a dus mâna la gât.

– Nu pot. Vocea mea. Trebuie s-o protejez.

– Desigur. Ce prostie din partea mea.

Gloria a făcut o pauză.

– Îți dau un sfat. Eu aș sta departe de port și de străzile înguste de pe faleza râului, mai ales după ce se întunecă. Acolo trăiesc chinezii într-un adevărat labirint de alei ascunse. Îți pui viața în pericol.

Un bărbat scund, cu aspect mai degrabă apatic și servil, cu mustață subțire și ten

roșiatic, s-a apropiat s-o întâmpine pe Gloria.

– Doamna de Clemente, a spus el cu o plecăciune slugarnică, vorbind cu un accent ce părea nordic, pe care încerca să-l mascheze. Și musafira dumneavoastră drăguță. Mă scuzați că deranjez, dar dacă prietena dumneavoastră are nevoie de ajutor pot să-i rezerv ceva de îndată.

S-a întors să-i zâmbească lui Belle.

– O, nu, a spus Belle, gata să-i corecteze impresia. Nu sunt oaspetele hotelului, sunt artistă. Cântăreață, de fapt.

El şi-a încleștat fălcile și, ignorând-o pe Belle, i s-a adresat Gloriei:

– Fără îndoială, știți, doamnă de Clemente, că există o intrare separată pentru servitori. Aș ruga-o cu respect pe însoțitoarea dumneavoastră să o folosească.

Gloria a ridicat din sprâncene și i-a zâmbit politicos, dar rece.

– Dar, domnule Fowler, domnișoara Hatton nu este servitoare. Ca artistă și, aș putea adăuga, prietena mea apropiată, are anumite drepturi. Mă aștept să aflu că au fost respectate.

S-a răsucit pe călcâie cu dispreț și s-a îndreptat spre recepție.

Fowler se făcuse și mai roșu la față și, uitându-se chiorâș la Belle, i-a spus șuierând să-l urmeze.

– Îmi pare rău, a șoptit ea, bănuind că această interacțiune scurtă nu avea să ajute prea mult.

După ce a condus-o din hol, s-a oprit și s-a îndreptat cât era de lung.

– Sunt sigur că vei găsi un mod de a te revanșa față de mine. Nu uita că sunt asistent manager și, prin urmare, îmi dai socoteală mie.

În timp ce el vorbea, Belle se forțase să nu zâmbească privindu-i sprâncenele excesiv de mobile. Sprâncene care, fără de veste, s-ar fi putut desprinde, cerând să aibă o viață proprie. Își dădea seama că nu era un bărbat care să accepte cu ușurință să fie luat în râs și a reușit să nu chicotească.

El zâmbea încordat.

– Am grijă să am ochi și la ceafă. Așa sunt eu, văd absolut tot. Și, dacă îmi permiți, nu pari genul de artist tipic.

Ea a ridicat din umeri.

– Și de unde ești? Comitatele din jurul Londrei?

– Cheltenham.

– Același lucru. Mă rog, nu știu cum o să te înțelegi cu celelalte fete. Majoritatea vin din cartierul East End din Londra. Sper că nu te consideri prea bună pentru meseria asta.

Ea s-a încruntat.

– Celelalte?

– Dansatoarele.

El a ridicat din sprâncene și a privit-o atent.

– Cu aere și figuri nu vei ajunge departe aici.

– Sper că voi reuși să mă integrez, a spus ea, dorind ca el să plece, bucurându-se că a făcut un pas în spate.

– Ei bine, nu mai pot pierde timpul pălăvrăgind, a bombănit el și apoi a luat-o după colț, a condus-o pe trei rânduri de trepte pe scara îngustă pentru personal și apoi s-a oprit în fața a patru uși vopsite în alb de pe coridorul întunecat. Aici stai tu, i-a spus el și i-a întins o cheie. Împarți camera cu Rebecca.

Să împartă? S-a descurajat puțin. *Pe de altă parte*, și-a spus ea, *s-ar putea dovedi distractiv*.

1 Termen care a desemnat, în limba română, până în 1989, țara care în prezent se numește Uniunea Myanmar (aici și în continuare, toate toponimele sunt cele folosite în perioada în care se petrece acțiunea romanului) (n. red.).

2 Arbore-de-ploaie (*Samanea saman*), copac din Asia de Sud şi de Sud-Est, cu o coroană impresionantă și flori trandafirii (n. red.).

2.

Belle și-a cunoscut colega de cameră abia a doua zi dimineață. În seara de dinainte, stătea în pat, așteptând ca fata să apară, căzuse într-un somn de epuizare, apoi s-a ridicat brusc doar când a trezit-o un bâzâit. Dornică să-și înceapă noua viață, s-a ridicat în capul oaselor și a privit pe fereastră unde două muște uriașe – cel puțin, asta credea ea că erau – se loveau furioase de geam. Fără ezitare, a dat la o parte cuvertura subțire, a întins picioarele pe podea și s-a aplecat să deschidă fereastra.

Cămăruța din pod avea o zugrăveală alburie și doar două paturi drept mobilă – unul, sub ferestruica pe care tocmai o deschisese, era evident rezervat. Așa că Belle dormise în celălalt. O comodă cu sertare, un birouaș și un șifonier alcătuiau restul mobilei. Dar când a deschis ușa șifonierului să-și așeze câteva lucruri, l-a găsit plin ochi cu hainele colegei de cameră.

La lavoarul din colț s-a spălat pe față, sperând ca pielea ei palidă să nu se umple de pistrui în soarele puternic din Birmania. Aspectul ei irezistibil – ochi verzi ca marea, fața ovală și simetrică, gura mare și nasul drept – însemna că ieșea în evidență în mulțime, și asta îi fusese de folos când dăduse proba. Îmbrăcată încă în cămașă de noapte, și-a pieptănat părul, probabil cea mai desăvârșită trăsătură a ei, și s-a gândit la părul mamei, ceva mai închis la culoare decât al ei, deși Belle nu-și dădea seama cât de bună îi era memoria. Trecuse mult timp.

Cum colega ei lipsea, Belle a deschis din nou șifonierul, întrebându-se dacă hainele ei ar putea să-i dea vreun indiciu despre caracterul fetei. Erau o mulțime de lucruri din mătase roșie, lucioasă, și a scos o rochie scurtă ca să o vadă mai bine.

Ușa s-a deschis brusc și cineva a dat buzna înăuntru.

Belle s-a răsucit pe loc și a văzut o blondă de înălțime medie, care stătea cu mâinile în șolduri în cameră, privind-o încruntată.

– Îți place, nu? a întrebat fata.

– Da, e drăguță, a răspuns Belle și, hotărâtă să nu se lase enervată de atitudinea ostilă a fetei, i-a zâmbit larg.

– Drăguță? E al naibii de frumoasă! Am economisit o lună întreagă pentru ea, așa că, dacă nu te superi, aș prefera să-ți iei labele de pe ea.

Belle a ezitat.

– Scuze. Eu…

Fata a mijit ochii.

– Ar fi mai bine să lămurim lucrurile din prima.

– Da, bineînțeles. Mă întrebam doar unde o să-mi pun lucrurile.

Fata s-a uitat la cufărul enorm al lui Belle.

– Fir-ar, ți-ai adus și chiuveta din bucătărie?

Belle a ridicat din umeri.

– E al tatei, a murmurat neclar.

– Rebecca, a spus fata și a întins mâna.

Belle a dat mâna cu ea.

– Annabelle… dar toți îmi spun Belle.

– Eu sunt dansatoare, a adăugat Rebecca. Suntem patru.

Belle a dat din cap și a studiat înfățișarea neîngrijită a fetei – machiajul întins, ce încadra ochii mari și albaștri, nasul în vânt, buzele pline, vopsite în roșu, și o rochie mulată de bumbac care nu ascundea prea mult silueta voluptuoasă.

– Tu trebuie să fii noua cântăreață. Sper că ești în stare să cânți. Cea dinaintea ta a fost de-a dreptul inutilă, plângea întruna, era groaznic de nefericită și hoață pe deasupra. A șters-o a naibii, cu tot cu cerceii mei preferați.

– Îi era dor de casă?

– Ce știu eu, ce-mi pasă? Sper că nu ești și tu o plângăcioasă.

S-a oprit și a cercetat fața Bellei, parcă uitându-se după semne de slăbiciune.

– E prima dată când pleci de-acasă?

– Nu. Am locuit la Paris și la Londra.

Fata a dat din cap.

– Și de unde ești?

– West Country. Cheltenham.

– Şic.

Belle a oftat. Așa avea să fie mereu? Poate ar fi trebuit să mintă și să spună mai bine că venea din Birmingham. Lucrase acolo o perioadă scurtă.

– Ai familie? a întrebat Rebecca.

Belle a clătinat din cap.

– Ai noroc. Casa noastră e plină de copii, iar eu sunt cea mai mare. Sigur că-i iubesc pe toți, dar abia așteptam să scap de acolo.

– Poate vor veni în vizită?

Rebecca a râs.

– Puțin probabil. Nu avem bani. Săraci lipiți pământului.

– Ah.

– În fine, câtă vreme nu-ți bagi nasul în ce fac eu. Cea de dinaintea ta era din Solihull, credea că-i mai bună ca noi, celelalte. Dacă e un lucru care nu-mi place… În orice caz, trebuie să trag un pui de somn. Ieși în oraș?

– Speram mai degrabă să despachetez.

– *Sperai mai degrabă*, nu? a întrebat ea imitând accentul lui Belle. Măi, să fie! Lasă-mă câteva ore să pun capul jos și o faci pe urmă.

– Bine, dar trebuie să mă spăl și să mă îmbrac înainte să ies.

Fata a ridicat simplu din umeri.

– Te-am așteptat până târziu, a spus Belle. Mi s-a părut puțin nepoliticos să adorm fără să facem cunoştință. Unde-ai fost aseară?

Rebecca și-a dat cu degetul peste nas.

– Cu cât știi mai puțin, cu atât ai mai puține șanse să-ți dai drumul la gură.

– Oh, pentru Dumnezeu…

– Deci nu ești vreo mironosiță?

Belle s-a zbârlit.

– Sigur că nu.

– Mai vedem noi. Baia e în capătul celălalt. Dar trebuie să te duci devreme. O împărțim toate cinci și apa caldă se termină repede.

Belle a rămas cu gura căscată de uimire văzând o șopârlă de treizeci de centimetri, cu coada răsucită, cum se cațără pe perete şi se ascunde după șifonier, scoțând un sunet straniu, neomenesc.

Rebecca a râs.

– Trăiesc în case și te țin trează noaptea. Găsim și insecte în interior, mai mari decât cele de acasă, uneori și câte o veveriță.

– În cameră?

Rebecca și-a scos rochia și, lăsând-o într-un morman pe jos, s-a strecurat în pat în lenjerie intimă. O clipă mai târziu, când Belle dădea să deschidă ușa și să o ia spre baie, fata a ridicat capul.

– La naiba, ce păr frumos ai! Şi pun pariu că-i natural roșcatul ăla, a adăugat ea şi s-a întors cu fața în cealaltă parte.

Belle a zâmbit în sinea ei. Poate nu avea să fie chiar atât de rău să împartă camera cu Rebecca, până la urmă.

Cu o zi înainte, curând după ce venise, domnul Fowler, plesnind de importanță, îi făcuse turul hotelului. Din holul de la intrare, cu pereții îmbrăcați în oglinzi, canapelele de piele neagră, podelele din lemn lustruit și măsuțele de cafea din sticlă, o condusese prin sălile de mese somptuoase. Veioze din mătase roz pal erau împrăștiate prin încăpere și pereții erau împodobiți cu tablouri înfățișând peisaje din Birmania, alături de portrete ale unor bărbați albi cu prestanță și ale doamnelor încărcate de bijuterii. Mesele erau deja aranjate cu fețe din damasc alb apretat.

Își exprimase admirația cu murmure suficient de volubile cât să-l mulțumească, și chiar era impresionată, mai mult decât bucuroasă că lucra acolo. El îi mai arătase și alte zone, spunându-i că hotelul fusese complet renovat în 1927.

– Sigur, eu nu eram aici pe atunci.

– De cât timp sunteți aici?

– Nu de mult, răspunsese el, ocolindu-i întrebarea și spunând mai departe: E cel mai confortabil și cel mai modern hotel din Rangoon – avem propriul oficiu poștal și un magazin de bijuterii în proprietatea I.A. Hamid and Co.

A urmat o cameră frumos aranjată care, îi spusese el, servea drept sală pentru micul dejun şi devenise apoi sala pentru ceaiul de după-amiază. Ea privise scaunele de răchită și tacâmurile elegante. *Era drăguț*, și-a spus, atmosfera era mai relaxată decât în sala mare de mese. Erau celebri pentru ceaiurile lor de după-amiază, spusese el cu o nuanță de mândrie în glas.

– Mai sunt niște prăjituri care au rămas pentru personal, adăugase el, zâmbind mărinimos, de parcă prăjiturile rămase fuseseră oferite numai de el.

A urmat magazia, apoi o bucătărie mare cu tavan înalt, care dădea către o cameră mică, în care angajații își pregăteau masa, și au ajuns, în cele din urmă, în sala de concerte de la Strand, care fusese construită în spatele anexei, cu un vestiar pentru fete și o grădină mică în spate.

– Ne bazam înainte pe orchestrele aflate în vizită, cu dansatoare și cântăreți. Formația și artiștii permanenți sunt o treabă recentă. Rămâne de văzut dacă vor merge lucrurile.

– Doar englezii vin aici?

El dăduse din cap, apoi adăugase:

– Bine, și scoțienii. Mulți scoțieni.

– Dar oamenii care lucrează aici? Sunt toți englezi?

– Sigur că nu. Avem niște băieți indieni ca ajutoare la bucătărie și… l-ai văzut pe portar.

– Niciun birman?

El clătinase din cap.

– Birmanilor – clasei servitorilor, vreau să spun – nu le place să muncească.

– Deloc?

– Pentru noi.

– Oh.

– Sunt destui birmani educați în departamentele guvernamentale.

Aici, ca şi în clădirea principală, zonele publice erau extraordinar de generoase. Când s-au întors în holul de la intrare, ea îi arătase mocheta de catifea de pe scara lată ce ducea spre etajele de sus, dar el clătinase din cap.

– Dormitoarele, apartamentele și locurile de odihnă pentru oaspeți, spusese el. N-ai de ce să te duci acolo.

Dar ea își dorea să le vadă chiar atunci.

Surprinzându-i expresia curioasă, el deschisese o ușă batantă ce ducea spre un coridor întunecat. După ce au trecut de ușă, o luase de mâna dreaptă și-i pusese

cealaltă mână pe umărul stâng. Ea se trăsese înapoi din strânsoarea lui, în timp ce încerca să o împingă puțin în spate.

– Se poate ca fata potrivită să *vadă* un dormitor neocupat din când în când, știi, între două șederi ale oaspeților, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ești fata potrivită, domnișoară Hatton?

Ea se îndepărtase de el.

– Mă îndoiesc, domnule Fowler.

El înclinase capul și mijise puțin ochii, înainte de a spune:

– Ei bine, vom vedea, nu-i așa?

Nu era îngrijorată. Mai întâlnise bărbați ca el.

Acum, având o zi numai pentru ea, pesemne ca să se poată instala și în general să vadă împrejurimile înainte de repetiția din ziua următoare, a decis să exploreze orașul. Când a ieșit din hotel, a dat din cap spre portarul cu turban și a clipit când norul de praf din aer i-a înțepat ochii. A trecut de birourile unui agent maritim, apoi de un oficiu poștal roșu și bogat ornamentat, pe urmă însă, răzgândindu-se, s-a întors și a luat-o în altă direcție.

A tras în piept aerul greoi, plin de miresme orientale misterioase. Ce mirosea oare atât de aromat? s-a întrebat ea. Apoi s-a oprit, ascultând clopotele templului care răsunau din toate direcțiile. Pe stradă, șuvoiul de ricșe, biciclete, automobile și pietoni o forța deseori să se ferească din calea lui. Judecând după limbile diferite pe care le auzea – probabil, hindustană, pe lângă birmană și, bineînțeles, engleză –, aici trăia un amestec bogat de rase. Indienii păreau ocupați și viguroși, chinezii, nerăbdători să-ți vândă marfa, dar birmanii erau cei care o încântau. Bărbații fumau țigări de foi și își înclinau capul spre ea când trecea pe lângă ei, iar femeile, îmbrăcate în haine imaculate de mătase roz, erau minione și frumoase ca niște păpuși. Purtau părul împletit strâns și împodobit cu o floare într-o parte, dar se mira să vadă că-și acoperiseră fața cu o unsoare groasă, galbenă. Fermecată de dulceața din zâmbetul lor, le zâmbea şi ea, la rândul ei. Era fascinată că bărbații și femeile purtau fuste cu tunici scurte – aflase deja că fusta se numea *longyi* –, deși versiunea feminină era mai strânsă pe talie. A remarcat și că bărbații purtau, în general, turbane roz, iar femeile păreau să aibă deseori un șal subțire și rozaliu pe umeri.

Ceva mai departe, izul slab de canalizare se îmbina cu aromele tari și picante ce răzbăteau dinspre diferitele tarabe și comercianți. A rămas la răscruce, ascultând roțile cu bandaj metalic ale trăsurilor trase de cai, niște cutii demodate cu roți, ce puteau fi închiriate, și s-a mirat de felul în care trecutul și prezentul coexistau pe aceste străzi. După o clipă, a luat-o la stânga, pe Merchant Street.

De-a lungul Strand Road și mai departe, mărturii ale clădirilor britanice dominau orașul, însă Belle tânjea după ceva mai palpitant decât monumentele colonialismului. A luat-o la dreapta, trecând de clădirea împodobită a tribunalului, unde credea că trebuie să fi lucrat tatăl ei, apoi a cotit din nou și, trăgând brusc aer

în piept, a zărit ce căuta. Aceasta trebuia să fie pagoda Sule, mai mică decât pagoda Shwedagon, pe care o văzuse de pe vapor. Încântată să descopere apariția aurie și strălucitoare chiar în centrul oraşului Rangoon, înconjurată de forfota și zgomotul vieții de zi cu zi, s-a oprit s-o privească. Recepționerul de la hotel o informase că monumentul avea 2 200 de ani și fusese întotdeauna centrul activității sociale a orașului.

Sub privirile ei, aurul sclipea și scânteia seducător, însă, amețită de căldura puternică, a privit în jur. Nu-și amintea să-și fi luat pălăria sau umbrela și, în timp ce muștele zburau prin fața ei, le alunga cu mâna și căuta din priviri un loc în care să ia ceva de băut. Tarabele cu ceai care străjuiau străzile nu păreau prea agreabile, atunci unde? S-a uitat din nou în jur și a zărit-o pe Gloria ieșind de la Rowe and Co., un magazin mare, vopsit în roșu și crem, cu un turn în colț, cu balconașe și ferestre curbate și ornamentate la etaj. Belle a strigat și i-a făcut semn cu mâna.

3.

Diana, Cheltenham, 1921

În sfârșit, am primit o scrisoare de la Simone. Sunt atât de bucuroasă, că-mi vine să dansez prin cameră! Mă gândesc la ochii ei blânzi de chihlimbar, la părul blond-deschis și la tenul de piersică; îmi amintesc și cât de bine ne-am distrat. Soția doctorului meu și cea mai bună prietenă a mea din Birmania, cu toate că veștile ei sunt triste – sigur că sunt, căci soțul ei Roger a murit –, spune că se va întoarce să trăiască în Anglia. Undeva în Oxfordshire, care nu e departe. Cobor în fugă, îmi iau foarfeca de grădină și alerg din holul mic, din spatele casei, și ies afară, ridicând o clipă chipul în sus – îmi place să simt soarele pe piele –, apoi tai niște trandafiri pe care-i pun în sufragerie.

Îmi amintesc culorile florilor din Birmania și viața mea de acolo, *viața mea*! Plină de emoție și de râsete. Cocktailuri, dineuri și petrecerile acelea luxoase din grădină care țineau toată noaptea. Bucuria simplă a rochiei de mătase de la Paris care-mi atingea pielea și dragul meu soț, care mă ținea atât de strâns, de parcă eram tot ce e mai bun pe lume. Pe urmă, după ce beam prea multă șampanie, ne uitam la felinarele roz și portocalii ce se legănau în bătaia brizei pe când cerul se colora în indigo, înainte de ivirea zorilor.

Şi of, grădina, cu florile ei parfumate și coroanele uriașe ale copacilor printre crengile cărora maimuțele se legănau. Râdeam amândoi când le vedeam, ținându-ne în brațe, tineri – mă rog, eu eram tânără – și atât de îndrăgostiți. Și locul nostru special, izolat, unde nu vedea nimeni ce făceam și nu puteau ști vreodată cum soțul meu rigid și demn mă dorea atât de mult, că i se tăia respirația.

Mă opresc în loc.

Nu te gândi la grădină.

4.

Gloria a traversat strada, legănându-și geanta, cu un zâmbet larg pe față, în timp ce se apropia. Belle i-a zâmbit și Gloria a sărutat-o pe obraz, cu buzele de vedetă de cinema pictate în roșu-sângeriu.

– Îi place păsării noastre cântătoare în Rangoon?

– Nu prea am avut timp să văd mare lucru, dar da, îmi place la nebunie. Se întâmplă atât de multe aici.

S-a oprit o clipă și și-a șters fruntea cu mâna.

– Dar, Doamne, ce cald e! Mă întrebam unde pot merge să beau ceva. Mor de sete.

– Știu eu un locșor. Și, dacă tot suntem aici, o să-ți cumpărăm o pălărie. O să găsim la Rowe. Doar biletul, sunt sigură. Cât suntem acolo, trebuie să-ți iei o copie după catalogul lor. Practic, poți să-ți cumperi orice.

– Sună grozav.

– Și e frumos înăuntru. Evantaie peste tot, podele răcoroase de gresie în alb și negru peste tot *și* te servesc numai englezi. E un Harrods din Orient, draga mea.

Belle a zâmbit.

– Ești foarte amabilă.

– Draga mea, te înșeli. Adevărul e că mă faci curioasă. Vezi tu, mă plictisesc foarte repede. A oftat îndelung și languros, ca și cum voia să dovedească asta. Iar tu pari să ai nevoie de cineva care să-ți poarte de grijă.

Belle avea senzația că ar putea deveni un fel de jucărie pentru femeia mai în vârstă și avea să fie la fel de repede lăsată din mână pe cât fusese luată; cât despre purtatul de grijă, se obișnuise de mult să aibă singură grijă de ea însăși. Totuși, dacă asta voia să-și închipuie Gloria, așa să fie. Și-a potrivit pasul cu al Gloriei și au pornit, traversând grădinile din Fytche Square și întorcându-se pe Merchant Road.

– Chestia galbenă de pe fața lor? a întrebat Belle. Ce e?

– Se numește *thanaka.* Ele cred că face bine tenului și le apără de soare.

– Pare că usucă foarte tare. Ai încercat-o?

– Nu e pe gustul meu, dragă.

Iar Belle și-a dat seama că obrajii sculptați ai prietenei sale nu aveau să fie niciodată pângăriți de remedii locale.

Odată ajunse la bar, Gloria a comandat două pahare mari de Pimm's.

– Oh, nu alcool, a spus Belle.

Nu avea încredere în alcool. Dacă te putea schimba în bine, putea să te schimbe și în rău. Se obișnuise să-și refuze unele lucruri încă de la opt ani, când i-a picat fisa că putea trage de o ciocolată mai mult decât oricine altcineva doar cu puțin autocontrol.

– E… destul de devreme, a adăugat ea. Pot să iau un ceai?

Gloria a râs.

– Ceai! E ceva complet revoltător aici, asta dacă nu-ți place cu lapte condensat. Știu că unora le place.

– De ce cu lapte condensat?

– Populația birmană consideră că e dezgustător să mulgi vaca. În orice caz, voiai să bei ceva, și pentru mine asta înseamnă un singur lucru.

Belle a privit-o cu o expresie hotărâtă.

– Doar limonadă. Sincer.

Gloria a clătinat din cap și s-a uitat la ea, prefăcându-se tristă.

– Tu pierzi. Pimm's de aici e cel mai bun din oraș. Dar nu contează, spune-mi ce-ai mai făcut.

– Nu prea multe. Mă obișnuiesc cu locul, de fapt.

Gloria a zâmbit, aruncându-i o privire care sugera că era mulțumită de ea însăși.

– Ei bine, trebuie să-ți spun ceva care ar putea să te intereseze.

– Continuă.

A doua seară, înainte de primul spectacol, Belle relua ordinea cântecelor în minte în timp ce se machia. S-a uitat la imaginea ei în oglinda din vestiarul puternic luminat și s-a dat cu rujul vișiniu, care scotea în evidență roșul și auriul din părul ei, deși încă nu se hotărâse ce să facă în privința părului. Să-l lase desfăcut? Să-l strângă?

Avea emoții? Puțin, dar învățase să-și folosească emoțiile când cânta. Mai important decât atât, simțea o fericire nouă și sălbatică și era absolut hotărâtă să facă o impresie bună. Avea să înceapă cu unele dintre preferatele ei – un semn bun. Îi plăcea Billie Holiday, desigur, dar și Bessie Smith, regina bluesului. Oricare dintre cântecele lor erau preferatele oamenilor, dar alesese *Nobody Knows You When You're Down and Out* și *Careless Love*.

După ce a salutat dansatoarele, s-a concentrat atât de tare, încât nu le-a observat cum se schimbau în cealaltă parte a camerei. Dar acum își dădea seama că numele ei era pomenit în șoapte cam prea sonore, în mod sigur, cu scopul să ajungă la urechile ei. Nu a dat vreun semn că le-a auzit și a continuat să se machieze.

Șoaptele au continuat, iar Belle a înțeles că spuneau că primise slujba doar fiindcă o cunoștea pe Gloria de Clemente. S-a întors și s-a uitat la fețele încruntate

ale celor patru fete.

– De-abia o cunosc, a spus ea zâmbind, sperând să alunge proasta dispoziție. Serios.

Rebecca o privea fix.

– Ce altceva o să spui? Annie a noastră trebuia să primească slujba și deodată apari tu, sosind pe același vapor cu doamna de Clemente.

– Iar eu te-am văzut ieri la bar cu ea, a adăugat fata pe nume Annie. Foarte apropiate.

– Am cunoscut-o pe Gloria prima dată pe vapor.

– Gloria, nu? Pe noi nu ne lasă niciodată să-i spunem *Gloria*.

Belle a simțit că începe să se înfurie și s-a ridicat în picioare.

– Oh, pentru Dumnezeu, e ridicol! Am văzut un anunț pentru slujba asta și m-am înscris la fel ca toată lumea.

– Da, iar eu sunt regele Angliei, i-a întors-o Rebecca.

Annie a pufnit în râs și a simțit că-și încleștează fălcile când s-a întors cu fața spre ea.

– Poate n-ai primit *tu* slujba pentru că pur și simplu nu ai fost destul de bună. Ți-a trecut vreodată asta prin cap?

– Ție ți-e ușor să spui. Am mai văzut noi de-astea ca tine aici!

– De-astea ca mine? Nu știi nimic despre mine. Nimic!

Belle simțea cum i se aprind obrajii, așa că s-a calmat înainte să vorbească din nou.

– Acum, dacă nu vă supărați, trebuie să mă pregătesc de spectacol.

S-a așezat rigidă, încercând să nu-și arate supărarea, și a încercat să se detașeze de ele. Modul ei de a scăpa de un conflict fusese întotdeauna să se adâncească în gânduri, și se pricepea la asta. Dar sperase că relația cu colega ei de cameră avea să fie mai amicală, iar schimbul neplăcut de replici o deranja. După ce a respirat adânc de câteva ori, și-a recăpătat controlul, dar tot își făcea griji că neplăcerea asta avea să-i dăuneze prestației. Desigur, tocmai de asta o făcuseră. Ei bine, a naibii să fie dacă bătuse atâta cale doar ca să lase niște fete geloase și răzbunătoare să-i strice ploile! Avea să iasă pe scenă, să zâmbească și să cânte din toată inima.

5.

Diana, Cheltenham, 1921

În timp ce privesc pe fereastră parcul Pittville și văd porumbeii – forme mici și negre ce mărginesc acoperișul unei case din partea opusă a vastului parc –, o aud pe fiica mea cum îşi strigă tatăl. Cred că îi e foame. Mă simt cuprinsă de energie, așa că-mi iau capotul și cobor cele trei etaje până în măruntaiele casei. Sunt sigură că avem ouă și pâine. O să-i fac ouă moi cu batonaşe de pâine prăjită – preferatele ei. Dar când năvălesc în bucătărie, împiedicându-mă din cauza nerăbdării, mă întâmpină aroma tocanei de vită și știu că întrerup ceva când o văd cum stă la masa curată de pin împreună cu doamna Wilkes, menajera noastră. Sunt aproape una de cealaltă și mă privesc fix. Le privesc și eu, căci vreau să le arăt că locul acesta e al meu. Eu trăiesc aici de cel mai mult timp.

Mintea îmi zvâcnește și anii se dau înapoi, la zilele de demult când casa era a tatălui meu și apoi la mine, după moartea mamei din cauza unei gripe cumplite. Tata s-a dus să stea în Bantham, în Devon, la reședința noastră de vară, unde a rămas izolat. Îi e dor de mama, și eu chiar m-am străduit să-l vizitez, dar a devenit prea dificil să călătoresc. Dar înainte, când eram mică, eram destul de fericită în casa asta veche.

Mi-aș dori să păstrez deschisă fereastra către trecutul mai sigur pentru mai mult timp, însă doamna Wilkes se ridică și fereastra se trântește, iar eu mă trezesc readusă în prezent.

– Am mai rămas. Sper că nu vă supărați, doamnă, dar fata trebuie hrănită.

Dau din cap, dar simt critica din vocea ei.

– Draga mea, spun eu întorcându-mă spre copil. Vrei să-ți citesc o poveste în seara asta?

Ea ridică ochii și se uită direct la mine.

– Nu, mulțumesc, mami, mi-a promis tati că-mi citește.

Îmi mușc buza și înghit în sec. Pe urmă, mă întorc pe călcâie și o iau spre scări, cu pleoapele umede.

Oamenii de aici mă privesc neliniștiți și-mi spun că e din cauza nervilor. O dată

am auzit-o pe menajeră bârfind cu băiatul de la livrări – cu băiatul de la livrări! „E o martiră a nervilor ei.“ Dar nu e din cauza nervilor – mă tem de voce.

Întorcându-mă în camera mea, ploaia lovește în geam și parcul pare mohorât, în vreme ce înserarea se transformă în noapte. Încă mai disting luminile caselor din cealaltă parte a parcului, iar acele dreptunghiuri mici de aur, ce strălucesc ca niște faruri, îmi dau speranță. Îmi imaginez familii fericite, cum se întoarce soțul de la serviciu, aruncând pălăria și îmbrățișându-și soția. Copiii, poate trei la număr, coboară scările strigând: „Tati, a venit tati acasă!“ Iar soția îi trimite în camera de joacă, pentru ca tati să citească ziarul în timp ce soarbe în liniște un whisky Laphroaig.

– Bei ceva, dragule? spune ea, nebănuind fragilitatea lucrurilor.

6.

În seara celui de-al doilea spectacol, înainte ca fetele să se întoarcă în vestiar după primele două dansuri, Belle și-a căutat caietul în geantă, apoi a scos articolele tăiate din ziare. Când citise articolul prima dată, fusese foarte curioasă și, ca să fie sinceră, încă mai era. În urmă cu un an, când murise tatăl ei, avusese sarcina deloc de invidiat de a-i aşeza în cutii cărțile din vasta lui bibliotecă. Articolele tăiate din ziare, vechi și îngălbenite, fuseseră bine ascunse într-o carte prăfuită și, dacă n-ar fi alunecat de acolo pe când Belle termina de împachetat, n-ar fi aflat niciodată despre asta. Ea le ascunsese în caiețelul ei ca să le păstreze și acolo rămăseseră. Citind acum primul dintre cele două articole, a clătinat din cap, încă nevenindu-i să creadă.

The Rangoon Post, **10 ianuarie 1911**
RĂPIT DIN GRĂDINĂ – CAZUL BEBELUŞULUI DISPĂRUT

Cu nespusă durere și cu regret, acest corespondent are sarcina de a vă relata dispariția unei fetițe nou-născute. Elvira Hatton, copila în vârstă de trei săptămâni, este fiica stimatului nostru membru în Ministerul Justiției, domnul Douglas Hatton, și a soției sale Diana. Fetița a dispărut ieri din cărucul lăsat la umbra unui tamarin din grădina familiei Hatton din Golden Valley, în Rangoon. Poliția lansează un apel către martori să se prezinte cât mai urgent la secție.

Când au intrat celelalte fete în cameră, pline de energie, Belle s-a uitat la ceasul de la mână și a pus articolele tăiate din ziar înapoi în geantă. Avea cinci minute la dispoziție, aşa că a ales o rochie lungă până în pământ de culoarea fildeșului, din crep, cu mărgele la gât și pe talie, și a îmbrăcat-o. S-a uitat încă o dată în oglindă, apreciindu-şi înfățișarea de spectacol. Îi luase ceva vreme să se obișnuiască cu un machiaj atât de puternic; altfel, după voia ei, se machia foarte puțin și își lăsa părul pe umeri, cu onduleurile lui naturale. Apoi și-a desăvârșit aspectul cu un ruj roșu lucios și și-a prins părul în părți, cu două agrafe cu strasuri.

Câteva clipe mai târziu, a păşit pe scenă, încărcată de emoție, știind că nodul din

stomac avea să dispară după ce începea să cânte, exact cum se întâmplase și-n seara precedentă.

Primul număr a fost primit cu entuziasm, deși era dezamăgită de numărul de persoane din public. Însă era o seară de joi și, după aceea, la bar, Gloria, îmbrăcată în satin negru și cu un rubin adevărat la gât, i-a spus că doar în weekend veneau mai mulți oameni. Când Belle o văzuse în oraș, ea îi povestise că fratele ei, care avea o funcție importantă în administrația din Birmania, avea să vină sâmbătă special ca să o asculte pe Belle cântând. Și apoi i-a dat vestea grozavă despre care pomenise doar în treacăt zilele trecute: fratele ei avea cunoștințe în industria de divertisment din America, așa că, dacă Belle își juca mâna cum trebuie… ei bine, se putea întâmpla orice.

– Serios? Știi cine sunt? Aceste cunoștințe?

Belle, neputând ascunde fiorul pe care îl simțea, se întreba ce cărți aveau să-i pice în mână.

– Mă tem că nu. Dar, draga mea, ești minunată! Felul cum a explodat orchestra, mai ales trompeta, iar apoi vocea ta. Jur că vocea ta e ca mierea! Şi ce ritm! Fabulos. Toți erau în picioare. Uită-te la tine! Ochii îți strălucesc, pielea lucește. Aș zice că ți-ai găsit pasiunea.

Belle s-a înfiorat de plăcere, dar a spus doar că era ușurată că totul mersese atât de bine.

– Tot ce trebuie să faci în lumea asta este să crezi în tine și, dacă nu poți face asta… ei bine, ai încredere în mine.

Gloria a râs, iar Belle i s-a alăturat, dar în același timp a văzut-o pe Rebecca privind-o cu o căutătură înciudată. Belle i-a zâmbit scurt, dar cealaltă s-a încruntat și s-a întors cu spatele.

– Ce e? a întrebat Gloria, observând-o.

Belle a făcut o grimasă.

– Celelalte fete sunt puțin dificile. Nu-i nimic.

– O să-și revină.

– Au impresia că am primit postul doar pentru că te cunosc.

Gloria a ridicat din sprâncene.

– Aş putea să rezolv eu?

– Sincer, aș prefera să mă ocup singură.

Belle a ezitat înainte de a continua.

– De fapt, a spus ea în cele din urmă, după ce a decis că merita să încerce, ar fi ceva cu care mă poți ajuta.

Gloria i-a zâmbit călduros.

– Nimic nu-mi place mai mult decât să-mi ajut o prietenă. Ia spune.

– Părinții mei au locuit cândva în Birmania. Mă întrebam dacă m-ai putea pune în legătură cu cineva care i-ar fi putut cunoaşte.

– N-ai spus asta până acum!

– Nu.

– Și cum se numesc?

– Păi, Hatton, desigur, ca pe mine.

Gloria a mijit puțin ochii.

– Ah, da. Mă întrebam de ce mi-e cunoscut numele ăsta.

– Douglas și Diana, așa se numeau.

Gloria părea uluită.

– Înseamnă că ai locuit și tu aici? Nu mi-am dat seama.

– Nu. S-a întâmplat înainte să mă nasc eu. A fost foarte trist, de fapt.

S-a oprit, neștiind dacă să continue, dar apoi a vorbit mai departe.

– Au pierdut un copil.

Gloria a privit-o cu subînțeles.

– Sunt atâtea boli infecțioase aici.

– Nu. Vreau să spun că au pierdut un copil. La propriu. A dispărut din grădina de aici din Rangoon, în 1911.

– Doamne sfinte, ce șocant!

– Deci n-ai auzit de asta?

Gloria părea că ezită, ca și cum ar fi nesigură, pe urmă a înclinat capul și a scotocit după ceva în geantă o vreme mai îndelungată decât era necesar, după părerea lui Belle, scoțând într-un târziu tabachera și o brichetă.

– Păăăi… a spus ea, lungind vocala în timp ce-și aprindea țigara. Nu eram aici pe atunci, dar să știi că-mi sună cunoscut. Cred că am citit în ziar. S-ar putea ca fratele meu Edward să-și amintească. Mai bine îl întrebi pe el.

A șovăit puțin, s-a oprit brusc și a cercetat cu atenție figura lui Belle.

– Dumnezeule, de asta ai venit aici?

– Nu. Am venit doar pentru slujbă. Și s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Douăzeci și cinci de ani, așa că nu m-am gândit că e ceva rău că am venit.

Belle s-a hotărât să nu mai spună nimic despre părinții ei, dar nu putea să nu-și amintească cum rătăcea prin casa lor enormă, având-u-le doar pe mama ei și pe doamna Wilkes drept companie. Iar momentele când o urâse pe maică-sa cu o furie de neoprit, plină de freamăt, se terminaseră întotdeauna prost. Ba chiar îi spusese mamei că ar fi vrut să fi murit.

– Ce n-aș da să știu la ce te gândești, a rostit Gloria.

– Oh, nimic deosebit. Spune-mi despre tine.

– Un lucru pe care trebuie să-l știi despre mine e că nu spun niciodată adevărul. Din principiu.

Belle a început să râdă.

– Și singurul meu scop în viață e să încalc regulile.

– Pe mine mă prinde întotdeauna cineva când fac asta.

Gloria, stăpâna zâmbetului fermecător și al sprâncenei ridicate sarcastic, a zâmbit.

– Oh, și eu sunt prinsă, draga mea, tot timpul. Totul e să nu-ți pese când ești prinsă. Bravada, drăguțo, acesta e secretul. Pur și simplu, mă doare-n cot.

Belle a râs din nou, gândindu-se că bravada era, de fapt, ceva foarte familiar pentru ea.

7.

Sâmbătă seara, Belle l-a întâlnit pe Edward, fratele Gloriei, care părea la prima vedere o persoană binevoitoare. Când Gloria le-a făcut cunoștință în timpul pauzei, el a privit-o pe Belle cu ochii lui negri și scânteietori, apoi i-a întins mâna. Deși nu era înalt – ochii lor erau la același nivel –, ea s-a simțit deodată tulburată. N-ar fi putut s-o spună în cuvinte, dar înfățișarea lui avea ceva ce mai văzuse și altă dată, ceva puțin demodat, ce-i amintea de unul dintre cei mai încântători prieteni ai tatălui ei. Obișnuit cu o viață privilegiată, Edward avea încrederea și prestanța cuvenită, pe lângă, din câte bănuia ea, impresia înnăscută că era îndreptățit să fie așa. Părul său brunet, încărunțit pe la tâmple – o trăsătură elegantă – și ceva din figura lui și din culoarea castanie a ochilor săi îi aminteau de o vulpe fermecătoare. *Probabil avea în jur de cincizeci de ani*, și-a spus ea. După ce a observat toate aceste lucruri într-o clipă, s-a întrebat ce ar putea observa el la ea și a ridicat mâna să-și netezească părul neascultător.

– Așadar, a spus el, în sfârșit, am onoarea să o cunosc pe cea mai recentă protejată a surorii mele. Sunt încântat.

Belle simțea cum căldura i se răspândește în piept și în obraji. În afară de pistrui, acesta era marele dezavantaj al tenului ei.

– Mă bucur să vă cunosc, a spus ea și și-a fluturat mâna. Doamne, ce cald e, nu-i așa?

– Am putea merge în grădină. Sau poate să stăm mai aproape de ventilatorul de lângă bar, deși acolo e mult mai zgomotos.

Ea a dat din cap.

– Am doar o jumătate de oră la dispoziție până la numărul următor.

– Și felicitări pentru prestația ta. Pur și simplu, splendidă. Lumea îți stă la picioare, draga mea.

– Nu ți-am spus eu? a intervenit Gloria.

Belle a zâmbit cu modestie.

În timp ce el comanda de băut, whisky pentru Gloria și limonadă pentru Belle, cele două femei i s-au alăturat sub ventilatorul din tavan. Dar sala plină, ce răsuna de râsete și de voci ridicate, atingea un crescendo în jurul barului.

– Dacă mă gândesc mai bine, a strigat Gloria la urechea lui Belle, hai să ieșim

afară. Nu ne auzim nici gândurile aici.

– Dar fratele tău?

– Ne găsește el. Oricum, voiam să-ți spun ceva.

– Oh, da?

Când au ajuns în curte, Gloria s-a întors spre Belle.

– Am vorbit cu Fowler despre celelalte fete.

Îngrozită, Belle şi-a dus mâna la gură. *Exact asta era problema când te lua cineva sub aripa ei*, și-a spus. *Dacă nu ai grijă, începe să se comporte de parcă îi aparții*.

– Nu fi prostuță. O să stea cu ochii în patru, atâta tot.

– Dacă spune ceva, mai mult o să înrăutățească lucrurile.

Gloria a întins mâna exact când Edward a apărut urmat de un ospătar.

– Scuze că întrerup discuția între fete.

A făcut o pauză, apoi a râs ușor.

– Draga mea, să nu o lași pe Gloria să-și vâre nasul – pentru că așa va face, să știi.

Zâmbetul de pe fața surorii lui a șovăit puțin și Belle s-a întrebat dacă nu cumva zărise o urmă de animozitate între cei doi. Poate cei doi nu se înțeleg întotdeauna bine, s-a gândit ea, deși ar fi ceva normal între frați și surori. Nu știa.

– Hai, surioară, a spus Edward. Bea ceva.

În timp ce-și sorbeau băuturile, Belle îi studia pe cei doi frați, în special pe Edward. Statura lui subțire era mai degrabă atletică decât slabă, iar mâinile lui erau elegante. El i-a zâmbit – zâmbea deseori –, dar oare îi citise gândurile? Era ceva și în ochii lui. Ochi seducători, care te atrăgeau mai mult decât ți-ai fi dorit. Își putea chiar imagina că și-ar dori să fie aproape, în ciuda diferenței de vârstă. Sau – amintindu-și de relația ei cu Nicholas, care fusese producătorul ultimului ei spectacol și tot un bărbat mai în vârstă – *aproape* că putea să-şi imagineze. Edward saluta diferiți prieteni cu mișcări pompoase din cap, la fel cum făcea și Gloria.

– Pare că-i cunoașteți pe toți, a spus Belle.

– Presupun că da, a recunoscut el. Ascultă, Gloria mi-a spus că ți-ar plăcea să întâlnești niște oameni care i-ar fi putut cunoaște pe părinții tăi.

Belle a dat din cap.

El a privit într-un punct fix deasupra capului ei înainte de-a se uita drept în ochii ei. Era tulburată. Când îl întâlnise pe Nicholas, simțise același lucru, un fel de furnicătură în stomac. Deși fuseseră împreună aproape un an, trăiseră separat, iar ea își dorise în continuare să călătorească, să vadă lumea. Așa că atunci când el i-a propus să se așeze la casa lor și să-i devină soție, îl refuzase. Știa că majoritatea fetelor ar fi dat orice pentru o asemenea partidă, dar tatăl ei o educase să fie independentă, și ea prețuia acest lucru. Cu Nicholas, ar fi sfârșit prin a gândi ce gândea el, prin a crede ce credea el. Deși, dacă era sinceră, nu era numai asta: adevărul era că nu-l iubise suficient de mult. Așadar, când spectacolul a luat sfârșit,

Belle dispăruse din viața lui. Dacă ar fi făcut-o mai devreme, și-ar fi riscat slujba.

– Există și o doamnă de Clemente? a întrebat ea, iar cuvintele i-au scăpat înainte să le poată opri.

O, Doamne, de ce spusese așa ceva?

El a clipit o secundă, surprins.

– Ei bine, da. E Gloria, desigur, care a revenit la numele de fată după ce căsnicia ei s-a încheiat.

Gloria a zâmbit, băgându-se în vorbă.

– După cum îți poți imagina, se creează nenumărate confuzii când cei nou-veniți trag concluzia că sunt soția lui Edward.

Edward a ridicat din sprâncene, ca și cum ar fi vrut să spună că scopul Gloriei fusese dintotdeauna să creeze confuzii.

– Și mai e soția mea, care trăiește în Anglia cu copiii.

Gloria privea amuzată, iar Belle a răspuns bâlbâindu-se, conștientă că obrajii ei se făcuseră stacojii.

– Nu-l lăsa pe fratele meu să te zăpăcească, fetițo. O face doar ca să se distreze.

Edward a clătinat din cap.

– Belle, draga mea, vei descoperi că sora mea, care este, desigur, o femeie bună în multe privințe, poate fi puțin capricioasă.

Gloria a oftat.

– Dacă o să crezi așa ceva, o să crezi orice.

– În fine, despre ce vorbeam? a întrebat el.

Belle a intervenit.

– Despre oamenii care i-ar fi putut cunoaşte pe părinții mei.

– Ah, da, mi-a spus Gloria.

– Așadar, credeți că există cineva?

– Ei bine, s-a întâmplat cu mult timp în urmă, mulți dintre cei mai vârstnici s-au pensionat și s-au întors în Marea Britanie.

Ea i-a zâmbit cu toată căldura.

– Mi-ar face mare plăcere dacă ați afla.

El a dat din cap.

– Voi face tot posibilul.

– O simplă curiozitate, erați cumva aici în 1911?

– Trebuie să fi fost, dar e posibil să mă fi întors la scurt timp. Bănuiesc că a fost o situație neplăcută. Lucram la Londra, dar nu puteam refuza oferta de a lucra aici în cadrul poliției militare.

– Și încă mai lucrați pentru ei?

El a strâmbat gura într-o parte.

– Nu chiar.

– Destul, a spus Gloria, tăindu-le vorba. Tu ai nevoie de prieteni. Mulți, mulți

prieteni. În curând se va da o petrece la clubul de înot. Ce-ar fi să vii ca invitată a mea când termini aici.

– Mi-ar plăcea, a răspuns Belle. Dar nu va fi prea târziu?

Gloria a râs.

– Câți ani ai, Belle? Douăzeci și unu? Douăzeci și doi?

– Douăzeci și trei.

– Ei bine, mai ai multe de învățat.

– Sora mea încearcă să spună că, din cauza căldurii, activitățile noastre sociale tind să înceapă – și să continue – mai târziu decât s-ar întâmpla acasă.

Edward i-a atins brațul.

– Ar fi plăcut să te revăd.

În timp ce el și Gloria se întorceau să salute un prieten, Belle i-a urmărit în continuare cu coada ochiului, dar și-a amintit deodată de tatăl ei, probabil pentru că vorbiseră despre perioada în care părinții ei locuiseră în Birmania. Îl vedea atât de clar – ochii ce îi scânteiau când o vedea, fălcile încleștate când se concentra asupra unei cărți. Era un om bun, dar întotdeauna avusese o latură inflexibilă, chiar și atunci, iar ea învățase să nu se certe cu el.

A observat că Gloria o studia cu o expresie curioasă.

Belle s-a adunat și a zâmbit cu toată fața.

– Îmi aminteam ceva, a murmurat ea.

– Eu nu-mi amintesc nimic. O fac dinadins. Trebuie să te bucuri de viață, iar eu asta vreau să fac, la naiba!

Belle a pufnit în râs, dar a redevenit serioasă.

– Ce s-a întâmplat cu soțul tău?

– Cine spune că-mi amintesc?

– Dar știi?

– Cum spuneam…

Pe urmă, a izbucnit într-un hohot prelung de râs, ochii sticlindu-i de neastâmpăr.

– Hai să facem un pact. Promite-mi că vii la petrecerea de la piscină, iar eu promit să-ți dezvălui povestea mea sordidă.

Belle a râs şi ea.

– Cum aş putea să refuz?

Mai târziu, singură în dormitorul comun, Belle încă se mai gândea la tatăl ei. Își amintea că fusese cât pe ce să bată la ușa biroului său, dar auzise voci ridicate. Cu mintea răvășită, rămăsese încremenită, ascultându-i pe părinții ei cum se ceartă.

– Ce sunt sentimentele? îl auzise spunând. Nimic, doar ceva ce inventezi. Nu există niciun motiv pentru care să-ți pierzi controlul.

În acel moment, probabil că mama aruncase ceva prin cameră, pentru că Belle a auzit o bufnitură puternică, apoi pe mama ei plângând.

Tatăl a continuat să vorbească, dar pe un ton mai ridicat.

– E produsul imaginației tale, Diana. De ce nu înțelegi?

Belle nu credea că o spusese ca să fie crud; era, pur și simplu, felul în care învățase el să înfrunte lumea.

A lăsat amintirea să se estompeze și s-a schimbat în cămașa ei de noapte preferată, gata de culcare. Rebecca încă nu venise, iar ultima oară o văzuse la bar împreună cu unul dintre membrii formației. Deși hotărâse să nu privească în urmă, Belle a profitat de ocazie să-și deschidă caietul la spate, unde strecurase al doilea articol tăiat din ziar. A întins mâna să-l prindă când a zburat afară și s-a uitat cu atenție la conținut.

The Rangoon Post, **15 ianuarie 1911**

MAMA ACUZATĂ – CAZUL BEBELUŞULUI DISPĂRUT

Într-un demers fără precedent, doamna Diana Hatton a fost dusă în custodia poliției pentru a fi interogată în legătură cu dispariție fetiței sale Elvira. Mai mult decât atât, acest jurnalist a primit informația, dintr-o sursă anonimă, că doamna Hatton avea un comportament dubios înainte de dispariția copilei. Potrivit surselor noastre, există indicii îngrijorătoare că va fi acuzată de crimă în scurt timp. Fără îndoială, vor apărea mai multe detalii, iar The Rangoon Post va fi întotdeauna primul care vă va aduce noutăți în acest caz.

Belle își dorea să nu fi găsit niciodată afurisitele alea de articole din ziare și era supărată că le adusese cu ea. Nu voia să se întrebe de ce-i ascunseseră părinții ei tot ce se întâmplase. Nici nu îndrăznea să se gândească la felul în care pierderea aceea o afectase pe mama ei. Pur și simplu, nu putea. Pentru că, dacă o făcea… ei bine, ar fi trebuit să-și schimbe perspectiva asupra întregii sale copilării. A clătinat din cap. Nu era bine. Era aici dintr-un singur motiv: să cânte. Desigur, era curioasă – cine n-ar fi fost –, dar în niciun caz nu avea să rămână ancorată în trecut. Lumea era la picioarele ei, asta îi spusese Edward, iar ea avea să profite de asta din plin.

8.

Diana, Cheltenham, 1921

Când am fost pusă sub acuzare, lumea mea a fost distrusă, de parcă ar fi fost tăiată în două de o secure. În ziua incendiului, se apropia furtuna. Eu adormisem în casa de vară din fundul grădinii. Oricare ar fi fost medicamentul pe care mi l-a dat Roger, soțul lui Simone și medicul nostru, a fost suficient de puternic încât să mă sedeze. În orice caz, trebuie să fi dat din greșeală peste lampa cu ulei. Nu știu cum. Dar îmi amintesc că m-am trezit și mă simțeam amețită, apoi am adormit la loc. Oare m-am ridicat o clipă în picioare înainte de asta? Oare atunci am dat peste lampă? Nu-mi amintesc. Însă țin minte fumul și pe Douglas, care m-a scos afară. În ultimul moment, așa au spus.

Pe urmă, Simone a stat cu mine.

Focul acela m-a distrus. Poliția a crezut că l-am stârnit intenționat ca să ascund cadavrul bietului meu copil. Cercetaseră casa de vară mai înainte, de bună seamă, dar nu scoseseră şi scândurile din podea. Odată ce focul a distrus tot, nu au mai putut găsi nimic.

M-au interogat iar și iar.

– Ai văzut ceva neobișnuit în ziua în care *susții* că ai găsit căruciorul gol? m-a întrebat polițistul chel, cu ochi ageri.

Am clătinat din cap.

– V-am spus deja că nu.

M-am uitat în ochii lui, sperând să găsesc o fărâmă de compasiune acolo, dar nu era nimic acolo în afară de o expresie impasibilă, pe care o folosea ca să mascheze ce credea cu adevărat despre mine.

M-a furnicat pielea. Nu era doar din cauza căldurii. Deși m-am străduit, am sărit în picioare și am simțit cum mânia explodează în mine.

– De ce nu căutați persoana care mi-a răpit copilul? De ce nu mă lăsați în pace?

El a întins mâna, ca și cum voia să mă împingă la loc, dar s-a oprit brusc când am tresărit.

– Haide, doamnă Hatton… Diana, ți-am mai spus, o atitudine agresivă nu ajută

cu nimic cazul dumitale. Te rog, ia loc.

– Cazul? am șoptit. Am devenit un caz? Sunt acuzată?

– Deocamdată nu faci decât să ne ajuți cu cercetările. Acum, să revenim la ziua cu pricina. Ai simțit că ar putea fi ceva în neregulă? Și în ziua aceea erai în casa de vară, nu-i așa, cu căruciorul la vedere? Ești sigură că supravegheai copilul? Chiar vrei să spui că nu ai auzit și nu ai văzut nimic?

Am clătinat din cap, amorțită de epuizare.

Întrebările au curs toată ziua. Iar și iar. La ce oră ai ieșit în grădină? De cât timp era copilul singur? Pe cine ai văzut în grădină? De ce n-ai cerut ajutor imediat?

Teme-te de bezna ascunsă în mintea omului. Gândul mi-a răsunat atât de puternic în cap, încât pentru o clipă am fost sigură că-l rostisem, dar polițistul se uita la mine cu un zâmbet nesincer, acel zâmbet care nu-ți ajunge la ochi.

– Fă-mi pe plac, doamnă Hatton, a spus el cu brațele încrucișate la piept, ostil, fără să mai zâmbească. Existau probleme în căsnicia dumitale înainte de întâmplarea asta?

N-am îndrăznit să-l privesc în ochi.

Credeam că am totul: o casă frumoasă în Rangoon, un soț grijuliu, casa părintească în Anglia și o grădină la care lucram zi de zi. Nu știam nimic despre problemele din căsnicia noastră, cu excepția uneia foarte mari, dar nu aveam de gând să-i mărturisesc polițistului așa ceva.

– Doamnă Hatton?

– Da?

– Îți iubești soțul?

Tăcerea s-a prelungit cu o fracțiune de secundă prea mult.

Servitorii trebuie să-i fi spus că mă purtam ciudat de când se născuse Elvira. E greu să-mi amintesc cu exactitate. Tot ce știu este că o iubeam atât de mult, încât credeam că o să mi se rupă inima, și totuși… acele crize de plâns pe care nu izbuteam să le calmez. M-au sfâșiat în bucăți. Orice aș fi făcut, nu reușeam s-o liniștesc, nici să mă controlez. Plângeam întruna și mi-era atât de rușine, încât deseori mă duceam în casa de vară să mă ascund.

Cât despre ce s-a întâmplat cu Elvira… nu știu.

9.

Gloria nu pomenise că avea să fie o petrecere la lumina lunii, iar Belle s-a mirat și mai mult când a remarcat că afișul de pe poartă menționa că accesul se face doar pe baza unei invitații oficiale. Auzea murmurul înăbușit al conversațiilor plutind spre ea, după cum bănuia, din cealaltă parte a clădirii. Când a deschis poarta, o chinezoaică a ieșit din biroul umbrit și i-a întins mâna.

– Nu am cartonaș cu invitație, a spus Belle. Dar am fost invitată.

Femeia a clătinat din cap.

– Doar cu cartonaș, a spus ea într-o engleză stricată.

Belle s-a întrebat ce era de făcut.

– M-a invitat doamna de Clemente. Ați putea merge s-o căutați?

Femeia a ridicat din umeri, însă nu s-a mișcat.

Fusese o zi deosebit de lungă și Belle era obosită. Se trezise devreme și, deși o invitase pe Rebecca să bea cafeaua împreună cu ea, fata nu apăruse la cafenea. Mai târziu, urmaseră repetiții prelungite cu formația și cu dansatoarele. În majoritatea serilor, dansatoarele își făceau numărul cu orchestra, dar în serile de spectacol creau un număr care să se potrivească pieselor cântate de Belle. Trebuise să danseze împreună cu ele și repetițiile fuseseră dificile. Ele se comportaseră corect, dar distant, și ea trecuse prin câteva momente de panică crezând că ar putea să-i joace o festă, dar în cele din urmă spectacolul fusese reușit și, bucuroasă că se terminase, Belle s-a simțit ușurată.

Consumase o cantitate mare de energie nervoasă și, când chinezoaica s-a întors cu spatele, a decis să nu mai încerce, ci să se întoarcă în camera ei și să meargă la culcare. Nu mai avea nicio importanță.

Când s-a întors, întrebându-se dacă putea găsi o ricșă prin preajmă, un bărbat înalt s-a apropiat. În lumina albastră a lunii, era greu să-i distingă tenul, dar a remarcat trăsăturile colțuroase și zâmbetul larg.

– Bună, a spus el. Nu intri?

Ea i-a explicat ce se întâmplase.

– Nicio problemă. Vei fi invitata mea.

– Ești sigur?

El i-a zâmbit pieziș.

– Sigur. Apropo, eu sunt Oliver, Oliver Donohue.

Și i-a întins mâna.

– Ei bine, mulțumesc. Eu sunt…

El nu a lăsat-o să-și termine vorba.

– Știu cine ești, domnișoară Hatton. Te-am văzut cântând în seara asta. La un moment dat, ai improvizat. Foarte impresionant.

– Ah.

– Așadar, mergem?

El a scos invitația, apoi a întins brațul voind s-o conducă.

– Ești american, a spus ea când au ocolit clădirea spre zgomotul petrecerii, care devenea acum tot mai puternic.

Nu i-a auzit răspunsul fiindcă, atunci când au apărut de după colț, a surprins uimită scena din fața ei. Era mult mai frumoasă și mai festivă decât se așteptase. Piscina strălucea în reflexiile colorate ale felinarelor de hârtie atârnate în copacii care înconjurau apa. Pe terasă, lămpile cu ulei luminau chipurile oamenilor adunați în grupuri, iar luminițele atârnau deasupra intrării în casa de lângă piscină. Când Belle a auzit muzica în surdină, a observat câteva cupluri dansând strâns îmbrățișate.

– Nu mă așteptam să arate atât de frumos, a spus ea.

– Englezii nu-și precupețesc eforturile niciodată.

L-a privit întrebându-se dacă nu era vreo urmă de critică în vocea lui, dar el zâmbea larg. Acum lumina era mai bună, așa că putea să-i vadă ochii luminoși și albaștri, mărginiți de gene negre, imposibil de lungi. S-a forțat să nu fixeze ochii aceia cu privirea. Avea nasul drept și puternic, părul șaten răvășit, greu de aranjat, și era foarte bronzat. *E altfel*, și-a spus ea, remarcând amuzamentul lui abia ascuns, ca și cum viața îi oferea nesfârșite prilejuri de distracție.

El s-a dus la bar ca să ia ceva de băut și, în lipsa lui, ea a privit în jur, zărindu-i pe Gloria și pe Edward, care râdeau de ceva în cealaltă parte a piscinei. Când Gloria i-a făcut semn cu mâna și a început să se îndrepte spre ea, Belle, recunoscând că spera să mai petreacă puțin timp de una singură cu americanul, a simțit o fărâmă de dezamăgire.

– Ai reușit. Mă bucur, a spus Gloria. Cum a fost spectacolul?

– Bine, mulțumesc.

Oliver s-a întors cu un pahar de șampanie pentru Belle și o bere pentru el. Ea a ezitat, cântărind lucrurile, dar în cele din urmă a întins mâna și a luat paharul.

– Oh, a remarcat Gloria, observ că l-ai cunoscut pe jurnalistul nostru american.

Oliver s-a înclinat cu o pedanterie prefăcută.

– Corespondent extern pentru *Washington Post*, la dispoziția dumneavoastră.

– Și a celorlalți, a adăugat Gloria cu o nuanță de sarcasm în glas.

Oliver a ridicat din umeri și, ignorând-o pe Gloria, i s-a adresat lui Belle.

– Doamna de Clemente se referă la articolele mele din *Rangoon Gazette*.

– Care nu sunt foarte măgulitoare la adresa noastră, aș putea adăuga, a subliniat Gloria.

– A noastră? a întrebat Belle.

– Englezii, dragă. Tu și cu mine.

A întins brațul spre toată adunarea.

– Noi, toți. El crede că Birmania ar trebui să aparțină birmanilor. În fine, sunt oameni cu care trebuie să vorbesc.

S-a întors spre Oliver.

– Nu pune monopol pe îngerașul ăsta. Și ea trebuie să vorbească cu niște oameni.

A sărutat-o pe Belle pe obraz, a dat din cap în treacăt către Oliver, apoi s-a îndepărtat.

– Mă mir că nu te-a târât după ea, a spus el cu o expresie crispată.

– Se pare că nu e cea mai mare admiratoare a ta, dar a avut dreptate?

El i-a zâmbit.

– Bineînțeles. Nu ascund faptul că nu susțin mândria pe care o simt englezii față de imperiul lor, nici nu aprob faptul că sunt orbi la problemele morale născute din colonialism.

– Ah, a răspuns ea. Așadar, în acest caz, dacă nu te deranjează că te întreb, de ce ești aici?

– Ei bine, asta e întrebarea. O adevărată dilemă, nu-i așa?

Ea a mijit ochii uitându-se în sus la el, apoi a clătinat din cap.

– Ăsta nu e un răspuns.

El a zâmbit și ochii i s-au luminat.

– Poate că vreau să privesc cum arde Roma.

– Serios?

El a ridicat din umeri.

– Mă fascinează Birmania. E sursa celor mai bune rubine din lume, pe lângă resurse nesfârșite de tec, ulei și orez, din care – aș putea să adaug – englezii au făcut averi colosale. Dar vremurile se mai schimbă și vreau să fiu prin preajmă.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că zilele englezilor sunt numărate.

– Nu pare să fie așa, a zis ea, privind în jur la fețele lipsite de griji din mulțime.

– Orbi, cu toții. Dar rămâi pe aproape. O să vezi. Greva studenților de acum șaisprezece ani a sugerat acest lucru.

– O grevă?

– Personalul din consiliu și administrație era format numai din englezi și numit de guvern. Studenții detestau chestia asta.

Ea a ridicat din umeri.

– Nu poți să-i condamni.

El a dat aprobator din cap.

– Exact. Așa că, în ciuda amenințărilor din partea guvernului, greva s-a extins și s-a stins doar parțial când s-au produs schimbări.

A urmat o pauză lungă, în timp ce el o privea, și, simțind că se îmbujorează, și-a dus mâna la obraji. Ce privire directă avea! Poate era utilă pentru un jurnalist.

– Și de atunci?

– Birmanii care lucrează la Secretariat sunt plătiți mult mai prost decât colegii lor englezi, și asta e o altă sursă de nemulțumire.

– Cred și eu.

– Crezi? a întrebat el.

– Desigur.

– Ai fi printre puținii care o fac. Mulți englezi cred și acum că singurul mod de a menține autoritatea este să-i trateze pe birmani ca pe niște ființe inferioare. Iar unii care au trăit aici aproape toată viața nu vorbesc nici măcar o boabă de birmană.

Ea a clătinat din cap.

– Asta e greu de crezut.

– Sigur că da, a spus el. Este considerată aproape o insultă să fii acuzat că ești probirman.

– Dar tu ești probirman?

– Cred că da. Lucrurile se schimbă, dar nu suport felul în care unii englezi tratează Birmania ca şi cum ar fi o Anglie mai mică.

S-a oprit, parcă hotărându-se dacă era cazul să spună mai mult.

– Și?

– Ei bine, dacă vrei cu adevărat să știi…

– Vreau.

– Mai e vorba și despre suprimarea brutală, exploatarea, munca forțată, suferința celor deposedați. Nu e în regulă. Nimic din toate astea.

S-a oprit din nou.

– Dar nu mă face să mă ambalez. Mai bine spune-mi care e povestea ta?

Ea a avut o clipă de neliniște. La urma urmei, omul lucra la un ziar, iar tatăl ei nu avusese niciodată încredere în jurnaliști.

– Totul e o poveste pentru tine? a întrebat ea într-un târziu.

El a început să râdă.

– Scuze, o să reformulez. Ce-ar fi să-mi spui despre tine?

Ea și-a înăbușit îndoielile și, cât au discutat despre trecutul lor, s-a simțit tot mai atrasă de el. Venea din New York, dar nu voise să se implice în afacerea familiei de import-export, ci preferase să vadă lumea și să scrie despre ea, alegând în cele din urmă să lucreze ca independent pentru diferite ziare. Avusese noroc, spunea el, cu o mică moștenire care fusese suficientă să-i finanțeze primii doi ani, în timp ce se punea pe picioare.

Ea i-a povestit despre Cheltenham și despre cariera ei, pe urmă, fără să vrea, s-a trezit vorbind despre părinții ei și sora ei, pe care nu o cunoscuse niciodată. El a ascultat cu atenție, de parcă erau doar ei doi acolo, iar ceva din atitudinea lui o făcea să-și dorească să spună și mai multe. Atenția lui părea să-i smulgă cuvintele aproape fără efort, iar ea se bucura că a găsit pe cineva care îi place cu adevărat și care părea s-o placă, la rândul lui. I-a povestit chiar și că părinții ei locuiseră cândva în Golden Valley.

S-a lăsat tăcerea între ei. El părea că se gândeşte la ceva și ea spera să nu fi spus prea multe.

– Dacă vrei, putem face o plimbare prin zona în care au stat. Poate aflăm dacă-și amintește cineva ceva. O să-ți placă. Golden Valley e grădina orașului Rangoon și, din anumite locuri, poți chiar să vezi pagoda Shwedagon.

Ea a dat din cap, mișcată de bunătatea lui.

– Mi-ar face plăcere. Dar mai e ceva. Nu ți-am spus tot.

– Nu e nevoie.

– Dar vreau să-ți spun. Adevărul e că mama mea a fost arestată în legătură cu dispariția surorii mele. Am tăietura din ziar.

El a ridicat din sprâncene.

– Probabil părinții tăi au supărat pe cineva dacă au fost denunțați. De obicei, englezii strâng rândurile, mai ales în vremurile alea. Pare dubios. Ai putea să verifici la poliție. Ei au dosarele și pot să te pun în legătură cu una dintre cunoștințele mele.

– Serios?

Ea s-a oprit o clipă.

– Să fiu sinceră, nu sunt sigură că vreau să aflu mai multe, dar ar fi frumos să văd unde au locuit cândva.

– O să-ți las un bilet la hotel cu numele cunoștinței mele. În ce zi ești liberă?

– Miercuri.

– Ce-ar fi să facem o excursie în Golden Valley?

Ea i-a zâmbit, dar a văzut că el privea undeva în spatele ei.

– Devreme? a întrebat ea.

– Sigur. Uite, fratele Gloriei vine spre noi. Eu și el… mă rog, să spunem că nu ne înțelegem prea bine.

El i-a atins mâna o clipă și ochii ei au început să strălucească.

– Ne vedem miercuri dimineață. La opt e bine? Înainte să se facă prea cald.

Ea a dat din cap, mulțumită de ea însăși.

– Și, apropo, nu știu dacă te-a avertizat cineva să te ferești de câini. Unii sunt turbați. Și ai grijă pe lângă barurile de pe docuri. Majoritatea adăpostesc bordeluri și localuri unde se consumă opiu.

– Doamne sfinte, nu mi-a spus nimeni.

– Ar fi trebuit să ți se spună. Oraşul a fost construit inițial pe un teren mlăştinos, aşa că epidemiile de holeră izbucneau aproape în fiecare an. Nu e poate treaba mea, dar te sfătuiesc să rămâi în zonele locuite de englezi şi în centrul oraşului, măcar atunci când nu eşti însoțită.

Când a plecat Oliver, Edward s-a apropiat de ea – arăta elegant într-un fel relaxat. A salutat-o în stilul său fermecător obișnuit, dar ea sesizase o expresie stranie, pe care el părea acum că încearcă s-o ascundă. Fusese ceva mai mult decât o simplă antipatie față de Oliver?

– Așadar, a spus el, mă bucur că ești aici. Voiam să-ți spun că cel mai bun loc în care să întâlnești pe cineva care a fost aici pe vremea părinților tăi este clubul Pegu. E fortăreața angajaților din administrație. Ce zici, duminica viitoare la prânz?

– Ești foarte amabil.

– Nicidecum. Acum știu că sora mea ar vrea să-ți vorbească. Vrea să te ducă la Colțul de Bârfă.

Belle a izbucnit în râs.

– Sună oribil.

– De fapt, e un loc plăcut, cu privelişte spre Lacurile Regale. Unde se întâlnesc femeile.

O strângea de braț și vorbea cu căldură, privind-o drept în ochi.

– Ascultă, știu că trebuie să fie dificil, dar nu vrei să trăiești în trecut.

Ea s-a încruntat.

– Nu asta fac… sincer. Eram doar curioasă, nimic mai mult.

– Păi, asta e bine.

Ea s-a uitat în jur și nu a mai adăugat nimic.

– Bine, a repetat el și a bătut-o cu palma pe umăr. Ei bine, să ai o săptămână minunată. Să te distrezi.

– Așa voi face.

– O să te vizitez duminica viitoare la douăsprezece. Și, nu uita, dacă ai nevoie de ceva, mă poți suna oricând. Hotelul o să-ți dea numărul meu.

Ea i-a mulțumit, dar ceea ce-i stârnise cu adevărat imaginația era jurnalistul american și oferta lui de a o însoți în Golden Valley.

10.

Diana, Cheltenham, 1921

Îmi plăcea grădina noastră privată din spatele casei, în Golden Valley. Trandafirii în iunie și iulie, tufele de steaua Crăciunului cu florile ei de un roșu aprins, floarea flamingo, florile violet de ochiul-boului, înconjurate de nori mari de fluturi de un albastru-deschis și frumosul abanos-de-munte cu frunzele sale în formă de inimă, florile albe și roz. Și păsările, mai ales cele de un verde luminos, și ulii care străbăteau cerul albastru și senin sus, deasupra arborelui străvechi de padauk, care fusese acolo cu mult timp înainte să fie casa construită.

Când ne-am mutat, îl întrebasem pe grădinarul birman cum se numea *padauk* în engleză. El a spus că nu avea nume în engleză, dar mi-a zis că făcea parte din familia mazării și producea un lemn asemănător cu cel de trandafir. S-a oferit să-l taie, dar i-am spus să n-o facă. Mă bucur că i-am spus asta, pentru că în aprilie – când vremea e atât de călduroasă și de plină de praf, încât am crezut că nu voi supraviețui – s-a umplut de flori și a devenit auriu peste noapte. Și, în timp ce aroma delicată a copacului plutea în aerul înserării, eu și Simone stăteam afară, privind șerpii care trăiau în copaci și alungând cu mâna insectele ce zburau în jur. Ne beam ginul tonic și râdeam de ciudățeniile soților noștri și uneori ajungeam să ne amețim destul de tare. Ne trezeam pe atunci la cinci dimineața ca să scăpăm de căldură și dormeam aproape toată ziua.

Grădinarul mi-a mai zis că era sărbătoarea Thingyan, sau festivalul apei, iar de Anul Nou birman, toți cei care îndrăzneau să iasă din casă se trezeau cu o căldare de apă turnată în cap. Nu e tocmai rău, mi-am zis, dată fiind vremea, deși Douglas ne-a avertizat în privința asta, și nu era bine niciodată să nu fii de acord.

Casa noastră era frumoasă. Văruite în alb, dormitoarele aerisite captau briza de pe veranda ce înconjura casa și îmi petreceam deseori după-amiezile odihnindu-mă pe un șezlong în salonul de la etaj, unde curentul de aer mai alunga zăpușeala. Toate podelele de lemn erau închise la culoare și lustruite atât de bine, încât jur că-ți vedeai chipul reflectat în ele. Obloanele de lemn, verde-deschis la început, s-au transformat repede într-un verde mai palid, care-mi plăcea mai mult. Palmierii înalți

țineau umbră în fața casei, iar tufele și plantele tropicale străjuiau iazul arcuit, aflat într-o parte.

Printre ceilalți copaci aveam și un arbore bodhi, un salcâm și un tamarin umbros unde *ayah*[3] așeza căruciorul scumpei mele.

Nu voi uita niciodată ziua în care au săpat în grădina mea îndrăgită și au dragat iazul, ucigând peștii și distrugând plantele, și ce-a găsit poliția după atâta bătaie de cap, săpând cât au fost în stare pe căldura aceea cumplită!

3 Cuvânt provenit din limba arabă, care desemna o doică angajată de europeni în India sau în alte colonii britanice (n. tr.).

11.

Luni dimineață devreme, împotriva oricărui raționament, Belle a plecat spre secția de poliție. Se gândea la discuția cu Oliver Donohue și, amintindu-și ochii aceia de un albastru pătrunzător, și-a dat seama că abia aștepta să-l revadă miercuri. În ciuda poziției sale anticoloniale, avusese ceva generos în atitudine și simțea că poate avea încredere în el. El se ținuse de cuvânt, lăsându-i un bilet la recepție cu numele cunoștinței sale: Norman Chubb. Aflase deja că funcțiile inferioare din cadrul poliției erau ocupate de *sikhs*[4], însă englezii ocupau posturile de conducere, iar acest bărbat era detectiv, așa că trebuia să fie bine.

A intrat în clădirea impunătoare și a cercetat holul. Erau patru uși închise, care arătau amenințător. A bătut la cea mai mare, sperând că această ușă grea, într-o nuanță închisă de maroniu, era cea bună. Tăcere. A așteptat, apoi a bătut din nou, dar a rămas uimită când o voce furioasă a urlat l-a ea „s-o șteargă dracului". I s-a tăiat respirația și inima a început să-i bubuie, dar, neînduplecată, a încercat din nou și, de data asta, a deschis ușa, descoperind dincolo de ea o încăpere mică, în care un bărbat masiv cu părul rărit, de un roșu-aprins, stătea aplecat deasupra unui birou enorm, încărcat cu teancuri de hârtii, într-o dezordine îngrozitoare.

– Pentru Dumnezeu, a spus el fără să ridice privirea. Ce naiba s-a mai întâmplat acum? Nu vezi că încerc să trag un pui de somn?

Ea a tușit.

– Scuzați-mă.

El a ridicat capul brusc, iar ea, văzându-i fața, s-a gândit că trebuie să aibă în jur de cincizeci și cinci de ani.

– Tu cine naiba ești? a întrebat el.

– Mă numesc Annabelle Hatton. Îl caut pe domnul Norman Chubb.

– Chiar așa? Și pot să întreb ce fel de relație ai cu detectivul Chubb?

– Nu am nicio relație. O cunoștință mi-a dat numele lui.

– Și cine o fi persoana aceea?

– Oliver Donohue.

– Ah, jurnalistul american.

– Îl cunoașteți?

– Tu ce crezi? El a făcut o pauză, apoi a adăugat: Toți îl cunoaștem pe Oliver

Donohue.

– Detectivul Chubb e aici?

– Nu.

Belle a ezitat, simțind că se încinge și devine incredibil de lipicioasă, neștiind dacă să plece acum și să se întoarcă atunci când avea să revină Chubb, dar în cele din urmă a decis să vorbească cu acest domn.

– Pot să iau loc? a întrebat ea politicos și i-a arătat bărbatului un zâmbet care spera să fie câștigător.

Reacția lui a fost să arate cu degetul spre scaunul din fața biroului lui, așa că ea s-a așezat, netezindu-și rochia umedă cu gesturi nervoase și simțindu-se ca la școală, când era dusă în fața doamnei Richards.

– Ce treabă ai cu el?

Ea se holba la obrajii lui rumeni și la mustața aspră. Un bărbat atât de gras, se gândea ea, cu aspect porcin în jurul ochilor, înveliți cum erau în faldurile de carne. A ocolit întrebarea pe care voia cu adevărat să o adreseze, întrebând mai degrabă dacă era ocupat.

– Întotdeauna, domnișoară… ăăă?

– Hatton.

– Ah, da. Ei bine, domnișoară Hatton, mereu sunt ocupat.

– Îmi pare foarte rău că vă întrerup.

A făcut o pauză.

– V-ar deranja dacă mi-ați spune cum vă numiți, vă rog?

El s-a îndreptat pe scaun, dându-și cu mâna peste fruntea umedă și apoi prin păr.

– Eu sunt inspectorul Johnson, superiorul lui Chubb. Orice sperai să-i spui lui, poți să-mi spui și mie.

– E o problemă delicată.

– Dă-i drumul, domnișoară. Cum spuneam, sunt destul de ocupat.

Belle se îndoia de spusele lui, dar a zâmbit spăşită și a trecut la subiect, spunându-i că voia să știe dacă există informații despre un copil care a dispărut din grădina unei case în Golden Valley.

El și-a mișcat corpul masiv și a scotocit prin hârtiile de pe birou cu viteza unui melc.

– Nu-mi amintesc, a spus într-un târziu. S-a întâmplat de curând?

Ea a clătinat din cap.

– În 1911.

Lui i-a căzut fața și s-a înroșit și mai tare, apoi s-a înecat de râs.

– Stai să văd dacă am înțeles, a spus el după ce și-a mai domolit veselia. Mă întrebi despre un lucru care s-a întâmplat acum douăzeci și cinci de ani?

– Da.

El și-a țuguiat buzele.

– Și ce vrei să afli?

Ea a privit lumina puternică a soarelui ce pătrundea prin fereastra mică, protejată de gratii, după cum a observat, apoi s-a întors din nou spre el. Era mai bine să nu îl supere, deși îi venea greu să îl ia în serios pe bărbatul acesta care părea nesăbuit.

– Părinții erau mama și tatăl meu. Copilul ar fi fost sora mea mai mare.

– Ah, înțeleg, iar scopul pentru care vrei să vezi dosarele? Părinții mai trăiesc?

– Nu. Tata a murit de curând, dar m-am tot gândit la ce s-a întâmplat aici.

– Ei bine, domnișoară… Hutton, pot să-ți spun că eu eram aici pe atunci și-mi amintesc ceva despre asta. Dacă nu mă înșel, cazul a rămas nerezolvat, deși existau niște teorii. Și zvonuri. O, da.

– Și care au fost acelea?

– Cred că cea mai convingătoare idee a fost că un vraci dintr-un trib Wa de canibali plătise ca să fie luat copilul.

– Dar de ce?

El a pufnit continuând:

– Ești sigură că vrei să afli?

Ea a dat din cap.

– Se crede că voia să folosească organele pentru leacuri.

Ea s-a înfiorat fără să vrea.

– Altă idee era că o bandă de infractori a răpit copilul ca să-l vândă unei familii bogate din Siam. Nimic concludent. Unii vorbeau că ar fi putut fi o crimă din răzbunare comisă de o persoană condamnată de tatăl tău.

– Credeți că a murit copilul?

– Mă tem că da.

Ea și-a ales cuvintele cu grijă înainte de a vorbi.

– Și mama mea?

– Dacă-mi amintesc bine, mama ta a fost pusă în arest la domiciliu.

– I s-a dovedit nevinovăția?

El a strâmbat gura dintr-o parte în alta.

– A fost cam ciudat, de fapt. Cred că urma să fie acuzată, dar dintr-odată ea și tatăl tău au plecat din Rangoon. Nimeni nu știa ce se întâmplase. Ei bine, așa zic eu că nimeni, dar cineva trebuie să fi știut. Totul s-a făcut în mare taină.

– În acest caz, ar fi posibil să văd dosarele anchetei?

El a privit-o îndurerat.

– Din păcate, nu. Au fost distruse într-un incendiu câțiva ani mai târziu. Întreaga secție a trebuit reconstruită.

Ea s-a întrebat o clipă dacă era adevărat, dar apoi și-a alungat gândul. Ce motiv ar fi avut să mintă? Se uita la el, sperând că va dezvălui mai multe. Dar el nu i-a dat nimic de înțeles, a respirat adânc și a pufnit, cu o explozie zgomotoasă.

– A fost o plăcere să te cunosc, domnișoară Hutton, a spus el.

Înțelegând aluzia și nedorind să forțeze lucrurile, ea s-a ridicat imediat în picioare.

Părea mulțumit că ea era pe cale să plece, s-a ridicat de pe scaun și a condus-o spre ușă.

Belle s-a întors grăbită la hotel simțindu-se iritată de întâlnirea ei cu polițistul. Păruse a fi de ajutor, însă avea în continuare senzația că nu-i spusese tot adevărul despre evenimentele din ziua aceea din 1911. A lăsat sentimentul deoparte și apoi, trecând printr-o zonă cu magazine aglomerată, s-a oprit. Își dorea să vadă ceva care să nu fie britanic și, cu toate că Oliver o avertizase să aibă grijă, se afla în mijlocul unei străzi principale, așa că i s-a părut că este în siguranță.

Fațada arăta ca un șir de tarabe sărăcăcioase cu mâncare, așa că la început nici măcar nu-și dăduse seama că era intrarea într-un bazar, dar cumva mirosurile de mirodenii ce veneau dinăuntru o tentau să-l exploreze. Împărțite între numeroasele alei întunecoase din interior, mizeria, zgomotul și mulțimea de oameni ar fi trebuit să fie respingătoare. Însă în timp ce se apropia tot mai mult de centru, împinsă și îmbrâncită, dar niciodată în mod agresiv, a observat că era mai degrabă un depozit uriaș din căpriori. Fiecare alee, străjuită de tarabe, era plină ochi de mărfuri, printre care *longyi* și șaluri, precum și alte stofe și mătăsuri. Acestea îi plăceau foarte mult, dar de câte ori atingea unul, proprietarii tarabelor – în cea mai mare parte indieni, îmbrăcați în cămăși și în pantaloni albi – ieșeau în mod înfricoșător de unde stăteau ghemuiți pe o bancă, în spate, și o rugau să cumpere. De bună seamă, nu știa ce spuneau ei, dar era ușor de înțeles. Bâiguia cum că se va întoarce mai târziu și trecea mai departe căutând aromele puternice care o atrăseseră acolo.

Urma o zonă în care fete birmane, frumos îmbrăcate cu *longyi* și jachete scurte, stăteau în spatele sacilor uriași cu diferite cereale. Fetele înclinau capul rușinoase, apoi râdeau cu fața ascunsă în palme. Belle nu știa ce fel de cereale erau și, când a încercat să le întrebe cum poate ajunge la mirodenii, au chicotit și mai tare, certându-se între ele, arătând în direcții opuse. A trecut de tarabele care vindeau bucăți de lemn din care se făcea *thanaka*, pasta galbenă ciudată cu care femeile își acopereau fața, precum și de tarabele cu semințe și cu nuci.

Condusă mai ales de nas, în cele din urmă a dat peste tarabele cu arome amețitoare. Coșurile imense cu pulberi ce străluceau în nuanțe de roșu, galben și portocaliu îi atrăgeau privirea, la fel ca sacii de ardei de toate culorile și mărimile. Mirodenii stranii, maronii și noduroase erau așezate lângă castroanele de rădăcini, iar când a dus una la nas și a mirosit-o, i-a adus aminte de biscuiții cu ghimbir. Erau și tarabe care vindeau piei de tigru, cranii de animale și alte părți din diferite schelete, deși nu știa ce anume erau.

Dar miresmele îmbătătoare o încântau, amintindu-i că era în Birmania și că nu

părea câtuși de puțin a fi Marea Britanie. A cumpărat puțin ghimbir și o punguță de pulbere roșie cu cea mai minunată aromată, căutând apoi ieșirea. Însă piața colosală era înșelătoare și nu a reușit să-și găsească drumul înapoi. După un moment de panică, a decis să aleagă orice direcție și să meargă până zărea în față lumina zilei. În cele din urmă, cărbunele ars i-a dat de știre că era aproape și, când a ajuns la o deschizătură s-a împiedicat de tarabele cu fructe și legume, dintre care unele îi erau complet necunoscute. A cumpărat un pepene verde mare, cu gândul să-l împartă cu Rebecca. Apoi, trecând pe lângă o țărancă ce duhnea a vin de orez, care vindea pătrățele murdare din ceea ce părea a fi o budincă tare de orez, s-a trezit înapoi pe stradă. O pasăre albastră cu ciocul mare și portocaliu stătea plină de sine pe acoperișul unei ricșe. Simțindu-se foarte mândră de ea însăși, l-a strigat pe vizitiu și l-a rugat s-o ducă înapoi la hotel.

Pe coridorul întunecat din fața camerei, un bărbat înalt pășea spre ea. Când a trecut pe lângă ea, a dat din cap, apoi a mers grăbit mai departe. *Poate un angajat*, și-a spus ea, *deși e cam ciudat să vezi un bărbat, mai ales eurasiatic, pe coridorul unde locuiesc numai fete*. Când a intrat în cameră, a văzut-o pe Rebecca şezând pe podea cu picioarele încrucișate, citind din caietul lui Belle, locul în care-și notase cele mai intime gânduri din când în când și în care erau ascunse articolele tăiate din ziare. A pășit în față și, într-un val de furie, l-a smuls din mâinile fetei.

– Cum îndrăznești?! E ceva personal.

Rebecca se uita de jos la ea.

– Nu te ambala așa. L-am găsit deschis pe jos. Scuze, nu credeam că o să te superi.

– Ești o mincinoasă nenorocită. Nu l-am lăsat pe jos.

– Jur.

– Nu. Poate nu ești tu cea mai deșteaptă de pe lume, dar nu trebuie să fii vreun geniu să-ți dai seama că un caiet cu numele meu e privat. Sau oamenii nu scriu de unde vii tu?!

Rebecca s-a ridicat în picioare.

– Nu-i nevoie să fii mojică. Am spus că-mi pare rău.

Belle a simțit cum i se înroșesc obrajii, pe urmă, fără de veste, lacrimile au început să-i curgă pe față. Și le-a șters furioasă, dar lacrimile curgeau mai departe.

Rebecca s-a apropiat, i-a pus mâna pe umăr și a strâns-o ușor.

– Hei, nu te supăra. E doar o carte.

– Dar e… a scâncit Belle, nevrând să spună tot. Doar pentru mine și sunt lucruri…

Rebecca a îndreptat-o spre pat.

– Stai jos. O să-ți aduc un coniac.

– Eu nu prea… a început ea, dar cealaltă fată ieșise deja din cameră.

Belle nu reușea să-și înăbușe lacrimile, încercând să-și pună ordine în gândurile învălmășite. Dacă citise Rebecca acuzația din articolul tăiat din ziar? Se mustra singură, dorindu-și să fi lăsat articolele în cufăr. Și dacă Rebecca știa tot? În timp ce imaginile i se derulau în minte, simțea că tot ce ținuse înăuntru până atunci ieșea acum la suprafață. Moartea tatălui ei, descoperirea îngrozitoare despre sora ei dispărută, polițistul, felul în care se purtaseră celelalte fete cu ea.

În copilărie, avusese nevoie de cineva cu care să stea de vorbă când se simțea tristă, dar nu avusese pe nimeni. Doamna Wilkes făcuse tot ce putuse, dar ea era o femeie energică, una care nu tolera aiureli. Modul ei de a se adapta la lumea nedreaptă fusese să-și găsească o ocupație. Belle își amintea ochii ei strălucitori și posteriorul amplu. Draga doamnă Wilkes, care făcea plăcinte delicioase cu mere Bramley, ce creșteau în livada mică de la capătul grădinii, pe care le păstra și în borcane cu capac. Simțindu-se ceva mai bine, Belle și-a șters ochii și, pentru prima dată, a încercat să și-o imagineze pe sora de a cărei existență nu știuse niciodată. Un bebeluș. Doar un bebeluș.

Rebecca s-a întors, s-a așezat lângă Belle și i-a pus în mână un pahar de coniac.

În timp ce bea, căldura îi inundă corpul. Poate era timpul să se răzgândească în privința alcoolului – la urma urmei… nu era mama ei.

– Și acum, a spus Rebecca încet. Despre ce e vorba?

– Credeam că am lăsat caietul sub pernă.

– Sincer, era pe jos.

Belle a dat din cap.

– Am plecat în grabă. Presupun că e posibil să fi căzut.

– Și?

– Toți mă urăsc.

– Fetele?

Belle se smiorcăia, nefericită.

– Da.

– Nu-ți face griji. Vorbesc eu cu fetele.

Rebecca i-a întins o batistă.

– E curată. Haide acum, ce s-a întâmplat? Nu poate fi doar atât.

Belle asculta zumzetul traficului ce venea dinspre stradă. Apoi, pentru a doua oară în aceeași zi, s-a trezit povestind cum murise tatăl ei, cum descoperise povestea copilului dispărut. Și-a tras nasul, surprinsă că în ciuda eforturilor ei de a nu-i păsa, totul devenise deodată foarte real pentru ea. Rebecca știa să asculte și a așteptat tăcută până când Belle a terminat de băut.

– Așa, povesteşte-mi despre caiet, a spus ea într-un târziu. De-abia dacă am citit ceva când ai intrat.

– Sunt lucruri despre mama mea.

– Trăiește încă, nu-i așa?

Belle nu găsea un răspuns potrivit.

– Frați și surori?

– Nu am.

Rebecca a cuprins-o cu brațul de după umeri.

– Biata de tine. Și acum ai venit aici, iar noi suntem răutăcioase cu tine.

– Nu contează.

– Ba da. Și lucrurile o să se schimbe. Promit.

Belle a schițat un zâmbet inexpresiv.

– Sunt atât de emotivă. Scuze.

– Ai multe pe cap.

– Am cunoscut un bărbat care afirmă că mă poate duce la fosta casă a părinților mei.

– Cine?

– Oliver Donohue. E jurnalist.

– Și încă unul delicios, a replicat Rebecca și a început să râdă. Și îi plac femeile, din câte am auzit.

– Așa e?

Rebecca a ridicat din umeri și s-a ridicat în picioare.

– Nu știu mai multe decât tine. Hai, șterge-ți ochii, dă-ți cu apă pe față și pune-ți o rochie drăguță. Te scoatem în oraș, domnișorică.

– Dar sunt umflată la față și am repetiții.

– Mai sunt ore bune până atunci. Haide. Ah, aproape am uitat – asta e pentru tine, a spus ea, ridicând un plic și întinzându-i-l lui Belle.

– De la cine e?

– Habar n-am.

Rebecca i-a zâmbit.

– Încearcă să-l deschizi.

În timp ce deschidea plicul, Belle spera să fie de la Oliver. Nu era. L-a citit de două ori înainte să ridice ochii.

– Te-ai făcut albă la față, a spus Rebecca încruntată. Ce spune?

Belle i l-a dat, iar Rebecca a citit cu glas tare:

– „Crezi că știi în cine să ai încredere? Mai gândește-te.“

– Oh, Doamne! a exclamat Belle, și un fior de teamă i-a străbătut corpul. Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că cineva vrea să te sperie.

– Dar la cine crezi că se referă?

Vocea îi suna răgușit.

Rebecca a clătinat din cap, apoi s-a uitat la Belle.

– Ar putea fi un avertisment autentic.

– Dar nu crezi că ar fi așa?

– Nu. Cum spuneam, cred că e un idiot care încearcă să te sperie.

Belle nu era convinsă de asta. În mod sigur o speriase. Mai mult decât atât, o îngrozise și acum nu știa ce să creadă.

– Întrebarea e de ce, a replicat Rebecca.

A urmat un moment de tăcere înainte să adauge:

– Așadar, dintre toți oamenii pe care i-ai cunoscut până acum, în cine ai încredere?

Belle nu a răspuns, dar s-a gândit la întrebarea ei. După câteva clipe, s-a uitat la Rebecca.

– Am văzut un bărbat pe coridor. Eurasiatic. El a adus plicul?

– N-am văzut. L-a strecurat sub ușă.

– Ce păcat.

– Hai, să dăm uitării biletul ăsta prostesc.

– Ar trebui să mă duc la poliție?

– Să te duci să behăi la ei și ce să le spui? „Cineva mi-a trimis un bilet răutăcios.“ Ți-ar râde în față.

S-a oprit o clipă.

– Ascultă, după tratația pe care ți-am oferit-o, nu m-ar deranja să mă amețesc și eu un pic. Vii cu mine?

– N-am fost niciodată amețită.

– Fir-ar!

4 Adepți ai sikhismului, religie monoteistă apărută în secolul al XV-lea în India (n. tr.).

12.

Diana, Cheltenham, 1921

N-au găsit nimic când au săpat în frumoasa mea grădină din Birmania, absolut nimic, în afară de un botoșel, așa că ce rost au avut toate? Aici, când primele semne ale zorilor pătrund prin perdele, aud corul păsărilor care întâmpină ziua. Stau la fereastră vreme îndelungată privind cum soarele străluceşte deasupra vârfurilor copacilor. Când mă uit în jos de la fereastră, văd un bărbat cu pălărie gri de fetru și un impermeabil bleumarin cum apare la intrare. Ezit. E încă devreme. Au venit deja după mine? Când aud vocile jos în casă, dau fuga la ușă și o deschid puțin, conștientă că pașii mei ar putea face scândurile să scârțâie. Clopoțelul de la intrare sună și, după ce se deschide ușa, aud vocile din nou. De data asta, din hol și ceva mai puternice decât înainte, deși încă înăbușite, nu suficient de tare ca să aud ce spun.

Mă prind de tocul ușii și, cu toate că sunt năucită de neliniște, ies pe palier. Pe urmă, sprijinindu-mă de balustradă, mă uit în josul scării. O ușă din interior se închide și holul se golește – e liniște deplină. Oftez ușurată și mă întorc în cameră. Poate omul acela era un coleg de-al lui Douglas și nu are nimic de-a face cu mine.

Camera asta de la ultimul etaj, cu pereții înalți, mi-a devenit închisoare – sau poate o sursă de consolare? În orice caz, sunt în siguranță aici sus. Dacă înghit tabletele pe care mi le dă menajera cu un pahar de apă dimineața și seara, spun că nu sunt un pericol pentru mine însămi… sau pentru altcineva. Zâmbesc. Dacă-mi amintesc să le înghit și nu le pun doar sub limbă…

Aud vocile din nou și mă întorc pe palier în vârful picioarelor. Din locul în care stau, îl văd pe bărbatul cu impermeabil bleumarin. Acum se uită în sus la mine. Zâmbește, înclină capul și începe să urce scările.

În ciuda ceții din creierul meu, sunt sigură de un lucru.

Nu sunt pregătită să mă duc.

13.

Belle s-a oprit în fața templului ca să-l privească. Vedea un spațiu mare în interior, acolo unde stâlpi roșii, împodobiți cu scrieri în chineză și cu imagini, susțineau acoperișul cu căpriori din lemn. S-a uitat către Rebecca – ea o luase deja înainte.

– Ce-i asta? a întrebat ea.

– Un templu chinezesc. Intră dacă vrei.

Belle a încuviințat din cap și a făcut câțiva pași înăuntru, dar în aceeași clipă a fost învăluită de mirosul copleșitor de tămâie și fum ce se ridica din bolurile umplute cu bețișoare. A tușit în timp ce încerca să se obișnuiască cu mirosul, observând paravanul auriu ce înconjura imaginile cu lei chinezești și diverși idoli, pe care nu-i putea identifica. Poate Confucius sau Buddha? Crizanteme galbene și roșii stăteau în vaze, pe mese sculptate de abanos, și deasupra lor felinare în aceleași culori atârnau de grinzi.

Un bărbat în robă s-a apropiat de Belle și, într-o engleză stricată, a întrebat-o dacă voia să i se prezică viitorul. Încurajată de mișcările energice ale Rebeccăi din cap, a acceptat și i s-a spus să formuleze o întrebare. Nu reușise să uite de bilet, așa că a întrebat dacă exista o persoană în Rangoon în care nu trebuia să aibă încredere. Ghicitul s-a dovedit a fi o treabă complexă, implicând bețe de lemn și un obiect rotund din lemn, vopsit în roșu, compus din bucăți care arătau ca niște felii de portocală. Răspunsul a fost doar că pusese întrebarea greșită și că în curând avea să facă o călătorie.

Ea și Rebecca s-au privit una pe cealaltă, iar Rebecca a ridicat doar din umeri și a spus:

– Norocul tău!

Când au plecat de la templu, au trecut pe lângă ceainăriile de la colțul străzilor și tarabele de mâncare, ajungând în cele din urmă la zona zgomotoasă din spatele falezei, unde Gloria îi spusese că trăiesc chinezii. Dând peste labirintul de alei ascunse, pline de miros de iasomie și de orez prăjit, Belle nu putea să uite avertismentul femeii mai în vârstă.

Trebuie să-ți iei viața în propriile mâini.

– Suntem în siguranță? a întrebat Belle, simțindu-se neliniştită printre oamenii

care ocupau străzile pline, ce dădeau senzația de claustrofobie.

Rebecca a râs și și-a dat părul blond pe spate.

– Poate nu de una singură, dar stai pe lângă mine. O să fii în regulă, promit.

– De ce am venit aici?

– În primul rând, o să guști cea mai bună mâncare chinezească pe care ai mâncat-o vreodată, iar, în al doilea rând, o să-ți oferi o plăcere.

Belle nu i-a spus că nu gustase niciodată mâncare chinezească.

S-a uitat la numeroasele clădiri cu magazine, acolo unde casele înguste de lemn se înghesuiau unele în altele, majoritatea având o prăvălie la parter – unde vindeau mâncare, legume, pește, ornamente și altele – și deasupra, camerele de locuit. Nedumerită de limba neînchipuit de ascuțită a vânzătorilor ambulanți chinezi, privea cum găinile care cotcodăceau și purceii care guițau în cuștile de bambus sporeau larma. În timp ce se fereau de câinii care hălăduiau pe străzi în căutare de resturi și de copiii neatenți care alergau printre biciclete și printre picioarele pietonilor, simțea cum tot locul vibra de viață.

Odată intrate în inima cartierului, mirosul de iasomie s-a estompat, iar străzile asudau de izul amestecat de cărbune ars, pește prăjit și canale. Rebecca mergea în față fără să privească în urmă, iar Belle s-a întrebat din nou cu îngrijorare dacă putea să aibă încredere cu adevărat în colega ei de cameră. Dacă dispărea și o lăsa aici pierdută? Însă Rebecca s-a oprit și a făcut o plecăciune în fața unei prăvălii micuțe, ascunse pe o stradă dosnică și care șerpuia în spatele unei alei mai mari.

– Ta-daaam! a rostit ea cu un zâmbet și un gest bombastic.

Belle s-a uitat la vitrină, uimită să vadă șiruri întregi de mătăsuri împăturite, în culori strălucitoare, de la culoarea apusului din Birmania, sclipind în roz pal și galben, la nuanțele delicate și perlate de albastru.

– E cea mai bună, dar și cea mai ieftină din Rangoon. Englezilor nu le place aici, așa că plătesc mai mult la Rowe. Intrăm?

– Fii sigură.

Rebecca a împins ușa elaborat sculptată și clopoțelul a sunat.

Înăuntru, Belle a rămas țintuită, apoi și-a trecut degetele peste vălătucii de mătase înflorată, care i-au aprins simțurile.

– Mi-ar plăcea, dar ce să fac cu ea?

– Aici intervin eu. Am o prietenă chinezoaică ce lucrează ca ospătăriță la Silver Grill… ai fost acolo până acum?

Belle a clătinat din cap.

– Ei bine, trebuie să mergem, dar adevărul e că prietena mea mi l-a prezentat pe proprietarul magazinului, iar fiica ei coase minunat. Poate să copieze orice creează cei mai buni creatori de modă.

– Și unde e?

Rebecca a început să râdă.

– La etaj. Și are o droaie de reviste. O să-ți ceară și prețul din zonă sau unul asemănător. Urci, îți alegi modelul, ea îți spune câți metri să cumperi și apoi îți alegi materialul.

– Putem urca acum?

– Știam c-o să vrei. Nu le-am spus celorlalte fete de locul ăsta.

– Și de ce mi-ai spus mie?

– Erai foarte necăjită. Nimic nu se compară cu o rochie nouă, mai ales dacă nu te costă enorm. Nu te simți vinovată. Și voiam să mă revanșez față de tine.

Lui Belle îi venea s-o îmbrățișeze.

Au urcat scara îngustă de lemn și, la etaj, Belle a cunoscut-o pe Mai Lin, croitoreasa. După ce a răsfoit câteva numere din *Vogue*, s-a oprit la o rochie diafană prinsă după gât, croită în bie, ce alunecă pe șolduri, dezvăluind îndrăzneț spatele complet gol. A ales o jachetă de seară care să se potrivească cu rochia, de formă pătrățoasă, pentru seri mai răcoroase sau un pahar servit după spectacol.

După ce li s-a servit ceai de plante în cești mici de porțelan, Belle a stat să i se ia măsura, pe urmă au coborât la parter să-și aleagă mătasea. Uluită de atâtea culori superbe, Belle nu se putea hotărî. După ce s-a gândit bine și s-a răzgândit de câteva ori, a ales o mătase argintie simplă, dar frumoasă, presărată cu cea mai deschisă nuanță de albastru.

– Și acum, mâncarea, a spus Rebecca, de îndată ce Belle a plătit.

– Tu nu-ți cumperi material azi?

Rebecca a clătinat din cap.

– De data asta, nu. Am plătit pentru o rochie nouă săptămâna trecută.

Când au ieșit din prăvălie, Belle a privit în lungul străzii.

– Haide, nu rămâne în urmă, a strigat Rebecca, luând-o deja înainte, dar ceva îi atrăsese atenția lui Belle sau mai bine zis *cineva*. De cealaltă parte a străzii, Edward mergea alături de o femeie cu părul roșcat. Belle era cât pe ce să ridice mâna și să-i facă semn, dar, adâncit în conversație, el nu o văzuse. Când au trecut mai departe, lui Belle i s-a părut ceva familiar la femeia aceea, dar nu reușea să-și dea seama ce anume era. Pe urmă, și-a dat seama că femeia îi amintea puțin de mama ei. Dar oare asta era tot? Oare exista vreo șansă cât de mică? Era posibil să fie Elvira? Și-a alungat gândul, considerându-l prea puțin probabil.

14.

Miercuri, Belle a îmbrăcat o rochie turcoaz din bumbac și a pufnit-o râsul când Oliver a apărut cu o cămașă de aceeași culoare, care-i scotea ochii albaștri în evidență. Au luat tramvaiul și au ajuns la porțiunea de drum străjuită de copaci, unde trăiseră cândva părinții ei. În timp ce treceau de casele coloniale mari, construite pe o parte, orientate către pădure, își potrivea în tăcere mersul după pașii mari ai lui Oliver. Clădirile fuseseră construite la începutul secolului pentru cei buni și importanți și erau distanțate unele de altele prin grădini mari, cu garduri înalte. Prin aleile îngrădite de porți, Belle vedea grădinari indieni care udau peluzele, în timp ce chinezoaice tinere măturau terasele și ștergeau mobila de grădină din răchită.

– Te-ai întâlnit cu Norman Chubb? a întrebat Oliver deodată, arătându-i zâmbetul lui pieziș obișnuit.

Ea a clătinat din cap.

– Nu era acolo. Am vorbit cu un anume inspector Johnson.

– Ah, bănuiesc nu a fost de prea mare ajutor.

– Mi-a spus că toate dosarele lor au fost distruse într-un incendiu.

El a pufnit pe nas.

– Ce convenabil!

– Nu-l crezi?

El a ridicat din umeri.

– Tu ce părere ai?

Ajunseseră la numărul nouăsprezece.

– Aproape am ajuns, a spus el. Douăzeci și trei, spuneai?

Trecând mai departe, ea a dat din cap, dar nu a putut răspunde. I se părea ciudat să știe că părinții ei se plimbaseră probabil pe strada asta, așa cum făcea ea acum. Ce rol avea să joace ea în povestea lor, dacă era vreunul de jucat?

Când numărul douăzeci și trei a apărut în fața lor, a rămas pironită locului.

– Dar pare abandonată, a remarcat ea, privind palmierii înalți ce umbreau fațada casei. Nu mă așteptam la asta.

– O să încerc la poartă, a sugerat Oliver, dar la o privire mai atentă a observat un lacăt ruginit care ținea închisă poarta din fier forjat, dar foarte corodat. O fi și altă

intrare?

– Poate mai locuiește cineva aici.

El a ridicat din bărbie.

– Poate, deși pare puțin probabil.

Au privit amândoi vopseaua scorojită de pe uși și ferestre și pereții cu tencuiala pătată, care probabil fuseseră cândva de un alb imaculat. Veranda care înconjura primul etaj era acum distrusă în unele locuri, iar obloanele de lemn atârnau în unghiuri ciudate, nemaiputând proteja ferestrele murdare. De fapt, arătau ca și cum nu mai fuseseră trase de când plecaseră părinții ei.

– Trebuie să fi fost încântătoare cândva, a spus Belle, simțind un val de tristețe.

– Un palat. Trăiau pe picior mare.

Ea s-a uitat la el și a citit adevărul în ochii lui.

– Știu că nu ești de acord.

– Nu e vorba de oameni anume, sistemul nu-mi place. Venim în aceste țări și ocupăm totul, ca și cum e dreptul nostru dat de Dumnezeu.

L-a urmărit mergând pe lângă balustradele năpădite de ierburi. O clipă mai târziu, el a strigat:

– E o deschizătură aici.

Neștiind dacă să meargă după un bărbat pe care de-abia îl cunoștea în locul acesta părăsit, și încă unul cu reputația lui, și-a încetinit pașii. Se așteptase să găsească o locuință locuită, perfect întreținută, ca toate celelalte, se așteptase să o privească din stradă.

– Intri tu primul? a întrebat ea.

– Sigur.

Acest loc uitat o neliniștea, dar în cele din urmă s-a apropiat de deschizătura prin care dispăruse Oliver.

– Ai grijă, a strigat el. Sunt rugi de mure.

A observat că el croise un fel de potecă și, deși nu-l vedea, o încuraja acum să vină după el. Încă mai șovăia și, după câteva clipe, el s-a întors în stradă.

Se uita la el.

– Știi, nu mi se pare bine. E ca și cum aș spiona viața de odinioară a părinților mei.

El a venit spre ea și a întins mâna.

– Poți să intri sau ne întoarcem. Oricum ar fi e în regulă.

Ea a respirat adânc, gândindu-se ce să facă, apoi a expirat încet.

– Să mergem înăuntru.

Au intrat în grădină, au urcat și au rămas pe treptele ce duceau la ușa din față cândva grandioasă, acum albită de soare: lemn masiv, dar care avea nevoie disperată de lac. Ajuns pe treptele de sus, Oliver a bătut la ușă mai întâi încet, apoi mai tare.

Dinăuntru nu se auzea niciun sunet cum că ar deschide cineva.

Simțindu-se brusc cuprinsă de energie, Belle a sărit de pe trepte şi a plecat în viteză, uitându-se în urmă spre el doar o dată.

– Haide! O să arunc o privire în spate.

El a ajuns-o din urmă și au alergat, unul lângă altul, de-a lungul potecii de pietriș ce ocolea casa. Un iaz secat îi urma conturul, complet sufocat de buruieni, iar în spatele casei au găsit o terasă lată, ce dădea spre grădinile întinse.

– Doamne sfinte, a spus ea, oprindu-se și privind grădinile. E o junglă.

Oliver se uita acum înăuntru prin singura fereastră prăfuită, neacoperită de scânduri. Asemenea celorlalte, și aceasta trebuie să fi fost acoperită, dar cineva îi smulsese scândurile.

– Se pare că nu suntem primii.

– Se vede ceva?

– Mai e ceva mobilă înăuntru.

Belle a venit lângă el.

– Ești sigur că nu mai locuiește nimeni aici?

El a privit-o întrebător.

– O să încerc o ușă. OK?

Ea a acceptat tăcută și el s-a apropiat de cea mai mare, apoi de alta mai mică, aflată într-o parte a casei. A apăsat pe clanță, dar nu s-a mișcat, așa că s-a lipit cu umărul de ușa scorojită și a împins cu putere. De data asta, s-a mișcat.

– Nu e încuiată, a spus el. Doar blocată. Cred că pot s-o împing.

Ea i-a zâmbit încurajator.

El a mai împins de câteva ori și, în cele din urmă, ușa s-a deschis cu un scârțâit strident.

– Haide.

I-a întins mâna, dar ea a rămas în spate, cu o expresie şovăitoare pe față.

– Nu e nimeni aici, a adăugat el. Sunt sigur.

– Nu e vorba de asta… nu știu. Mi se pare că-mi bag nasul unde nu trebuie.

A ridicat din umeri și i-a zâmbit crispată.

– Cum am spus mai devreme, putem pleca. Și e posibil ca părinții tăi să nu fi fost ultimii care au locuit aici.

Ea a clătinat din cap.

– Ceva îmi spune că ei au fost ultimii.

Au intrat în camera întunecoasă.

– O lanternă, a spus el și a băgat mâna în buzunar.

Deodată, o rază a luminat peretele cu rafturi soioase din spate. Belle scotea câte un icnet de câte ori îndrepta lumina spre alte părți ale camerei. Pânzele de păianjen atârnau în falduri grele de candelabru și în colțurile întunecoase. Câteva scaune rupte erau așezate la întâmplare pe o masă șubredă, un morman de gunoi se

adunase în vârful lor. Podeaua acoperită de gresie, înnegrită de un strat gros de insecte moarte și praf, trebuia curățată. Ziare vechi, încălțări și niște ambalaje murdare zăceau abandonate, iar aerul mirosea a mucegai. A moarte.

Au trecut prin camerele de la parter, acolo unde plantele din exterior invadaseră interiorul, cățărându-se și răsucindu-se pe tocurile ferestrelor. *Exotica rochița-rândunicii*, și-a spus Belle, *sau cel puțin ceva care reușise să pătrundă cu forța prin cele mai înguste crăpături*. Greu de imaginat cum arătase cândva acest loc. Podelele de lemn ar fi fost lustruite ca să sclipească, dar acum pășeau peste scândurile lipsă și trebuia să aibă grijă la cele putrezite. Mobila uitată era lipită de pereții încăperilor mari, cu tavane înalte, din față, lucruri grele și dificil de mutat, așa că nimeni nu-și bătuse capul cu ele. Aici, ferestrele nu fuseseră zăbrelite și se vedea că orice lucru care se putea transporta, măsuțe de cafea sau veioze, dispăruse. Au văzut și alte buruieni printre crăpăturile din tencuiala de pe pereții pătați.

Mirosul de mucegai și de descompunere îi urmărea dintr-o cameră în alta și în fiecare dintre acestea, Belle se oprea să adulmece aerul. Trist. Atât de inexplicabil de trist. De îndată ce înțelesese că locuința era abandonată, se așteptase la un loc încărcat de secrete – ceea ce, având în vedere câți ani trecuseră, fusese puțin probabil. Dar nu exista nici măcar o rămăşiță din tensiunea îngrozitoare care inundase probabil cândva locul, doar o urmă de melancolie mai persista.

Oliver o luase înainte, dar acum se întorcea spre ea plin de entuziasm, iar ea s-a trezit zâmbind când el și-a trecut mâna prin părul vâlvoi. *Nu mă pot abține să-l plac*, și-a zis ea, *orice ar fi zis Rebecca despre faptul că îi plăceau femeile*. Era atât de plin de viață. Mai liber, mai deschis decât coloniștii britanici cu datoria și cu onoarea lor, care făceau mereu doar ceea ce trebuie. Preț de o clipă, s-a gândit să-i povestească despre biletul anonim.

S-a uitat din nou în jur. Părea că părinții ei plecaseră în grabă. Poate fuseseră nevoiți să fugă? Gândul a înfiorat-o.

– Ești bine? a întrebat Oliver și acum vedea că în ciuda atitudinii sale relaxate, exista și o tandrețe în zâmbetul lui.

Stăteau acum în holul de la intrarea imensă, cu fața către scara largă.

– Mahon, a remarcat el. Îngrozitor să-l vezi așa. Vrei să urcăm?

Ea a încuviințat.

Cu grijă, au urcat până la palierul mare cu galerie, cu șase uși deschise către camere luminate de soare.

– E mai bine, a spus ea zâmbind.

În prima încăpere, ferestrele erau mânjite de jeg, dar încăperea era încă mobilată cu un pat mare, fără saltea, și două șifoniere ce păreau greoaie. Belle își imagina că una dintre aceste camere trebuie să fi fost dormitorul părinților ei. În a doua cameră, a văzut ușile de sticlă deschizându-se spre verandă. Poate era acesta? A încercat clanța și, când ușa s-a deschis cu un scârțâit, a păşit afară, având grijă să

evite găurile din podeaua verandei. Priveliștea era minunată, iar Belle și i-a închipuit pe părinții ei stând în același loc, privind către ceea ce fusese cândva grădina lor frumoasă.

Întorcându-se înăuntru, Oliver a deschis o ușă dintr-o parte a camerei.

– Vino să vezi, a îndemnat-o el.

Ea s-a apropiat și s-a oprit în pragul unei cămăruțe goale, ce dădea spre o baie. Oare această cameră fusese a copilului? Nu se văzuse nicio urmă lăsată de mama ei prin casă până acum, dar asta? Asta era diferită. Aici simțea prezența mamei ei atât de puternic, încât îi era greu să creadă că nu era acolo. Avea ceva aparte. Ceva înmiresmat.

Oliver deschisese ușile dulapurilor, dar nu găsise decât niște frunze și petale uscate. Le-a strivit între degete și, în timp ce fărâmițau și cădeau, mirosul s-a împrăștiat.

– Ierburi, cred, a spus el, și poate trandafiri.

Ea a venit lângă el și s-a uitat la dulap.

– Dar acela?

S-a aplecat și a tras de mânerul de fildeș al unui sertar îngust, de jos. Părea încuiat. El a scos un briceag din buzunarul de la haină și, după câteva minute de încercări, a reușit să deschidă sertarul. L-a tras puțin.

– Nimic, a anunțat el.

– Lasă-mă să încerc. Am mâini mai mici.

Belle a băgat mâna până în spatele sertarului și a găsit ceva moale, care părea să fie blocat acolo. A tras ușor, apoi mai tare, și a scos ceva ce trebuie să fi fost cândva fașa albă de muselină a unui copilaș, îngălbenită acum și înfășurată pe un obiect solid.

– Hristoase! a spus ea și a ridicat-o în mână. Ce veche e!

– Ce-i înăuntru?

Ea a desfăcut ușor muselina și, când a văzut ce ținea în mână, i-au dat lacrimile.

15.

Diana, Cheltenham, 1921

În timp ce bărbatul în impermeabil albastru urcă scările, îmi doresc cu disperare ca Simone să fi fost aici. Ea mi-a dat un dar pentru Elvira când mă simțeam abătută – o zornăitoare frumoasă din argint – și era atât de drăguță, încât am crezut-o când mi-a spus că vremurile grele vor trece. Fusese asistentă și încerca mereu să vadă partea bună a lucrurilor. Ea ar ști ce să-i spună bărbatului în impermeabil – eu nu mă gândesc decât să fug și să mă ascund în baie. Chiar și eu știu că n-ar fi corect să procedez așa, deși nu pot să nu mă gândesc că, totuși, cu cât par mai nebună, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.

Bărbatul ajunge în capul scărilor și întinde mâna.

– Doamnă Hatton, sunt doctorul Williams.

– Știu cine sunteți, spun, recunoscându-l pe bărbatul viclean, cu părul încărunțit și ochii apoși, de un albastru-deschis. Ne-am mai întâlnit. Sunteți domnul cu nebunia.

– Sunt, într-adevăr, deși tindem să preferăm termenul de psihiatru. Mergem?

Și arată spre ușa mea, apoi zâmbește cu brațele încrucișate pe piept, studiindu-mă.

Intrăm, iar el se așază pe unul dintre cele două scaune de lângă măsuța mea de cafea.

Camera pare deodată înăbușită și vreau să mă uit pe fereastră, așa că mă duc într-acolo, întorcându-mi privirea de la el, cu spatele rigid.

– Mă întrebam cum vă descurcați cu noile medicamente. Deși e puțin amar, Veronalul este tolerat de obicei mai bine decât bromurile și are și gustul mai puțin neplăcut. Îl luați zilnic?

Mă întorc cu fața spre el și dau din cap. Ei bine, toată lumea minte, nu?

– Mă face să mă simt amețită, spun eu apoi, amintindu-mi efectul medicamentului din cele câteva ocazii în care-l luasem.

– Altceva?

Scutur din cap. El mă privește și eu mă gândesc: *Nu am încredere în tine.*

– Ați avut ghinion, spune el.

Fac un pas spre el înfuriată.

– Ghinion?! Așa se numește acum când pierzi un copil? „Oh, cât ghinion, ei, nu mai contează acum, poți oricând să faci altul, nu-i așa?“

– Ați avut alt copil.

– Nu asta e ideea.

– Nu vreți să stați jos lângă mine? Spuneți-mi care e ideea.

Mă gândesc la asta. E ciudat, nu-i așa, că de obicei poți să-ți dai seama în cine să ai încredere? Conversația asta nu mă ajută deloc să mă răzgândesc.

– Doamnă Hatton?

Îmi arată un zâmbet chinuit, stingher, de parcă zâmbetul îi este puțin străin.

– Foarte bine.

Și mă duc să mă așez în fața lui, cu spatele la fereastră, privindu-i totodată fața. Destul de plăcută, presupun, dar groaznic de banală. Cu un gest studiat, delicat, își ia și apoi își așază ochelarii la loc pe nas. Ce dor îmi e de frumusețe, îmi spun, dar încă reușesc să-i zâmbesc.

– Soțul dumneavoastră îmi spune că nu ați ieșit din casă.

Încerc să-mi controlez răspunsul, dar, în cele din urmă, pierd bătălia și mă ridic, spumegând de nervi.

– Iar vorbește aiurea? Ei bine, se înșală. Am fost în parc. Chiar des, de fapt. Îmi place să privesc dădacele cum împing cărucioarele.

– Serios?

Îi simt iritarea, deși nu o arată.

– Credeți că mint?

Izbucnesc, căci cum aș putea să-i spun adevărul? Cum să-i spun că nu îndrăznesc să ies din casă, că însuși gândul mă face să tremur atât de tare, încât trebuie să mă așez pe podea și să mă agăț de picioarele scaunului ca să simt că încă sunt legată de pământ?

El clatină din cap.

– Sigur că nu. Nu vreți să luați loc din nou?

E prea grijuliu cu mine, temător chiar, și nu-mi place senzația de… superioritate din partea lui, asta e.

– Sunt în regulă, îi spun și merg spre ușă, dar cu capul pe jumătate întors, urmărindu-i reacția.

El își drege glasul și îmi arată iar zâmbetul acela înfiorător.

– Nu vreți să-mi răspundeți la întrebare, vă rog? Când ați ieșit?

Mă fixez pe propriile picioare și bombăn.

– Am fost în parc. Nimeni nu m-a văzut plecând, de asta nu știu.

Îmi dau seama că vorbesc ca un copil obraznic și încerc să-mi controlez tonul.

– Scuze, n-am vrut să fiu grosolană.

Se uită la podea înainte de a ridica din nou ochii spre mine.

– Vocile astea, ce spun?

Șovăi, uluită. Nimeni nu m-a luat la întrebări pe subiectul ăsta până acum, așa că mă așez. De obicei, vor să mă prefac că nu sunt adevărate.

– Oh, știți…

– Dar nu știu, de asta am întrebat.

– Îmi spun lucruri diferite.

Nu vreau să-i povestesc că uneori mă înspăimântă sau râd de mine ori mă acuză de lucruri înfiorătoare. Uneori îmi șoptesc și eu că trebuie să stau complet nemișcată pentru că trebuie să le aud. E obligatoriu să le aud. Nu e nimic mai rău decât să știu că sunt acolo, dar nu pot să aud veninul pe care îl varsă.

El își strâmbă gura și urmează o tăcere prelungă până vorbește iar.

– Voiam să discut cu dumneavoastră despre Grange. După cum probabil știți deja, este o instituție privată în Dowdeswell. Eu…

Așadar, asta e. Motivul pentru care a venit. Câtă nevoie am acum de Simone! Când, of, când vine?

– Nu, izbucnesc eu. Nu merg.

– Nu vă forțează nimeni să mergeți. Pur și simplu, eu și soțul dumneavoastră credem că sunteți prea mult timp singură aici.

– Și dacă refuz?

16.

Rozul auriu al dimineții răcoroase se transformase într-o zi îngrozitor de fierbinte. Belle se simțea amețită – un val respingător de căldură a cuprins-o în timp ce se uita la zornăitoarea copilului din argint și fildeș. Mingea de argint își pierduse puțin din luciu, dar nu atât de mult pe cât te-ai fi așteptat, iar mânerul de fildeș, deși îngălbenit, era intact. L-a ridicat la lumină.

– Uite, o inscripție.

A dat cu vârful degetelor pe litere minuscule.

– Trei inimi și literele *D*, *D* și *E*. Diana, Douglas și Elvira. Mama, tata și sora mea.

Pe o parte a mingii de argint era un cățel ce lătra *ham-ham-ham*. Pe cealaltă parte, erau gravate o pasăre și cuvintele *Cine l-a ucis pe Cock Robin?*. Și-a înăbușit un suspin. Sora aceasta pierdută devenise deodată foarte reală.

Oliver i-a atins mâna încet.

– Hai să mergem afară. Ai nevoie de aer.

S-a bucurat să lase în urmă căldura umedă din casă. Tot cald era și afară, dar aerul era mai proaspăt. Se uita la abundența încâlcită, care fără îndoială fusese cândva o grădină luxuriantă.

– Crezi că asta e tot?

El a ridicat din umeri.

– Greu de spus.

Ei i-a atras atenția o deschizătură în tufele care păreau să creeze o barieră în spatele ierbii înalte.

– Crezi…

– Că ar putea duce undeva?

Soarele îi ardea gâtul acum și îl simțea pe spate, prin rochia subțire de bumbac. În timp ce începeau să-și croiască drum prin iarbă, ceva legat de faptul că se afla în grădina aceea o atrăgea spre trecut. O vedea pe mama ei mergând în față, scăldată în lumina soarelui, și îndreptându-se spre aceeași deschizătură dintre tufe. Belle și-ar fi dorit să-i pună mâna pe umăr și să o strige pe nume. Oare ar fi fost totul diferit dacă ar fi putut?

Dar momentul a trecut.

Oliver era acum înaintea ei, dând la o parte iedera și plantele crescute în exces.

– E o potecă, a strigat el cu glas entuziasmat.

În timp ce mergea în urma lui, pe Belle a străfulgerat-o durerea când spini ascuțiți din arbuștii umezi i-au zgâriat brațele și picioarele. Apoi, când bătai de aripi i-au dezvăluit prezența păsărilor, a simțit că se apropie de ceva cu adevărat important.

Dincolo de cărare, când a ieșit la lumină, a întors privirea spre toată întinderea. Au încercat să ocolească această parte a grădinii, însă înaintarea lor era îngreunată de sălbăticia plantelor tropicale. Și a copacilor, a numeroşilor copaci. El a arătat spre un salcâm masiv și întins, cu trunchiul marmorat, care părea să se răsucească și să se întoarcă în bătaia vântului până se termina în coroana extinsă, ce adumbrea pământul de sub ea.

– Ce-i acela? a întrebat ea, arătând cu degetul spre un copac înalt de cel puțin nouă metri și lat de vreo doisprezece.

– I se spune „Mândria Birmaniei“. E un abanos-de-munte.

Ea a dat din cap și au inspectat grădina mai departe, alungând insectele care le bâzâiau prin păr și pe la ochi. Într-un colț, un lujer cu pâlcuri de flori roșii se înălța prin coroana altui copac, în căutarea soarelui. Mai departe, se aflau rămășițele unei clădiri care părea înnegrită și distrusă.

– Trebuie să fi fost casa de vară, a spus ea. Distrusă de foc. Ce păcat!

Ceva mai departe, i s-a tăiat respirația văzând un copac care avea cea mai mare circumferință.

– Tamarinul, a spus Oliver.

Ea privea cu ochii mari la frunzișul ușor, verde aprins al copacului masiv, de cel puțin douăzeci și cinci de metri înălțime. Trunchiul se despicase în trei, ceea ce însemna că acum coroana era gigantică. Atâta umbră pentru un copil în cărucior.

El a remarcat că ea amuțise.

– Ești bine?

Ea a dat din cap și s-a apropiat de casa de vară incendiată. Oliver a mers după ea, începând să smulgă plantele agățătoare.

– Nu o să găsești nimic acolo, a spus ea.

– Poate că nu.

Dar continuă, oprindu-se doar ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte.

– Te ajut și eu, a spus ea.

El își suflecase mânecile și, văzându-i brațele bronzate, musculoase, în timp ce lucra, i-a venit să zâmbească. Trecuse foarte mult de când îi făcuse atât de multă plăcere să fie în compania unui bărbat și și-a dat seama că prezența lui o ajuta să se simtă stabilă – dacă ar fi fost singură aici ar fi fost prea mult pentru ea. El era mai mult decât bărbatul degajat pe care îl cunoscuse prima dată, iar asta îi plăcea.

În timp ce privea la grădina secretă, zgomotele orașului se stingeau și doar cântecul păsărilor îl acompania pe Oliver în timp ce smulgea și mai multe plante.

Simțindu-se toropită, uitând de faptul că se oferise să-l ajute, se uita la fluturii cu aripi galbene, care pluteau deasupra tufișurilor din spatele grădinii, unde se zăreau ruinele unei porți, sufocată acum de plante agățătoare. În aceeași clipă, l-a auzit pe Oliver strigând-o pe nume.

A alergat într-acolo și el a ridicat o cutie înnegrită de metal.

– Era înfiptă în pământ, sub ce a mai rămas din scândurile din podea.

I-a dat-o ei.

Ea a încercat să deschidă capacul, dar acesta nu ceda.

– Am un briceag, a spus el. Ar putea să meargă.

– Ești pregătit pentru orice?

– Depinde. Aș putea fi.

Şi i-a zâmbit larg. El i-a întins briceagul și ea a reușit, puțin câte puțin, să deschidă capacul. Când s-a uitat înăuntru, primul lucru pe care l-a văzut a fost o fotografie îngălbenită cu părinții ei strângându-se în brațe, cu zâmbete largi și fericite pe față.

A simțit valul fierbinte de ranchiună luptându-se cu dorul pe care încercase întotdeauna să-l ascundă. Nu o iubise pe mama ei. Se convinsese să facă asta. Se oțelise. Nu-i păsa nici că mama ei nu o iubise. Dar trăise cu o minciună.

Gândindu-se la Diana, se uita la crengile ușor lăsate ale tamarinului, ferindu-şi ochii cu mâna de razele străpungătoare de soare, prea strălucitoare, ce pătrundeau printre frunze. Intensitatea luminii, pe lângă bâzâitul puternic din aer, o făceau să se simtă ciudat și a întins mâna spre Oliver.

Când el a strâns-o o clipă de mână, a înțeles un lucru fără îndoială. Orice se întâmplase în grădina aceasta, orice se petrecuse sub acest copac, o schimbase pe mama ei și, totodată, îl schimbase și pe tatăl ei. Avea senzația subită și stânjenitoare că înțelegea cum fusese mama ei înainte ca tragedia să-i distrugă viața și mintea. Și-a cuprins corpul cu brațele, simțind durerea, pentru că, oricât de mult ar fi vrut să creadă că nu era așa, povestea lor *era* și povestea ei.

17.

Diana, Cheltenham, 1921

Câtă vreme nu sunt în apele mele, lui Douglas îi este mai greu. Încă miroase la fel ca întotdeauna, a apă de colonie Trumper's Wellington. Aș recunoaște oriunde amestecul de chimion, de portocală și neroli. Dar acum, când vorbim, doar ne certăm și n-am nicio șansă să câștig în fața unei minți logice. Asta mă doare foarte tare. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât gândurile mi se învălmășesc în minte. Ca să le fac să înceteze, cobor la parter și ies în grădină, lângă ferestrele-uşi din salon. În ciuda frigului cumplit al după-amiezii, mă liniștește să văd păsările înfoindu-şi penele în cădița lor de pe terasă. Iubesc păsările. Cântecul lor mă înviorează și îndrăznesc chiar să sper puțin. Speranță. Cât de frumos e acest cuvânt!

Poate că lucrurile se vor schimba. Poate chiar o să-mi amintesc ce s-a întâmplat în Golden Valley. Și dacă îmi amintesc, poate nu e atât de rău pe cât mă tem.

Soarele e fragil şi palid azi, dincolo de cerul cenușiu. Cât de ciudat că în ziua asta rece de iarnă, când se anunță și zăpadă, nu mă pot gândi decât la soarele galben și strălucitor dintr-o zi petrecută în Rangoon. Uriaș, rotund, chinuitor de fierbinte. Mă orbește și acum și, cu toate că închid ochii să mă apăr de el, rămâne blocat în spatele pleoapelor.

Cât despre Douglas, ei bine, într-o clipă eram iubită, iar în clipa următoare n-am mai fost. O ascunde, desigur, dar văd dincolo de zâmbetele neliniștite și de cuvintele lui concise până unde jalea s-a strecurat în adâncul lui. E pustiu acum, plin de găuri, dar îmi amintesc buzele lui lipite de-ale mele, tandrețea ochilor săi și felul în care mă iubea până când simțeam că ne contopim într-o singură ființă.

Îmi spun că vreau să-mi amintesc ce s-a întâmplat, chiar vreau, dar de câte ori încerc, o coardă de durere îmi înconjoară capul și mintea mi se transformă într-un dezastru alunecos. Toți doctorii spun același lucru. Orice s-a întâmplat, nu-mi dau voie să văd și am ascuns totul față de mintea mea conștientă.

Însă mai visez și acum. Și totuși visele nu oferă limpezime, fiecare fiind diferit de cel de dinainte. Nu-mi amintesc să mă fi întors în Anglia. Tot ce-mi amintesc este că într-o clipă eram în arest la domiciliu în Rangoon, iar în următoarea, sau cel puțin

așa mi s-a părut, eram din nou aici.

18.

Pentru vizita la clubul Pegu de duminică, Edward purta un costum de pânză bine croit și deschis la culoare, iar Belle avea o rochie de zi cu buline albe și albastre, prinsă în talie cu o curea de piele roșie. Își legase părul la spate și-și pusese pe cap o pălărie albă cu borul lat, cu o panglică roșie asortată la curea. Deși nu se hotărâse încă ce simțea față de Edward, își dorea totuși să arate cât mai bine și să lase impresia potrivită.

Pe drum, au trecut de edificiile coloniale obișnuite, cu fațadele împodobite cu arcade elaborate, console și coloane – clădiri care consolidau puterea și invincibilitatea față de alții. Urmau apoi casele private, cu streșinile adânci, menite să țină umbră de soarele birman, aspru cu pielea delicată a englezilor.

– Destul de frumos, nu-i așa? a întrebat Edward și, înainte să apuce să-și adune ea gândurile, a vrut să afle ce mai face, așa că i-a povestit despre interviul cu inspectorul Johnson.

El a mijit ochii negri, s-a încruntat și apoi s-a gândit o clipă.

– E un băiat de treabă, dar ar fi trebuit să mă consulți mai întâi. Te-aș fi prezentat oficial. Am cunoștințe importante, după cum poți să-ți imaginezi.

– Lucrezi pentru poliție?

– Nu chiar. Sunt consilierul comisarului, printre altele. În orice caz, vei fi mulțumită să afli că am făcut și niște cercetări.

– Și? a întrebat ea, gândindu-se că părea foarte mulțumit de el însuși.

– Se pare că mama ta se purta ciudat în perioada când a dispărut copilul și asta a dus la acuzații de vinovăție și, în cele din urmă, la arestul la domiciliu.

– Cât de ciudat?

El și-a încrețit bărbia, apoi a mângâiat-o ca și cum nu voia să vorbească.

– Te rog!

– Cred că a fost găsită scormonind cu degetele în pământ îmbrăcată în cămașă de noapte.

I-a explicat apoi că avea mâinile și unghiile negre de la pământ, ceea ce a stârnit bănuieli că, de fapt, căuta locul în care îngropase copilul. Belle și-a imaginat scena îngrozitoare – mama ei stând în genunchi și plângând.

– *Ayah* a povestit că fetița plângea neîncetat și neliniștea copilului o tulbura

cumplit pe mama ta, atât de mult, încât o dată a făcut o criză de nervi. Concluzia era că încercase să o facă să tacă, dar mersese prea departe.

Belle clătina din cap uluită.

– Poliția a săpat în toată grădina și nu a găsit decât un singur botoșel roz de copil.

– Al Elvirei?

– Îmi imaginez că da. N-am reușit să aflu ce s-a întâmplat până la urmă, în afară de faptul că părinții tăi s-au întors în Anglia. Nici măcar n-au vândut casa înainte se plece.

– Așadar, nevinovăția mamei a fost dovedită?

El a clătinat din cap, făcând o grimasă.

– Nu chiar. Cazul a rămas deschis o vreme. Se pare că nu s-a dovedit nimic, nici într-un sens, nici în altul.

– De ce au eliberat-o?

– Presupun că întregul caz a fost atât de tulburător pentru autorități, încât au hotărât că nu puteau face altceva. Nu aveau dovezi concrete sau, cel puțin, nu găsiseră nimic concludent. Cred că întreaga poveste a fost băgată sub preș cu mult timp în urmă.

Belle a oftat.

– Inspectorul Johnson mi-a spus că dosarele poliției au fost distruse de un incendiu.

– Corect.

– Și atunci de unde știi toate astea?

El a ridicat din sprâncene.

– Cum am spus, am cunoștințe importante.

Ea a dat din cap.

– Știi, m-am dus să văd casa.

El a părut surprins.

– De una singură?

Ea a scuturat din cap, dar din motive pe care nu și le putea explica nu a vrut să-i spună că se dusese cu Oliver. Nici nu i-a dezvăluit planurile lor de a se întâlni din nou când avea ea următoarea zi liberă.

– Era într-o stare deplorabilă, a spus în schimb.

– Da, cred că da. Îți dai seama că acum ar putea fi a ta.

– Serios?

– Cum ți-am spus, ei n-au vândut-o.

– De unde știi?

El a șovăit o clipă.

– Se cam știe. Ar trebui să parcurgi toate căile legale la biroul arhivarului, desigur, să dovedești că ești cine spui că ești și să oferi certificatul de deces al

tatălui tău, cam așa ceva.

Belle se străduia să asimileze toate informațiile. Mai devreme era doar o străină în locul ăsta și în secunda următoare putea deveni proprietara acelei case uriașe.

– Probabil vei dori să vinzi. Dă-mi de știre dacă ai de gând. Nu m-ar deranja s-o cumpăr chiar eu. Bineînțeles, are nevoie de reparații. De multă muncă.

Ea a dat din cap și, vrând să schimbe subiectul, a întrebat pe cine se putea aștepta să cunoască la clubul Pegu.

La periferia orașului, s-au apropiat de club. Belle a văzut clădirea mare, în stil victorian, împrejmuită de copaci și înconjurată de o verandă umbroasă, iar aerul era încărcat de flori de iasomie și de plumeria. Edward i-a explicat că fusese construită din lemn de tec în anii 1880 pentru ofițerii britanici din armată și angajații din administrația civilă. Și avea reputația de a fi unul dintre cele mai cunoscute cluburi pentru domni din sud-estul Asiei, precum clubul Tanglin din Singapore.

– Doar pentru membri, a adăugat el, și în cea mai mare parte oficiali din guvern, din armată și afaceriști de seamă. Din păcate, e mai curând o relicvă în zilele noastre. Se schimbă vremurile, nu-i așa, și câteodată e cu atât mai păcat.

– Numai pentru domni?

– Nu mai e așa, cel puțin nu în weekend. Oamenii spuneau despre locul ăsta că e adevăratul așezământ al puterii în Birmania.

Au intrat în club, acolo unde podelele de parchet bine lustruit și ventilatoare mari din tavan alungau aerul cald.

Cu mâna ferm aşezată pe spatele ei, Edward a condus-o pe lângă sălile de biliard și apoi pe lângă o sală mare de mese până într-o încăpere întunecoasă, dar primitoare, din spatele clădirii. Ea a privit fețele plictisite ale bărbaților de vârstă mijlocie ce pufăiau din trabucuri sau se ascundeau în spatele ziarelor, în timp ce soțiile lor zâmbeau șters și beau gin cu gheață.

După ce s-au făcut comozi şi s-au aşezat amândoi în fotolii de piele maronie, uzată, el a propus să încerce cocktailul Pegu înainte de prânz.

– E băutura noastră reprezentativă. Gin cu suc de lămâie verde și trandafiri.

Ea a încuviințat, după ce aflase deja că era imposibil să nu bei alcool în țara asta, dar şi-a promis să se limiteze la un singur pahar. Nu se îmbătase cu Rebecca în ziua în care merseseră în cartierul chinezesc, nu îndrăznea să meargă atât de departe, însă băuse două sticle de bere și fuseseră de ajuns.

Băuturile au ajuns în pahare scoase de la gheață cu o felie de lămâie verde și, când Belle a băut o gură, i s-a părut că avea gust de grepfrut.

– Foarte revigorant, a spus ea, în timp ce ginul îi fierbea în sânge, urcându-i-se direct la cap.

Au rămas tăcuți câteva minute, iar Belle a privit la cei din jur. Arătau exact așa cum îi descrisese Edward și erau îmbrăcați formal, deși era duminică. Cele câteva femei, purtând în mare parte rochii înflorate cu guler înalt și vizibil șterse, vorbeau

cu voci stinse, în timp ce zumzetul mai puternic al vocilor era evident bărbătesc.

– Clubul a fost denumit după Pegu, un râu din Birmania, a spus el.

– E un local doar pentru englezi?

El s-a încruntat.

– Mă tem că suntem cam de modă veche. Fără asiatici. Știu că lucrurile se schimbă și că unii cred că ar trebui să ne schimbăm odată cu ele, dar…

A întins brațele, ridicând din umeri, cu palmele în sus.

S-a gândit la ce-ar fi spus Oliver. Exact asta detesta el la coloniștii englezi și poate că avea dreptate. Nu accepta nici atitudinea arogantă antibirmană, iar ea înțelegea că acești oameni izolați se simțeau obligați să susțină puterea și superioritatea britanice cu orice preț.

Edward și-a dres glasul, trecându-şi un deget pe sub gulerul cămășii. Ea ar fi jurat că el părea puțin emoționat, dacă n-ar fi știut că nu este așa.

– Ascultă, Belle, a spus el, speram să-mi permiți să te invit la o cină liniștită într-o seară. Doar noi doi.

Luată prin surprindere, s-a uitat fix la el.

– Să ne cunoaștem mai bine, a continuat el cu un zâmbet larg pe față. Ar fi atât de neplăcut? În următoarea seară când ești liberă?

– Nu… adică, sigur că n-aș… doar că…

Nu și-a sfârșit propoziția.

– Sau poate preferi să mă însoțești la următoarea cină la reședința guvernatorului?

A dat să răspundă, însă Edward a privit-o ca și cum s-ar fi scuzat și s-a ridicat în picioare.

– Ah, iată-l pe bătrânul Ronnie Outlaw. S-ar putea să-ți fie de ajutor.

Şi Belle s-a ridicat în picioare.

Bărbatul care s-a apropiat de masă era în mod evident pensionat. Mergea șchiopătând ușor și ținea în mână un baston cu măciulie de argint. O mustață mare și căruntă compensa lipsa părului din alte locuri; el s-a îndreptat când Edward l-a bătut cu palma pe spate, explicându-i apoi că Belle spera să cunoască niște persoane care i-ar fi putut cunoaște pe părinții ei, soții Hatton, pe vremuri.

Ronnie Outlaw a mijit ochii albaștri și apoși, în timp ce lua loc într-un fotoliu.

– I-am cunoscut puțin, însă eram detaşat la Mandalay pe atunci, așa că drumurile nu ni s-au încrucișat. Au sfârșit oarecum prost aici?

A ridicat din sprâncene și s-a uitat la Edward, care a încuviințat dând din cap.

– A supărat câțiva oameni importanți cu hotărârile lui, pe când prezida instanța?

Edward a încuviințat iar din cap.

– Și tu de unde ești, domniță? a continuat Ronnie.

– Din Cheltenham, a răspuns ea cu toată delicatețea de care era în stare.

– Colegiul pentru doamne?

Ea a dat din cap, însă tot timpul s-a întrebat pe cine supărase tatăl ei.

Ronnie a rămas tăcut câteva secunde, iar Belle se gândea dacă asta era tot ce avea de dezvăluit, însă deodată i s-au luminat ochii.

– Să-ți spun ceva. Când ne-am mutat în sfârșit în Rangoon, soția mea Florence s-a împrietenit cu o femeie, Simone nu știu cum… Simone… fir-ar să fie, cum se numea? Soția unui doctor. În fine, sunt aproape convins că această Simone era prietenă apropiată a mamei tale.

– Știți unde locuiește?

– N-am nici cea mai vagă idee, dar cred că Florence încă mai corespondează cu ea. Ascultă la mine, de ce nu o rogi pe sora lui Edward să te ducă la Colțul de Bârfă? Toate fetele se întâlnesc acolo. Poți să stai la taifas cu Florence, să-i spui că ai studiat la Cheltenham și o să devii prietena ei pe viață.

– Oh, da?

A făcut o scurtă pauză înainte să vorbească din nou.

– Fiica noastră, Gracie, a stat acolo, la internat, timp de patru ani.

– Locuiește la Cheltenham acum?

Ronnie s-a uitat în podea, apoi din nou în sus la ea.

– Din păcate, nu. S-a îmbolnăvit de malarie când era aici. N-a trecut de cincisprezece ani.

– Îmi pare foarte rău.

– Mulțumesc.

A urmat o pauză în care Belle se gândea ce să spună. Din fericire, a intervenit Edward, mulțumindu-i lui Ronnie pentru ajutor și oferindu-i un *stengah*, o băutură din whisky și sifon în părți egale, servite cu gheață.

– Gloria mi-a spus că ai cunoştințe în industria divertismentului, a spus ea după ce Ronnie și-a terminat băutura și i-a lăsat singuri.

– Da, da, am. Pot să pun o vorbă bună pentru tine dacă dorești.

Ea i-a zâmbit.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Știi, după ce voi pleca din Birmania.

– Așadar, îmi spui care e visul tău?

– Să călătoresc și să cânt în continuare ca să-mi câștig pâinea, desigur.

– Îmi plac fetele independente, a spus el râzând și s-a aplecat în față, strângând-o de umăr.

Când Belle a ajuns pe coridorul ce ducea la camera ei, s-a oprit. Îl rugase pe Edward să o lase la mică distanță de hotel ca să aibă puțin timp de gândire. Era prea cald, fusese o greșeală. Până acum, în afară de Rebecca, nimeni nu știa despre biletul anonim, dar se gândea și acum la el. Prezicătoarea îi spusese că întrebarea pusă de ea – în cine putea să aibă încredere – nu fusese potrivită și că avea să facă în scurt timp o călătorie. Deocamdată, nici vorbă de așa ceva. Probabil că oricum

erau doar vorbe goale.

Sperase să ia o gură de aer proaspăt, însă în clima înăbușitoare a ajuns să se întoarcă acasă cu rochia îmbibată de sudoare. După-amiezile erau de-a dreptul insuportabile. Nu era de mirare că majoritatea englezilor dădeau fuga acasă pentru un pui de somn, deși căldura pătrundea chiar și prin cele mai groase ziduri. Înainte să plece, Edward îi amintise de invitația lui de a-l însoți la cină la reședința guvernatorului. După ce ea-i mulțumise și acceptase să meargă, el păruse absolut încântat și spusese că avea să o anunțe la timp despre dată. Ea s-a hotărât atunci că putea să-i spună despre bilet.

19.

În următoarea seară liberă, Belle o aștepta pe Gloria în holul hotelului. Urmau să plece cu mașina la Colțul de Bârfă, deși Belle nu era tocmai sigură de ce simțea în privința asta. Deși voia să afle dacă Florence Outlaw mai păstra legătura cu prietena mamei ei, Simone, toată povestea o făcea totodată să șovăie. Mai devreme în aceeași zi sunase la sediul *Rangoon Gazette* unde aranjase să se întâlnească cu Oliver și aflase cu dezamăgire că era plecat din oraș pentru un articol și nu știau când avea să se întoarcă.

„Crezi că știi în cine să ai încredere? Mai gândește-te."

Avusese încredere în Oliver, nu-i așa? Îl plăcea foarte mult. Dar Gloria?

Belle a clătinat din cap, apoi s-a așezat pe o canapea în dungi, sorbind din apa cu gheață pe care o comandase și, nu după mult timp, prietena ei îi făcea bucuroasă semn cu mâna din cadrul ușii ca o furtună cu pălărie, mănuși, tocuri înalte și parfum. Rochia ei era stacojie, cu un guler alb și lat și strânsă pe talie.

– Draga mea. Te rog, grăbește-te. O să pierdem tot ce e mai bun, a strigat ea la Belle.

Apoi, a adăugat șoptind ciudat:

– Deși, sinceră să fiu, merg doar pentru că, dacă n-aș face-o, pe mine m-ar bârfi toate hoaștele alea.

Belle a zâmbit ironic.

– Sigur n-ar fi așa! Ce-ar putea să spună despre tine?

Gloria a izbucnit în râs.

– Stai pe lângă mine, fetițo, și-o să-ți spun.

Portarul le-a deschis ușa și, de îndată ce s-au instalat pe bancheta din spate a mașinii, și-au continuat conversația.

– De fapt, a rostit Belle, mi-ai promis că-mi spui povestea ta dacă merg la petrecerea de la piscină. Eu m-am ținut de cuvânt.

Gloria a dat ochii peste cap.

– La fel și eu. Și iată că s-a întâmplat să te întâlneşti cu acel tip, Donahue.

– Oliver.

– Chiar el. Într-adevăr, e scandalos de atrăgător… ochii aceia albaștri care te cheamă la pat! Recunosc că am flirtat puțin – n-am făcut-o toate? Dar nu e…

S-a oprit.

– Nu e ce?

– Unul de-al nostru.

– Nu credeam că-ți pasă.

Gloria și-a luat o mină disprețuitoare.

– Ei bine, nu, nu-mi pasă cu adevărat. Dar n-aș petrece prea mult timp cu el. L-ai văzut din nou, nu-i așa?

Belle o privea cu atenție.

– De unde știi?

– Ironia acestui oraș este că într-un loc atât de plin de secrete ca acesta, e aproape imposibil să faci ceva fără ca lumea să afle.

Belle s-a încruntat.

– De ce ar interesa pe cineva?

– Oliver Donohue are o reputație.

– Cu doamnele, știu.

Gloria a început să râdă.

– Doamne sfinte! Asta e ceva obișnuit. Toți cei de aici au aventuri. E aproape obligatoriu. Nu, n-aș vrea să pun eu capăt unei prietenii abia începute, dar a fost amestecat în niște treburi neplăcute.

– Neplăcute? Cum adică?

Gloria a ridicat din umeri.

– Sunt doar zvonuri, dar să spunem că s-ar putea să te expui unui pericol.

– Nu poți să-mi spui doar atât.

– Nu știu mai multe, deși e posibil să știe fratele meu.

– Știai că Edward m-a invitat să iau cina cu el?

– Te place.

– Dar e căsătorit.

Gloria a hohotit de râs.

– Și?

Belle simțea că se înroșește în obraji.

– Haide, dragă. Căsătoria lui e doar de formă. Și e un om important. Te-ai putea descurca și mai rău.

– Decât să fiu amanta cuiva?

– Nu fi atât de mironosiță. E doar o cină.

– Te-a rugat el să mă convingi?

– Ei, ești de-a dreptul neîncrezătoare.

– În orice caz, în cele din urmă am acceptat să luăm cina la guvernator.

Gloria a făcut ochii mari.

– Ei bine, e o onoare pentru tine.

S-au cufundat în tăcere, apoi mașina a oprit lângă lacuri și șoferul a deschis

portierele din spate. Când a coborât, Belle a aruncat o privire în jur. Aflase deja că Rangoon se trezea la viață după ceai, cu sau fără lapte condensat, iar ziua de azi nu făcea excepție. Soarele își pierduse din intensitate, iar cerul era încă de un albastru splendid și, dintr-un pavilion îndepărtat, sunetul fanfarei militare le-a întâmpinat la sosire. Pe măsură ce tot mai multe femei coborau din mașini conduse de șoferi, devenea limpede că erau cele mai bogate și mai privilegiate din cercul lor. Colțul de Bârfă era, de fapt, un loc uluitor cu vedere spre Lacurile Regale, iar Belle estima că erau cel puțin douăzeci de femei adunate deja, în timp ce zeci de grădinari indieni încă munceau.

– Nu-mi vine să cred cât de verde e, a spus Belle, uitându-se la întinderea vastă de peluze de un verde smarald, unde graurii englezești țopăiau de colo până colo. De câte ori am impresia că mă obișnuiesc cu lucrurile, ceva nou mă ia prins surprindere.

– Folosesc apa din lac ca să păstreze spațiul verde.

Copaci în diverse stadii de înflorire înconjurau lacul uriaș și o mulțime de flori și lujeri înșirați pe maluri străluceau puternic pe fundalul întinderii minunate de apă albastră.

– Despre ce vorbesc femeile? a șoptit Belle în timp ce înaintau.

– Deseori, despre cele mai recente știri. Știi la ce mă refer. Ce se întâmplă în lume. Ne ajută să păstrăm legătura. Și știrile locale, desigur.

– Nimic mai personal?

– Ce-ar fi să salutăm și o să afli.

Gloria a strâns-o ușor de umăr încurajând-o să meargă mai departe.

– Nu te mușcă.

Majoritatea femeilor purtau pălării frumoase și erau îmbrăcate la modă în rochii cu modele discrete, croite pe talie, cu tiv la jumătatea gambei și mâneci până la cot. Din păcate, acest stil nu prea le avantaja pe femeile mai mature și mai corpolente, care erau mult mai în vârstă decât Gloria și care, după părerea lui Belle, ar fi arătat mai bine dacă nu adoptau slugarnic cele mai recente tendințe. În grup erau și câteva femei mai tinere care, asemenea unor fluturi colorați, pluteau și treceau mai departe.

– Draga mea, aceasta este Annabelle Hatton, spunea Gloria iar și iar, prezentând-o pe Belle unui șir întreg de femei.

Când a părut că se stabilesc la un grup restrâns de cinci persoane, conversația s-a îndreptat spre povestea unei barmanițe.

– Deplorabil, a proclamat una dintre femeile mai vârstnice, care își făcea vânt cu o viteză tot mai mare, neputând să-și ascundă bucuria din glas.

– Gândiți-vă și voi. O englezoaică să agațe pe stradă, a adăugat alta.

– Ce-o mai urma. Și ați auzit… nici nu pot să spun.

Când femeia s-a oprit, Belle și-a dat seama că era disperată să marcheze un punct

în fața celorlalte.

– Oh, spune-ne, Wendy.

– Nu ne poți lăsa în suspans.

Wendy s-a uitat la fiecare pe rând.

– Ei bine, știu din surse sigure că agață hamali indieni.

În timp ce restul femeilor icneau de uimire, Gloria i-a făcut cu ochiul lui Belle, care nu se putea abține să nu zâmbească.

După aceea, Gloria a luat-o pe Belle de acolo, îndrumând-o spre o femeie mică și plinuță, care ajunsese cu un minut mai devreme și se îndrepta spre malul apei.

– Florence, a strigat Gloria, făcând energic din mână, după care i-a șoptit lui Belle: Cu *ea*, Florence Outlaw, voiai să vorbești, nu? Mi-a spus Edward.

Belle a dat din cap aprobator.

Florence Outlaw avea părul cărunt prins la spate și tenul catifelat, rozaliu. I-a zâmbit larg Gloriei și s-a apropiat cu pasul lent și ușor, însoțită de un cățel alb în lesă.

– Florence, ea e noua mea prietenă foarte dragă, Belle.

– Mi-a pomenit soțul meu de tine. Ceva legat de Simone. Ce femeie frumoasă! Cu ochii de chihlimbar. Foarte neobișnuit.

– Soțul dumitale spunea că încă păstrați legătura, a spus Belle. Mi-ar plăcea s-o cunosc.

– Oh, draga mea, nu e aici.

Belle s-a încruntat.

– Dar mai trăiește?

Florence părea bucuroasă.

– Da, slavă Domnului, dar nu ți-a spus Ronnie că s-a întors acasă de ceva timp?

– Acasă?

– În Anglia. Cotswolds. Am scris adresa pentru tine.

A băgat mâna în geanta mare, din material textil, și a scotocit printre lucruri.

– Unde naiba e?

– O cunoștea bine pe mama mea?

Belle nu-și amintea ca mama ei să fi avut vreodată prieteni.

Florence a ridicat privirea și a dat din cap.

– Cele mai bune prietene, deși ne întoarcem puțin în trecut. Te superi dacă îți geanta deschisă cât caut?

Belle a apucat de geantă și, după câteva clipe, Florence a găsit o bucată de hârtie.

– Ura! În sfârșit. Poftim, dragă. Sunt sigură că nu se supără dacă-i scrii. Doar menționează numele meu.

– Mulțumesc. Mi-ar plăcea să o întreb dacă își amintește ce s-a întâmplat când a dispărut sora mea.

Ceva mai târziu, Belle s-a trezit fără Gloria într-un grup mic de femei care

discutau despre cei câțiva bărbați buni de însurat care încă locuiau în Rangoon. Una dintre ele s-a întors spre Belle și, uitându-se la inelarul ei, i-a aruncat o privire ucigătoare.

– Vai de mine! Nu ești încă logodită?

– Nu, a răspuns Belle mândră de ea. Sunt cântăreață la Strand.

Femeia a pălit vizibil.

– Oh, nu. Nu, nu. Nu e bine deloc. Găsește-ți un soț cât mai repede. Nu cred că vrei să muncești ca să-ți câștigi existența, deși, dacă trebuie neapărat, sunt sigură că-ți putem găsi o familie.

Belle s-a încruntat.

– Scuze, eu…

– O familie care să aibă nevoie de o guvernantă, dragă, ceva respectabil.

Una dintre celelalte femei a dat din cap și Belle, râzând de atitudinile lor demodate și respingătoare, s-a îndepărtat în grabă și s-a apropiat de malul apei. Avea să-i scrie lui Simone în aceeaşi seară, sperând ca ea să fie mai luminată decât acele femei.

A remarcat nuanța roșiatică de pe cer și, în timp ce un stol de păsări negre traversa lacul, a privit spre soarele ce apunea în spatele pagodei Shwedagon aurii. Pagoda, acum de culoarea închisă a cuprului strălucitor, o încânta și părea să fie un lucru viu, schimbându-și culoarea în funcție de momentul zilei. Complet absorbită de spectacol, a privit în continuare și doar treptat a devenit conștientă că oamenii își luau la revedere – apusul fiind semnalul ca femeile să revină la mașini. Se uita la cer, lila sus, apoi galben, portocaliu, roz și, în final, ceva mai închis, de un roșu-vișiniu. *Aceasta e culoarea Birmaniei*, și-a spus. Apoi a zărit-o pe Gloria înconjurată de licurici care sclipeau ca niște mici diamante în întunericul tot mai mare și s-a uitat la pasul legănat și languros al femeii mai în vârstă, în vreme ce mergeau una spre alta. Deasupra lor, stelele care abia se iveau păreau de două ori mai mari decât în Anglia.

„Crezi că știi în cine să ai încredere? Mai gândește-te.“

În seara în care Belle s-a întâlnit cu Edward pentru a merge la cină acasă la guvernator, spera că rochia pe care și-o făcuse în cartierul chinezesc să fie destul de elegantă. Ținuta de seară pe care o purta Edward îi avantaja statura atletică și zveltă, accentuând cumva șuvița distinsă de păr cărunt de la tâmple. Nu prea fusese dornică să meargă și își făcuse griji că ar putea fi neplăcut, dar când ea și Edward au ajuns în clădirea opulentă, era cu totul nedumerită – și nu într-un mod deosebit de bun.

– Finalizată în 1895, a spus Edward, remarcând uluirea ei când au coborât din mașină. Arhitectul, Henry Hoyne-Fox, spunea că e construită în „stilul renascentist regina Anne“.

Ea a încuviințat și s-a uitat în continuare la turnurile înalte cu cupole și arhitectura extravagantă, în timp ce stăteau unul lângă altul.

– Ție îți place? a întrebat ea precaută.

El a râs în hohote.

– Să-mi placă? Nu! Cred că e cel mai hidos exemplu de clădire complicată pe care am văzut-o vreodată.

În ciuda ezitărilor de mai devreme în privința prezenței ei aici și apreciind sinceritatea lui, a râs și ea.

– Intrăm? Cred că se servesc băuturi pe terasă și mai am niște vești pentru tine.

– De ce nu-mi spui acum?

El a ezitat, apoi a înclinat capul.

– E o poveste cam lungă.

– Nu mă deranjează.

– Ei bine, chestia e că un tip pe care-l cunosc a găsit un memoriu greșit îndosariat în registrele poliției.

El a continuat să vorbească în timp ce mergeau și i-a spus că, la un moment dat, un birman fusese acuzat că a luat copilul, însă a fost eliberat ulterior. Cu toate astea, s-a dovedit că poliția găsise probabil noi probe și hotărâse să-l pună totuși sub acuzare, însă înainte de asta el a murit într-un accident de motocicletă.

– Nimic din toate astea nu pare să fi fost publicat în presă, dar din ce înțeleg, există o părere solidă că polițiștii erau convinși de implicarea lui în dispariția copilului, cel puțin într-un fel.

– Care erau probele? Pot să văd memoriul?

– Din nefericire, nu putem permite asta. Dosarele poliției sunt protejate, știi cum e. Dar ți-am spus tot ce trebuie să știi. Curând după aceea, părinții tăi au plecat acasă în Anglia.

– Și asta a fost tot?

Studiind-o de la distanță, el a înclinat capul încuviințând.

– Da. Asta a fost tot.

Voia să accepte, dar ceva o împiedica.

– Numai că nu a fost așa, nu? Eu tot nu știu ce s-a întâmplat, de fapt.

El a încuviințat.

– Dar nu te liniștește puțin să știi măcar că mama ta a fost eliberată fără a fi acuzată?

– Da, bineînțeles, a răspuns ea, dar tot se mai gândea la Elvira.

El s-a apropiat și a luat-o de mână.

– Uite, mă întreb cum de mai speri să afli ce s-a întâmplat cu sora ta după atâția ani, când poliția a dat chix la vremea aceea. Contează atât de mult pentru tine?

– Păi, nu, la început nu conta, dar…

Vocea ei s-a frânt.

Îl vedea cum își ascunde zâmbetul.

– Ei, domnișoară, fără niciun dar.

O spusese vesel și a urmat o scurtă tăcere înainte ca ea să continue.

– Mulțumesc pentru asta, a spus ea în cele din urmă.

El i-a zâmbit larg și ea a început să se simtă mai relaxată în compania lui.

– Acum cred că e timpul să ne bucurăm de seară, nu crezi?

Nu se aștepta să se distreze la o cină atât de formală, dar, spre surprinderea ei, îi făcea plăcere să fie alături de Edward. Pe lângă faptul că îi cunoștea pe toți, era un bărbat inteligent, ager, extrem de atent și o companie excelentă. Cu toate astea, de îndată ce s-a terminat, și-a dat seama că mai trebuia și să îi scrie din nou lui Simone. Era dificil să-i scrie unei persoane pe care nu o cunoștea și, deocamdată, făcuse trei încercări fără succes. Toate foile ajunseseră mototolite în coș. În seara asta, avea să fie directă și să o întrebe pur și simplu dacă își aminteşte de mama ei și de evenimentele din 1911.

20.

Diana, Cheltenham, 1922

Când intră Simone pe ușă, simt că mi se umplu ochii de lacrimi. Deși am jurat că nu o să plâng, mă simt atât de ușurată să o văd, încât nu mă pot abține. Își lasă geanta pe jos și într-o clipă mă cuprinde în brațe. Nu pot să pun în cuvinte cât de recunoscătoare sunt că încă îi pasă.

– Diana, spune ea și, trăgându-se înapoi, mă privește cu atenție. Ce faci?

– Vino la fereastră, spun eu, vrând ca ea să înțeleagă că fereastra asta către lume este colacul meu de salvare și nu vreau să mi-o ia cineva. Toată lumea mea e acolo.

Ne apropiem și privim către parc. S-a făcut o zi frumoasă de primăvară cu cerul albastru, generos și niște nori albi și pufoși. Atât de liniștit. De mângâietor. Ca marea într-o zi frumoasă de vară când valurile se rostogolesc alene și întreaga lume e pe pace. Îmi amintesc cum, în fiecare vară, bucătăreasa pregătea un coș plin cu chifle cu smântână, sandviciuri cu castraveți, plăcinte cu pui și tarte cu gem. Toate lucrurile mele preferate cu care mergeam pe plajă la Bantham, în Devon.

Mă uit la profilul perfect al lui Simone, cu nasul drept, în timp ce așteaptă să spun ceva.

– Ai vorbit cu Douglas? o întreb, sperând să spună că nu.

– Da.

– Deci, ți-a povestit de cumplitul Grange?

Ea dă din cap și mă cuprinde cu brațul de după umeri.

– Draga mea, nu crezi că te-ar ajuta să pleci o vreme de aici? Nu cred că-ți face bine să stai închisă aici ore întregi, de una singură.

Mă încrunt la ea, mai agresiv decât intenționam.

– Nu mă duc.

– Te-ar putea ajuta. Ai primi îngrijiri de specialitate. Ai avea lucruri de făcut.

– Lucru de mână, pufnesc pe nas și clatin din cap.

Nu-i povestesc că am auzit de aceste locuri îngrozitoare unde soții își trimit soțiile pe care le-au iubit cândva.

– M-ar lăsa acolo să mor.

– Nu poate fi adevărat. Douglas n-ar permite una ca asta.

Încerc s-o opresc, dar durerea îmi străpunge pieptul.

– Douglas vrea să scape de mine și tu știi cum e el. După ce a luat o decizie, nu se mai răzgândește.

– Dragă, nu vrea să scape de tine. Te iubește.

Caut adevărul din glasul ei și clatin din cap încă o dată. Pentru prima dată, observ firele argintii din părul ei blond.

– Îmi pare foarte rău de Roger, reușesc să spun. A fost un soț bun.

Ea dă din cap.

– Mi-e teribil de dor de el.

Schimbăm o privire și mă alină faptul că încă ne înțelegem una pe cealaltă.

– Te-a iubit, îi spun.

– Da.

– Și Douglas mă iubea. Acum vrea să mă închidă. Sunt o bătaie de cap. Vor să găsească un nume pentru boala mea, așa că îi spun depresie psihică, știi, din cauza…

Mă încurc în cuvinte.

– Din cauza? întreabă ea încet.

– Vocilor pe care le aud.

Mă uit la ea. Mereu mi-a fost o prietenă atât de bună, așa că îi întind mâna.

– Vorbește cu Douglas, te rog. Spune-i că iau Veronalul.

Ea se încruntă.

– Și-l iei? Cu adevărat?

Nu pot s-o mint și îmi țin respirația înainte să răspund.

– Mă face să mă simt îngrozitor. Dar o să-l iau, promit.

– Se teme să nu pleci undeva neînsoțită sau să rătăcești noaptea prin casă când toți dorm.

Simt un val de furie și inima îmi bate mai repede.

– Nu sunt un copil.

– Se teme să nu cazi. Cel puțin la Grange ar fi cineva de pază.

Urmează o tăcere scurtă și mă întreb la ce se mai gândește. În cele din urmă, mă întreabă dacă mă simt oribil tot timpul și îi spun că vine în valuri. Zâmbește și pare optimistă.

Încă o tăcere scurtă, în timp ce mă întreb dacă să-i spun.

– A avut o aventură, îi spun într-un târziu și mă uit la ochii ei frumoşi de chihlimbar,, atât de buni, de loiali, întrebându-mă dacă știa, dar ea își duce mâna la gură și pare realmente șocată.

– Când eram gravidă cu Elvira.

– Nu mi-ai spus niciodată.

Îmi amintesc ziua când l-am înfruntat, când a venit acasă mirosind a parfumul

celeilalte femei și cu o privire îngrozitoare de rușine în ochi. Până atunci, nu crezusem că poate greși cu ceva. Cel puțin, a avut decența de a părea rușinat că l-am prins, dar, într-un fel, mi-aș dori să nu fi știut, pentru că după ce a scăzut atât de mult în ochii ei n-am mai putut simți același lucru. Din acel moment, a exista mereu sentimentul că s-a rupt ceva. Nu știu dacă și Douglas simțea la fel. Dar nici când am țipat la el nu a vrut să-mi spună cine era femeia.

– Din cauza rușinii, adaug eu.

– Rușinea lui?

– Rușinea amândurora. Eram o femeie care nu și-a putut păstra bărbatul.

– Deci ți-a mărturisit? Cum ai aflat?

Ridic din umeri. Le bănuisem pe toate femeile din Rangoon, pe toate în afară de Simone, chiar și pe femeia aceea îngrozitoare, soția guvernatorului. Al naibii de fățarnică, de fapt, cel mai rău soi de englezoaică!

– Toate au trecut acum, spun. Mulți bărbați au aventuri, nu-i așa?

Simone oftează.

– Îmi scria un bilet în fiecare dimineață, știi, și îl găseam într-un plic așezat pe tavă când valetul îmi aducea cu pași moi ceaiul și pâinea prăjită de dimineață.

Și, la început, viața chiar părea frumoasă. Nimic nu ne putea atinge, atât de apropiați eram. Douglas, tăria mea, dragostea mea, cu totul al meu. Dar cu timpul m-am simțit cumplit de îngrădită, începusem să am senzația că nu pot respira.

– Oh, vremurile de la început, șoptesc eu.

– Ți-e dor de ele și în același timp, nu.

– Asta e. Tocmai asta e.

Rămânem tăcute o vreme.

– Dragă, nici măcar nu ești îmbrăcată, spune Simone în cele din urmă, întrerupându-mi firul gândurilor. Vrei să-ți spăl și să-ți aranjez părul, apoi să-ți aleg ceva drăguț de îmbrăcat? Poate ieșim pe urmă la cafeneaua din parc pentru ceaiul de după-amiază.

Îi zâmbesc și cu toate că sunt îngrozită, îi spun că n-aș putea cere ceva mai bun. Dar să ies din casă? Inspir. Expir. Inspir. Expir. Și pe urmă, în clipa aceea, cu totul neașteptat, simt că aș fi în stare.

– De când n-ai mai ieșit afară?

– De câteva săptămâni. Poate luni.

– Prea mult. Draga mea, chiar ți-ar prinde bine să aibă cineva grijă de tine.

– Poate ai putea s-o faci tu?

Râd de parcă nu vorbisem cu adevărat serios.

Mă privește cu atenție, alegându-și cuvintele.

– Diana, eu chiar cred că poți să te faci bine. Subestimăm de ce e capabilă mintea să facă.

– Crezi?

– Mai mult decât atât. O să vezi.

Îi zâmbesc și un strop de speranță crește în mine.

– Gata. Deja te simți mai bine. Promit că o să găsim o cale. Ai nevoie doar de un loc sigur.

Prezența veselă a lui Simone mi-a ușurat inima și, plină de dorința subită și surprinzătoare de ceva nou, văd umbrele înclinate ale copacilor. *Un loc sigur*. Exista un astfel de loc?

21.

După ce a pus la poștă scrisoarea pentru Simone și a înfruntat șuvoiul clocotitor de ricșe, mașini, căruțe trase de boi și biciclete, scăpând ca prin urechile acului de ciocnirea cu un tramvai electric, Belle a ajuns la birourile spectaculoase ale Secretariatului, ce avea aspectul unei citadele. Acesta era centrul administrativ al întregului guvern colonial. Situat în grădinile vaste de pe strada Judah Ezekiel, complexul întins de clădiri era construit din cărămidă roșie, în stil victorian. Odată ajunsă înăuntru, Belle s-a trezit în fața unui labirint de holuri și de coridoare. Fiecare departament avea o plăcuță – de la Venituri la Judiciar și la Sanitar, pe lângă multe altele.

O armată de funcționari, secretare, contabili și alți angajați alergau de colo până colo, dându-i din mers indicații scurte și neclare, așa că lui Belle i-a luat o veșnicie să găsească arhiva. Se temea că va întârzia la întâlnirea cu Oliver. Apăruse pe neașteptate cu o seară înainte să o asculte cântând și, deși cuvintele din bilet – „Crezi că știi în cine să ai încredere? Mai gândește-te…“ – îi răsunau în minte, pentru că era posibil să se refere la el, se înțeleseseră să se întâlnească azi pentru încă o vizită în Golden Valley, de data asta cu cheile de la intrare.

Când a găsit în sfârșit arhiva, un bărbat plictisit și prost îmbrăcat a ridicat ochii de la birou și i-a făcut semn să ia loc. *Era straniu costumul acela șifonat*, și-a spus ea, pentru că avea unghiile foarte îngrijite, așa că era evident că îi păsa de înfățișarea lui. Cât timp i-a explicat situația, el nu s-a uitat la ea, fixându-și privirea într-un loc la câțiva centimetri mai sus de urechea ei dreaptă.

– Veți avea nevoie de certificatul de deces al tatălui și de testamentul lui.

Vorbise încet, aşa cum fac oamenii care te forțează să te apleci în față ca să depui numai tu efortul.

Ea a scos documentele din geantă și i le-a dat peste birou. El le-a analizat și a dat din cap.

– Văd că sunteți singura beneficiară a întregii sale averi, a spus el cu o voce subțire și plictisită.

A încuviințat din cap, gâtuită din nou de emoția pe care i-o stârnea moartea tatălui ei.

– Am nevoie de certificatul dumneavoastră de naștere și de pașaport ca să

dovediți că sunteți cine pretindeți.

Ea și-a adunat gândurile.

– Le am.

– Și ceva care să demonstreze că tatăl dumneavoastră este acel Douglas Hatton din acte.

– Și cum să fac asta?

El i-a aruncat o privire chinuită, ca și cum întreaga experiență de a munci la arhivă era insuportabilă.

– Păi, mai întâi trebuie să căutăm oficial documentele de înregistrare a terenului și titlurile de proprietate. S-ar putea să existe un act de vânzare alăturat care să includă fosta adresă din Anglia.

– Putem să-l căutăm acum?

– Se percepe o taxă. Și dacă totul este în ordine, va trebui să dovediți și că locuiți aici.

– Am un contract de angajare.

El a dat din cap și, când s-a aplecat să se uite din nou la testament, ea a remarcat începutul de chelie mascat de părul subțire, pieptănat pe deasupra.

– Contractul de angajare ar trebui să fie suficient, a spus el ridicând din nou privirea.

– Dar cheile de la casă?

– Bănuiesc că sunt la avocat. Va trebui să păstrăm o copie autentificată a testamentului. După ce găsim documentele, numele avocatului ar trebui să fie pe actul de vânzare. Dacă avocatul e și notar public, are autoritatea să legalizeze.

– Și pot să obțin acum o copie autentificată?

– Asta poate s-o facă secretarul avocatului.

– Doamne, sunt multe de rezolvat. Speram să primesc cheile astăzi.

El i-a zâmbit cu superioritate.

– Reveniți în câteva zile și verificăm detaliile din arhivă.

Întorcându-se la hotel, neștiind dacă Oliver trecuse deja pe acolo și plecase, Belle aștepta pe verandă. Întârziase foarte mult, dar încă spera ca el să apară. Portarul indian a remarcat-o plimbându-se încolo și încoace și s-a oferit s-o ajute. Când l-a întrebat dacă văzuse un bărbat înalt, cu ochii albaștri pătrunzători și părul șaten deschis, el i-a zâmbit.

– Domnul Donohue?

Ea a zâmbit.

– Îl cunoașteți?

– Da, îl cunosc. Un om bun. A dat de cap spargerii de la prăvălia soției mele când poliția nu a făcut nimic. Ne-a ajutat pe mulți dintre localnici să ni se facă dreptate. Cum spuneam, un om bun.

I-a spus apoi că Oliver nu fusese văzut în fața hotelului în ultimele ore.

Când au ieșit trei dansatoare, râzând și chicotind, au salutat-o pe Belle zâmbind și făcându-i semn cu mâna. Rebecca se ținuse de cuvânt, căci relația lui Belle cu dansatoarele își pierduse din răceală. Și-a îndreptat umerii și a așteptat încă o vreme, dar apoi, simțindu-se dezamăgită, dădu să se întoarcă înapoi în cameră când l-a auzit pe Oliver strigând-o pe nume. S-a întors și a simțit un val de bucurie când l-a văzut venind spre ea, mai bronzat decât oricând.

– Bună, a spus el, cu ochii albaștri strălucindu-i, spera ea, de aceeași satisfacție la vederea ei pe care o avea ea văzându-l. Editorul meu a insistat pe niște schimbări de ultimă oră. Nu credeam că mai ești aici.

Simțindu-se mai ușurată să-l vadă decât se așteptase, i-a arătat un zâmbet larg.

– Luăm tramvaiul? a întrebat ea.

– Sigur, s-o luăm din loc.

Stând aproape unul de celălalt în tramvai, ea îi simțea intens prezența și îi venea greu să-și articuleze gândurile. Simțea și el același lucru? Sau doar ea? În orice caz, era revigorată de apropierea lui, deși puțin timidă. S-a mișcat puțin să-și alunge furnicăturile de pe piele și, după o clipă sau două, a reușit să-i explice că nu avea cheile. Puteau să intre la fel ca înainte și, dacă tot erau în zonă, ar fi putut găsi și niște vecini pe care să-i întrebe câte ceva. Cu toate că Edward îi sugerase că era o pierdere de vreme, își dorea tot mai mult să afle ce s-a întâmplat cu copilul. Și, nu se știe niciodată, poate că cineva își amintea ceva.

Deși abia aștepta să vadă casa pentru a doua oară, Belle nu s-a putut abține să nu se gândească iar la mama ei. Dar nu cea care trăia în camera de la etaj și care o trezise cândva în miez de noapte insistând să-și pună cizmele de cauciuc și să iasă în grădină să taie flori. În locul ei, o versiune magică și diferită a mamei ei îi ocupa imaginația. A zâmbit la gândul acela și Oliver s-a uitat la ea.

– Ce e?

– Oh, niște amintiri caraghioase. Atâta tot.

– Sunt sigur că amintirile tale nu sunt caraghioase.

Dacă ai ști, poate n-ai spune asta, s-a gândit ea, în timp ce mama din imaginația ei o ajuta la aritmetică, stând împreună la masa din bucătărie, tachinându-se și râzând de greșelile stupide pe care le făceau amândouă. Mama asta făcea picnicuri delicioase pe care le împărțeau pe un covor cadrilat lângă lac, înainte de a le da coaja rațelor şi gâștelor.

– Ai trăit la țară? a întrebat Oliver, întrerupându-i gândurile.

Ea a clătinat din cap.

– Un oraș. Un oraș din Gloucestershire din perioada Regenței.

– Și eu am crescut la oraș.

Ea a izbucnit în râs.

– Nu cred că Cheltenham se compară cu New York. Dar ne duceam la țară și

uneori la mare.

Singura dată când văzuse marea, de fapt, în timpul verii a fost când a mers la bunicul ei în Devon. Mamei i se păruse că plaja era prea neîngrijită, nisipul zgâria prea tare și era prea aspru, marea era prea sălbatică. Și îi dădea dureri de cap, așa că plecaseră mai devreme acasă. *Acasă* în săptămâna aceea fusese căsuța frumoasă a bunicului ei din Bantham, deși el era un suflet tăcut și solitar, care nu voia să joace jocuri și își petrecea mai toată ziua singur în birou. Se mai duseseră o singură dată acolo și atunci, de Crăciun.

Vocea lui Oliver i-a pătruns iar printre gânduri.

– Am ajuns, a spus el. Tot aluneci în visare.

Odată intrată în casă, Belle s-a simțit deodată uimită. Totul era la fel ca data trecută, când intraseră cu forța și totuși era ceva diferit.

– Ești sigură că ești bine? a spus el, sesizându-i starea de spirit.

– Desigur. Sunt emoționată.

Dar nu era doar emoționată. Avea și o mulțime de întrebări. Cum de îi tăinuiseră atât de multe? Cum era posibil ca ea să nu fi știut niciodată că avusese cândva o soră? Și acum, din pricina celor întâmplate aici, boala mamei ei începea să aibă sens. Își petrecuse toată viața judecând-o greșit pe Diana Hatton?

– Nu mi-ai explicat niciodată ce s-a întâmplat cu mama ta, a spus Oliver cu o privire receptivă în ochi.

Ştia la ce se gândeşte? În mod sigur, era destul de ager.

– Știu că tatăl tău a murit, desigur, a adăugat el.

Belle a ezitat. Nu era un subiect pe care îl discuta de obicei.

El i-a pus mâna pe braț.

– Scuze. N-am vrut.

– Nu-i nimic, a spus ea, dar a așteptat încă puțin ca să i se astâmpere emoțiile. Dar asta nu s-a întâmplat, iar ea se simțea în continuare agitată privind în jur. Camera mirosea a aer stătut și i se părea că plămânii o împiedicau să respire cum trebuie. Preț de o clipă, s-a simțit ca în copilărie, când lucrurile deveneau prea greu de suportat.

– A plecat, a spus ea destul de aspru.

– Unde? a întrebat el, nederanjat de tonul ei.

– Nimeni nu știe.

– Cred că ți-a fost greu.

Ea l-a privit în ochi.

– Nu. A fost o ușurare. Mă rog, așa a fost în cea mai mare parte. E îngrozitor?

El i-a întâlnit privirea și a clătinat din cap.

– Și pe urmă a murit. În cele din urmă. Tata a fost cel care mi-a spus.

S-a oprit, dorindu-și să alunge amintire urâtă a zilei ploioase, când tatăl ei îi dăduse vestea. Într-adevăr, într-un fel fusese o ușurare, iar ea nu i-a dat niciodată de

înțeles cât de des o visa încă pe mama ei, stând la piciorul patului cu un dor ciudat de semnificativ în priviri. Nu i-a spus nici că se trezise în fiecare zi cu obrajii uzi de lacrimi. Tatăl ei s-ar fi supărat să afle adevărul, așa că-l mințise.

Și-a înfipt unghiile în palme.

– Ascultă, te superi dacă schimbăm subiectul?

– Nicidecum. Mergem afară?

I s-a părut că el încercase s-o consoleze, poate s-o îmbrățișeze, dar nu voia mila lui. Niciodată nu se împăcase cu sentimentele contrarii pe care le avea față de mama ei și se îndoia că avea s-o facă vreodată.

Când îi scrisese lui Simone cu o noapte înainte, o cuprinsese un val de dor de casă și ecoul lui rămăsese și astăzi în ea. Și totuși, nu mai avea o casă la care să se întoarcă, nu mai exista o familie căreia să-i aparțină. Era pe cont propriu.

În timp ce-și croiau drum printre plantele tropicale ce înconjurau casa, Oliver a întrebat ce avea de gând să facă după ce casa devenea a ei. Adevărul era că habar nu avea. Poate să i-o vândă lui Edward la un preț scăzut? El își exprimase deja interesul și nu prea era interesată să o restaureze. În afară de asta, cât timp avea să mai rămână ea în Birmania? Planul ei fusese să călătorească și să cânte. Și totuși, casa era atât de frumoasă – sau măcar putea fi.

S-a gândit din nou la scrisoarea pe care i-o trimisese lui Simone. Când îl întrebase pe angajatul de la poștă cât avea să dureze să ajungă scrisoarea, el îi spusese că avea noroc, pentru că o expediase cu poșta aeriană și avea să dureze doar vreo nouă zile. Pe mare sau pe calea ferată, ar dura cel puțin cincisprezece, poate chiar o lună. Așa că erau puține șanse să primească vreo veste timp de cel puțin douăzeci de zile, și asta cu condiția ca Simone să răspundă repede.

După ce a plecat din casă, Belle s-a uitat la păsărelele verzi de pe firele de telegraf din lungul drumului, păsări cu capul galben și coada lungă, atât de frumoase. În ciuda sentimentelor ei confuze de mai devreme, acum se simțea veselă și relaxată. Locul ăsta o făcuse așa… locul ăsta cu casele lui frumoase și vechi și grădinile minunate. Dar apoi și-a amintit ceva și dintr-odată starea ei s-a schimbat.

– Tata a deranjat o persoană importantă, a spus ea deodată ca și cum i-ar fi revenit memoria. Un bătrân pe care l-am cunoscut la Pegu mi-a sugerat asta.

– Ai fost acolo?

Ea a încuviințat.

– Cu Edward de Clemente.

A făcut ochii mari, dar nu a întrebat-o decât dacă știa ce făcuse tatăl ei și pe cine supărase.

Când i-a spus că nu era sigură, el a ezitat de parcă se hotăra ce să spună, iar ei i s-a părut că el îi ascunde ceva.

S-a întors și s-a uitat încă o dată la casă.

– O să mă întorc, casă veche și frumoasă, a șoptit ea, și atunci o să stabilim ce

facem cu tine.

– Cred că te-ai îndrăgostit, a spus el.

Ea a simțit că se înroșește puternic.

Au trecut pe lângă un indian de vârstă mijlocie, care stătea în fața porții de la cea mai apropiată casă. *Un grădinar*, și-a zis ea, judecând după haine.

Ea și Oliver au schimbat o privire și s-au apropiat de el.

– Bună dimineața, a spus ea, iar bărbatul a înclinat din cap. Mă înțelege? l-a întrebat ea pe Oliver, care doar privea amuzat.

– Da, doamnă, vorbesc engleza de mulți ani, a spus bărbatul.

A simțit din nou că se înroșește.

– Sigur. Scuze. Pot să vă întreb de cât timp lucrați aici?

El a zâmbit cu mândrie.

– Toată viața mea am lucrat, doamnă.

– Și când ați început?

– Când eram copil. Aveam cincisprezece ani, așa că trebuie să fi fost prin 1895.

– E ceva de atunci.

– Într-adevăr.

– Vă amintiți cumva când a dispărut un copil din grădina de alături?

El s-a încruntat și a vorbit cu un aer solemn.

– Ce vremuri cumplite au fost! Era poliție peste tot.

– Și ce credeau oamenii că s-a întâmplat?

– Mulți englezi credeau că a fost chiar doamna.

– Și dumneavoastră? Ce-ați crezut?

El a clătinat din cap.

– O cunoșteam pe biata doamnă. Mereu era politicoasă cu mine, mă întreba de familie și altele. Nu, n-am crezut niciodată așa ceva despre ea.

– Și ce credeți că s-a întâmplat cu bebeluşul?

– Nu știu, dar birmanii din partea locului spuneau că bebelușul a fost luat de forțe supranaturale invocate de familia înfuriată a unui om pe care-l condamnase soțul doamnei.

Oliver s-a uitat la Belle și a dat din cap.

– Birmanii sunt foarte superstițioși.

– În ce fel?

– Ei bine, cred în *nat*. Spirite, cum ar veni. Își înalță instrumente magice în fața casei ca să împiedice spiritele rele să intre.

– Dar ce anume sunt *nat*?

– Orice, de la un spirit care trăiește într-un copac până la o zeitate hindusă. Probabil am putea afla dacă tatăl tău a fost amenințat vreodată cu un *nat*.

– Ei, haide, Oliver. Ce rost ar avea?

Ea s-a întors spre grădinar.

– Mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine.

El s-a înclinat, pe urmă a deschis poarta și a intrat în curte.

– Așadar, a spus ea. Acum ce facem?

Oliver a ezitat o clipă.

– Cafea, la mine? Am ceva să-ți arăt.

Și eu ție, și-a zis ea. Intrigată, a răspuns că ar fi încântată.

Apartamentul lui era într-un imobil construit în stil victorian. Salonul era văruit într-un alb plăcut, avea mobilă de ratan, pernuțe confortabile din mătase, de culoarea smaraldului, și covoare persane verzi – părea neașteptat de primitor, de parcă se bucurase de mâna unei femei. Patru lampadare înalte, cu aspect oriental, erau așezate în colțurile încăperii și răspândeau o lumină blândă, cu modele, pe podeaua de parchet. Perdelele albe, vaporoase, încadrau priveliștea frumoasă a copacilor înalți de pe strada de vizavi, o măsuță lustruită de cafea era în fața canapelei și un birou mic era lipit de un perete. Pe alt perete se aflau rafturi de tec până în tavan, pline de cărți aproape până la refuz. Ea s-a plimbat de-a lungul rafturilor, uitându-se la titlurile cărților și punând degetul pe cotoare.

– Ai gusturi eclectice.

– Trebuie să am în jocul meu.

– Joc? Asta înseamnă jurnalismul pentru tine? Un sport?

El a zâmbit.

– Ești foarte aspră cu mine.

Ea a râs.

– Așa e?

El s-a dus în altă cameră, iar ea a auzit clinchetul veselei și al tacâmurilor în timp ce pregătea cafeaua. După câteva minute, el s-a întors cu o tavă cu cafeaua deja turnată în cești delicate și albe, însoțite de niște biscuiți neobișnuiți, sau poate erau prăjituri.

El a văzut că se uita la ele.

– Sunt indiene. Încearcă una.

A ales una și a mușcat din dulceața aromată.

– Și ce voiai să-mi arăți?

22.

Diana, Cheltenham, 1922

Douglas vine rareori în camera mea, dar azi a venit și nu-mi pot imagina ce vrea. Nu, asta nu-i adevărat. Probabil a venit să vorbim despre Grange. Din nou. Îmi impun să rămân cât mai calmă cu putință, să nu-i dau motive să mă trimită de-acasă, dar în starea de agitație în care mă aflu nu mă pot abține să nu mă plimb întruna prin cameră.

– Am vorbit cu Simone, spune el, și remarc cât de adus de spate a devenit.

Întotdeauna existaseră niște semne, pentru că e foarte înalt, dar acum e mai pronunțat.

– Oh?

– Pare să creadă că nu-ți face bine faptul că ești în casa asta.

Mă opresc în loc, simțind o gheară în piept.

– Nu mă duc la Grange.

El se încruntă.

– Nu te încrunta la mine, Diana. Înțeleg că nu vrei să te duci, dar, draga mea, mă tem că Simone are dreptate. Faptul că ești aici nu te ajută.

Simt mirosul de chimion și portocală pe pielea lui când înaintez și mă uit la ochii lui frumoși și albaștri în spatele ochelarilor și la fața lui cândva dragă mie, dar nu spun nimic. De ce să-i ușurez sarcina?

– Nici lui Annabelle nu-i face bine.

El face o pauză.

– Știu că suferi, dar și ea suferă. Nu vreau să fiu nemilos, dar mă întreb dacă îți dai seama că se teme de tine? Insistă să aibă ușa de la dormitor încuiată noaptea și câteodată nu se liniștește până nu intru în camera ei.

– De ce? întreb, șocată de ce aud.

– Oh, draga mea, trebuie să știi că se sperie când o trezești în toiul nopții cu vreo idee nebunească.

– M-am gândit doar că ar fi frumos să culegem niște flori.

– Acela a fost doar cel mai recent incident. Au mai fost și altele și, draga mea,

acum e o fetiță care e prea îngrijorată ca să adoarmă. Copila noastră frumoasă a devenit o fetiță foarte neliniștită și nu e drept. Trebuie să înțelegi.

Ochii mă înțeapă pentru că știu că e adevărat. Am văzut ochii ei mari șocați și neajutorați și asta m-a înfricoșat.

– Lucrurile nu mai pot continua așa. Dacă fiica noastră te aude mergând prin casă în timpul zilei se ascunde, se face nevăzută.

Îmi acopăr fața cu mâinile, nu vreau să-l văd în timp ce-mi povestește.

– Chiar săptămâna trecută, doamna Wilkes a găsit-o în cămară. Broasca s-a blocat și a rămas înăuntru, plângând pe rupte. Eu am de lucru și nu pot să stau aici s-o supraveghez pe Annabelle. Doamna Wilkes nu poate sta mai mult de o noapte pe săptămână, prin urmare Simone a sugerat altă posibilitate pentru tine.

Trag aer în piept. Te rog. Te rog. Doar nu m-a trădat Simone? Nu-l lăsa să mă trimită la Grange.

El mijește ochii și nu încearcă să-și ascundă disperarea pe care o văd în ei.

– Te rog, Diana, ia loc. Mi-e greu să mă concentrez când te plimbi prin cameră.

Hotărâtă să îi las în continuare impresia potrivită, fac ce-mi spune și mă așez pe scaunul din fața lui.

El oftează adânc.

– Simone s-a oferit cu amabilitate să aibă grijă de tine.

– Aici?

El clatină din cap.

– În satul ei.

Îmi simt inima ușurată și îi zâmbesc.

– Adică să locuiesc cu ea? Ce minunat!

– Nu.

– Atunci?

– Stai să-ți explic. Știi că Simone a fost asistentă înainte să se mărite și că soțul ei era doctor?

Dau din cap, îndemnându-l tăcută să treacă la subiect. Sigur că știu.

– Ideea e să-ți cumpăr căsuța de lângă ea…

– Nu! îl întrerup. Nu pot.

– Simone crede că poți, cu ajutorul ei. O să fie lângă tine în fiecare zi până când simți că te descurci.

– Și dacă nu pot să, știi tu… să ies?

El mă privește calm.

– Se va ocupa ea de toate. În acest fel, nu mai ai stresul de a fi aici.

Pufnesc, gâtuită, și nu mă pot uita în ochii lui.

– Vrei să spui că *tu* o să te eliberezi de mine?

– Nu. Mă refer la faptul că povara de a-ți face griji pentru Annabelle va dispărea. O să ai tot timpul și tot ajutorul de care ai nevoie să te faci bine. O să fie mai bine și

pentru Annabelle. Înțelegi că trebuie s-o pun pe ea pe primul loc?

Dau din cap, mă uit în podea timp de un minut, pe urmă ridic privirea spre el.

– Pot să mă gândesc la asta?

– Sigur că da, dar, dacă accepți să mergi, vor fi niște condiții.

– Și care sunt acelea?

– Mai întâi, gândește-te și mai vorbim pe urmă. Dar nu sta prea mult. E pe piață o căsuță frumoasă și va trebui să ne mișcăm repede s-o cumpărăm înainte s-o ia altcineva. Simone a văzut-o deja și e sigură că o vei adora.

Caut urme de minciună în ochii lui. Acesta e bărbatul în care credeam cândva că pot să am încredere totală. Acum sesizez un oarecare subînțeles. Ce anume nu-mi spune?

– Și o să vii în vizită?

Clatină din cap.

– Nu. Asta va fi una dintre condiții.

– Câte condiții sunt?

– Cum am spus, mai întâi, gândește-te.

23.

În timp ce Oliver se ridică, îndreptându-se spre biroul din tec lăcuit presărat cu hârtii și cu toate obiectele necesare scrisului, Belle continua să zâmbească.

– Îmi place casa ta, a spus ea. Locuiești de mult aici?

– De câțiva ani.

– Ai făcut-o foarte confortabilă.

El i-a zâmbit.

– Mă bucur că vă place, doamnă.

La birou, a deschis un sertar și a scos un dosar de carton maroniu.

– Așadar, a spus Belle. Ce e?

El a inspirat adânc, apoi a expirat încet.

– Ai spus că cineva a sugerat că părinții tăi au supărat o persoană importantă, că s-ar fi întâmplat ceva.

– Da.

– Păi, am petrecut o oră în arhiva de la redacție și am găsit ceva care ar putea să confirme acest lucru.

– Ai făcut asta pentru mine?

Înainte să poată continua, el a privit-o în față. Nu putea să nu se gândească la cât de mult îi plăceau zâmbetul strâmb și stilul său nonșalant. Și cum prezența lui părea mereu să insufle senzația de… de… ce era? Senzația că era în locul potrivit, oare?

– Orice fărădelege făcută de un colonist britanic este de obicei mușamalizată, chiar și acum, dar pe atunci cu atât mai mult, așa că trebuia să existe un motiv al naibii de bun pentru ca mama ta să fie acuzată în mod public.

– A fost vorba de ceva ce-a făcut mama?

– În parte, dar a început cu o hotărâre nepopulară dată de tatăl tău.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

– Nu e în ordinea firească a lucrurilor.

Ea a oftat.

– Pentru Dumnezeu, spune odată.

– Tatăl tău a trimis la închisoare un ofițer englez care a violat o indiancă. Toată comunitatea engleză a fost atât de indignată, încât hotărârea a fost anulată, dar în final reputația tatălui tău a fost grav afectată.

Belle își imagina expresia solemnă și ochii blânzi ai tatălui ei, iar gândul că fusese tratat atât de nedrept o durea cu adevărat.

– Și crezi că de asta au acuzat-o pe mama?

– Posibil. Dar mai e ceva. În timpul unui eveniment oficial la reședința guvernatorului, mama ta a aruncat un pahar cu șampanie în soția acestuia. Drept în față. N-am idee de ce, dar a fost consultată de un doctor și sedată. Uite, aici sunt articolele din ziar.

Belle a răsfoit prin diferitele hârtii, dar, deși uluită de veste, altceva o tulbura. Nu-și dădea seama exact ce anume, dar ceva o făcea să se simtă neliniștită. S-a ridicat în picioare și s-a dus să se sprijine cu spatele de peretele rece ca să se poată gândi.

– Ce e? a întrebat Oliver.

Când i s-au limpezit gândurile, și-a dat seama că avea îndoieli în privința poveștii lui Edward. El îi povestise despre un bărbat care era pe cale de a fi acuzat și care murise într-un accident de motocicletă, dar acum nu mai era sigură. Părea cam prea convenabil, un mod de a pune capăt rapid celor întâmplate ca să poată fi băgate sub preș și date uitării.

Și nici nu interpreta lucrurile în același fel ca Oliver. El sugerase că mama ei ar fi putut fi acuzată din cauza deciziei nepopulare a tatălui ei. Dar dacă purtarea mamei fusese atât de extremă încât să arunce șampanie în fața unei persoane importante, chiar înainte de a se naște copilul, poate asta dovedea că fusese destul de nebună încât să-i facă rău copilului. Un asemenea gest, echivalent cu aruncarea șampaniei în fața monarhului… ei bine, niciun om întreg la minte n-ar fi îndrăznit să-l facă.

Belle s-a dus să admire frumoasa priveliște a copacilor înalți și s-a gândit la Edward. Fusese un act de bunăvoință? Încercase să o protejeze de adevărul că mama ei chiar era vinovată? Îi oferise o scuză atât de vagă despre motivul pentru care nu putea citi chiar ea raportul. Sau oare povestea lui era adevărată, de fapt, pentru că, dacă mama ei fusese într-adevăr vinovată, nu i-ar fi dat drumul? Totul era atât de confuz, iar mintea ei cântărea îndelung toate posibilitățile până când simți că amețește. Pe urmă, amintindu-și de biletul anonim, și-a luat geanta, a căutat prin ea și i-a întins biletul lui Oliver.

– Și eu am ceva să-ți arăt. E doar un bilet stupid, a spus ea cu nonșalanță, ca să ascundă faptul că o deranjase cu adevărat.

El a luat biletul și l-a citit cu glas tare.

– „Crezi că știi în cine să ai încredere? Mai gândește-te.“

Apoi a ridicat privirea cu o expresie îngrijorată.

– Când ai primit asta?

– Cu ceva timp în urmă. Într-un plic strecurat pe sub ușă.

– Ai idee cine l-a trimis?

Ea a clătinat din cap.

– Dar de atunci te-ai tot întrebat în cine să ai încredere?

– Păi, da. Puțin.

– Inclusiv în mine?

Ea a ridicat din umeri, dar nu l-a putut privi în ochi când a răspuns:

– Nu chiar.

El s-a apropiat și i-a pus o mână caldă pe ambii umeri.

– Oricine ar fi responsabil, e un lucru al naibii de crud.

Stânjenită, s-a mișcat ușor, dar apoi s-a uitat drept în ochii lui strălucitori și s-a simțit mai bine. A văzut atâta decență și transparență în ei, încât voia să-l îmbrățișeze și să rămână așa multă vreme. Atât de multe lucruri în Rangoon păreau alunecoase și imposibil de aflat. Povestea asta dintre ei, orice s-ar fi dovedit a fi, era diferită și se bucura s-o accepte.

– Nu ești singură, Belle. Sunt de partea ta. Îți promit.

Forța privirii lui a convins-o – dar dacă el era de partea ei, atunci cine anume nu era?

24.

Diana, Cheltenham, 1922

În clipa în care mă pierd din nou în amintirile despre Rangoon, Douglas intră iar în camera mea. Clipesc rapid și mă forțez să mă întorc în prezent.

– Cum te simți astăzi? întreabă el.

Îi analizez fața impenetrabilă. Atât de calmă și de controlată, încât mă inspir din atitudinea lui.

– Sunt bine, mulțumesc.

– Iei loc? întreabă el arătând către un scaun.

Apoi trece direct la subiect.

– Te-ai gândit la oferta lui Simone?

Dau din cap că da, dar nu recunosc cât de chinuitoare a fost pentru mine decizia asta și nici acum nu sunt complet sigură că e cea potrivită. Inspir adânc.

– Așadar? spune el.

– Ei bine, ținând cont de toate, cred că așa ar fi cel mai bine.

– Mă bucur.

Cred și eu, îmi zic, dar nu o spun cu glas tare. Încerc să vorbesc, să mă justific, dar mă opresc la mijlocul frazei, fiindcă îmi pierd șirul.

– Nu te-aș trimite dacă nu ai fi de acord, dar îți va plăcea căsuța, spune el ca și cum nu mi-a auzit vorbele bâlmăjite.

– Ai văzut-o?

– Da. E din piatră de Cotswold, la doar câțiva pași de Simone și are o grădină frumoasă care o înconjoară din trei părți.

Zâmbesc, încântată de idee. Îmi plac foarte mult florile.

– Și satul e perfect. Minster Lovell. Liniștit. Pe lângă el trece un râu. Simone cunoaşte un doctor bun care te va vizita acasă. Satul are un bar, o moară, un magazinaș la colț de stradă și o brutărie grozavă care îți aduce produsele la ușă.

Încuviințez din cap.

El înclină capul o secundă și, înainte de a ridica privirea, observ cât de mult i s-a rărit părul. Dragul meu soț e complet chel în creștet.

– Dar acum trebuie să discutăm condițiile, spune el.

Are o expresie solemnă și sesizez neliniștea din ochii lui. Cred că e îngrijorat de aceste condiții ale lui.

Afară e mai multă gălăgie decât înainte. Mă ridic de pe scaun și mă duc la fereastra deschisă. Se stârnește vântul și-l văd cum începe să biciuie copacii, ca și cum s-ar apropia furtuna. Zăresc lămpile care-și împrăștie deja lumina aurie în saloanele caselor de pe cealaltă parte a parcului, cu toate că e abia jumătatea după-amiezii.

– Diana?

Mă întorc spre el.

– Da?

– Vino să te așezi la loc, te rog.

Fac ce-mi spune și-l privesc în față. De ce pare neliniștit?

– Chestia e că, după părerea mea, decizia pe care o luăm e în interesul lui Annabelle. Sper că înțelegi.

– Desigur.

Îmi fac vocea să sune rezonabil.

– Ar putea să pară aspru.

Clipesc de câteva ori, îngrijorată de-acum.

– Dar nu cred că o ajută pe fiica noastră să păstreze legătura cu tine.

– Elvira, mă aud spunând.

– Diana, e Annabelle, știi asta.

Ce greșeală prostească! Simt că mă fâstâcesc pe moment și vreau să-mi acopăr fața cu mâinile. Dar toți facem greșeli, nu-i așa? Îmi dau seama că se așteaptă să vorbesc.

– Sigur. Sigur. La ea mă… mă opresc, neputând să închei vorba.

Ochii lui par mai blânzi pentru o clipă.

– E mai bine dacă o cresc singur. Știi, instabilitatea tulbură copilul. Nu înțelege de ce nu-ți pasă de ea.

Simt căldura cum îmi înțeapă pleoapele.

– Îmi pasă.

– Sunt sigur că da, dar nu e de ajuns și am stabilit deja că nu putem continua așa. Propun să înființez un fond pentru tine care să fie administrat de Simone. Cred că e cea mai bună soluție, nu doar pentru Annabelle, ci și pentru tine.

Îmi mușc buza și mă uit în podea, știind că el e cel care mă vrea plecată de aici.

– Te va ajuta să fii departe de aici, spune el, repetând cuvintele din mintea mea. Îi vom spune lui Annabelle că ai plecat, dar că nu știu unde. Că ai lăsat un bilet spunând că ar fi mai bine pentru noi toți. Pe urmă, mult mai târziu, când te-a uitat de tot, o să-i spun că mama ei a murit.

Icnesc.

– Asta e condiția?

El dă din cap.

– Trebuie să fie o ruptură clară și totală. Vreau să crească liberă de, mă rog, liberă de…

Îi tai vorba.

– De mine.

Vocea lui are o notă de resemnare.

– Nu m-aș fi exprimat atât de brutal, dar da, presupun că asta e esența. Nu te vei confrunta zilnic cu eșecul tău ca mamă și nici ea. Chiar este cel mai bine ca ea să te uite. Firește, vei reveni la numele tău de fată.

E o afirmație, nu o întrebare.

Mă gândesc la plecarea din casa în care am crescut. Casa mea. Deși acum e a lui. Cele câteva luni în care am trăit aici înainte să plecăm în Birmania, aveam tot viitorul înaintea noastră și eram atât de fericiți. Vreau să-i spun ce simt. Ce am simțit de ani de zile. Vreau să dau glas durerii pe care mi-a provocat-o și durerii pe care mi-am provocat-o singură, însă rămân tăcută. Pe urmă, deodată, fiindcă nu am de ales, întrebarea pe care vreau să o pun îmi scapă.

– Când ai încetat să mă iubești?

Ochii lui sunt atât de triști, încât de-abia suport să-i văd.

– Nu e vorba de asta, spune el și mă privește îndelung. N-am încetat niciodată să te iubesc.

– Dar?

– Nu, draga mea. Tu ai încetat să te iubești.

– Și asta crezi cu adevărat?

Mă privește ca și cum știe că mă refeream la aventura lui, pentru că, la urma urmei, cum ar fi putut s-o facă dacă mă mai iubea încă? După o clipă sau două, deschide gura și eu aștept. Nu spune nimic, dar ochii îl trădează și îi văd rușinea. Rușinea care se luptă cu mândria lui.

După ce pleacă, mă plimb prin cameră, ascultând ritmul ploii care începe să bată în acoperiș, răsunând asemenea bătăilor inimii mele. Decizia lui pare atât de crudă, dar nu pot contrazice faptele. N-am fost mamă pentru fiica noastră, dar vreau să-i fac viața mai bună. Așadar, voi reuși prin plecarea mea?

O oră mai târziu, Wilkes îmi aduce o tavă cu ouă fierte moi și soldăței din pâine prăjită, tratându-mă ca pe un copil. Mă privește cu milă și mă întreb dacă știe deja că voi fi alungată. Măcar nu plec la Grange, îmi spun, măcar atât. Dar să nu-mi mai văd fiica niciodată? Nu mănânc ouăle și pâinea. În schimb, mă ghemuiesc în pat, îmi trag păturile peste cap și, învăluită în întuneric, adorm plângând.

25.

Belle stătea pe veranda din fața hotelului fără prea mult chef, privind oaspeții cum soseau și plecau. Mai întâi doi afaceriști, purtând costume de pânză deschise la culoare, care au dat din cap spre ea în timp ce ieșeau. Le-a urmat o matroană de vârstă mijlocie împopoțonată exagerat, care trăgea după ea un copil îndărătnic în timp ce traversa holul. Era deja nemilos de cald, iar Belle știa că trebuie să găsească un loc unde să stea sub un ventilator, dar era nedumerită de dezvăluirile recente ale lui Oliver despre tatăl și mama ei și nu avea stare. Oliver se dovedi a fi un prieten adevărat, dar tot era departe de a descoperi ce se întâmplase cu copilul și nu era sigură de următoarea ei mișcare. După câteva minute, l-a remarcat pe portarul indian, care o privea cu o expresie curioasă pe față, așa că s-a dus la el.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară Hatton? a spus el într-o pauză în care oaspeții nu aveau nevoie de el.

Ea s-a gândit puțin. Putea s-o ajute? Oaspeții uitau uneori că personalul era format din oameni și că un bărbat în poziția lui ar fi putut auzi niște bârfe.

– Poate.

– Dacă nu vă deranjează că vă spun, păreți destul de tulburată.

– N-am dormit bine.

– Ce păcat. Vă supără ceva?

Ea l-a privit, adulmecând aerul încărcat de mirosul sării și al păcurii ce venea dinspre docuri.

– Ei bine, da.

Și, după o clipă de ezitare, i-a explicat despre părinții ei și copilul dispărut în 1911.

A urmat o pauză scurtă, timp în care el s-a încruntat.

– Ar fi fost sora mea, știți, a adăugat Belle ca o explicație. Mi-ar plăcea să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat.

El a dat din cap și ea s-a gândit că asta era tot, dar el a vorbit mai departe.

– Tatăl meu a lucrat aici ca paznic de noapte înaintea mea. Îmi spunea uneori o poveste despre un bebeluş pe care l-a auzit urlând, noaptea. Niște țipete cumplite. El ațipise, probabil, iar țipetele copilului l-au trezit. Timp de câteva minute, s-a simțit dezorientat și a crezut că a fost un coșmar. Dar bebeluşul plângea încontinuu. La

început, nu și-a dat seama unde era copilul, dar pe măsură ce strigătele se tot auzeau, a înțeles că veneau de undeva dinspre intrarea din spate a hotelului. Până să dea fuga acolo, n-a mai văzut decât o mașină neagră care a accelerat cu o viteză extrem de mare. Vorbea deseori despre noaptea aceea. Spunea că nu-i ieșea din cap. Bebeluşul acela care plângea.

Belle se uita la el. Să fi fost Elvira? Sau era absurd? Poate erau mai mulți bebeluşi care stăteau acolo.

– Nu era niciun bebeluş la hotel în perioada aceea, a spus el, răspunzând la întrebare înainte ca ea s-o fi pus.

– Și sigur era în 1911?

El a dat din cap.

– Oh, da, îmi amintesc foarte clar.

– Și le-a spus polițiștilor sau i-a întrebat pe ceilalți angajați a doua zi dimineață?

– A întrebat, desigur, dar nimeni nu știa nimic și dacă cineva știa nu a vrut să vorbească. De bună seamă, văzuse articolul despre bebeluşul dispărut – totul era în ziare –, dar mama l-a convins să nu meargă la poliție. Vedeți dumneavoastră, se temea pentru slujba lui.

– Tatăl dumitale mai trăiește?

– Da, dar nu e prea bine. Nu cred că ar putea să vă povestească mai multe decât mine. A relatat povestea de multe ori. Nu avea dovezi, dar instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă. Mașina scumpă care a demarat în trombă. Urletele de disperare. Ora târzie când se întâmplase. Era ceva clandestin în asta.

Ea a dat din cap și i-a mulțumit, iar gândurile îi alergau prin minte. Dacă Elvira chiar fusese răpită, și încă de o persoană bogată? Măcar asta ar fi însemnat că era în viață, deși Belle nu avea idee cum ar putea vreodată s-o găsească.

Era pe cale să se întoarcă înăuntru când Fowler, managerul adjunct, a ieșit arătând foarte important și scrobit.

– Domnișoară Hatton. Poate că ai prieteni sus-puşi, dar nu încurajăm personalul să stea la bârfe chiar sub ochii oaspeților.

– Am vorbit încet.

El a înclinat capul.

– Ei bine, fugi de-aici. Avem oaspeți importanți care sosesc dintr-o clipă în alta.

Ea s-a uitat la portar și i-a făcut cu ochiul, apoi s-a întors spre Fowler.

– Nu da vina pe el, a spus ea. A fost numai vina mea.

– Nu mă îndoiesc de asta, a răspuns Fowler, aruncându-i o privire plictisită; pe urmă s-a întors cu spatele la ea ca să întâmpine, în stilul său linguşitor obișnuit, un oaspete ce tocmai sosise.

Mai târziu, Belle s-a dus la recepție să vadă dacă primise ceva prin poștă. Recepționerul-șef, un bărbat elegant din Glasgow, de vârstă mijlocie, i-a întins un

plic sosit par avion cu timbru de Oxford. În sfârșit, ăsta era – răspunsul de la Simone, vechea prietenă a mamei ei. S-a dus cu el direct în cameră, plină de speranță. Oricât de mult o plăcea acum pe Rebecca, Belle voia să aibă parte de intimitate ca să citească scrisoarea și, din fericire, fata nu era acolo. A deschis scrisoarea și, parcurgând scrisul mărunt de mână, a devorat fiecare cuvânt. Pe urmă a citit-o din nou, mai încet.

Dragă Annabelle,

Am primit scrisoarea ta cu mare uimire, dar și cu o plăcere enormă. Ce extraordinar că te afli în Rangoon! Viața poate fi atât de ciudată, cu toate întorsăturile ei, nu crezi? Dar ce tot spun eu? Ești tânără și, cu toate că sunt sigură că anumite momente din copilăria ta nu au fost ușoare, nu cred că ai întâmpinat prea multe dificultăți până acum. Mulțumesc că m-ai anunțat de moartea dragului de Douglas. El, la fel ca dragul meu soț Roger, a fost un bărbat bun.

Să trecem la subiectul principal al scrisorii tale. Da, îmi amintesc când a dispărut mica Elvira. Cum ar putea vreunul dintre noi să uite? A fost o perioadă disperată pentru noi toți, dar mai ales pentru mama ta, care a suferit cumplit din cauza polițiștilor. Eu și soțul meu eram indignați că o femeie ca mama ta a putut fi acuzat în acel mod. De bună seamă, amândoi am făcut tot ce-am putut, iar Roger a parcurs toate căile oficiale, în timp ce eu făceam tot posibilul să o alin pe Diana.

Nu se simțise bine în timpul sarcinii, starea cumplită de rău a continuat aproape toată perioada sarcinii, dar abia după ce s-a născut copilul, lucrurile au mers cu adevărat prost. Era ca și cum nașterea o secătuise de viață pe Diana. Îmi făceam griji. De-abia dacă mai mânca, nu dormea și plângea tot timpul. Și copilul plângea fără încetare, așa spunea Diana. Roger i-a dat ceva care să o ajute să doarmă, dar starea ei a rămas teribil de proastă. Nimic nu părea să o ajute și-mi făceam griji pentru sănătatea ei mintală. Este adevărat că unele femei trec printr-o perioadă grea după ce nasc, dar acest caz era mult mai grav, după cum m-a asigurat Roger. Era ca și cum Diana renunțase pur și simplu la viață. Îi dispăruse lumina din ochi și nu mai vedea decât întunericul. Douglas putea fi dificil, încăpățânat, și cred că devenea așa tot mai mult, pe măsură ce înainta în vârstă. Ca mulți alți bărbați, îi era imposibil să-și gestioneze sentimentele și credea că are întotdeauna dreptate, orice ar fi fost, așa că nu-l puteai contrazice. În adâncul inimii, era un bărbat bun, care a făcut tot ce-a putut, dar pur și simplu nu putea înțelege cum nașterea copilului mult dorit ar fi putut provoca o schimbare atât de drastică la soția lui. Nu înțelegea nici care era rolul lui în toată povestea asta.

În ziua în care s-a întâmplat, din câte știu eu, Diana era singură în grădină, în timp ce Elvira dormea în cărucior. Un servitor a zărit-o pe mama ta în genunchi în iarbă, în cămașa de noapte, lângă o floare plantată de curând, și a spus că săpa în pământ cu mâinile goale. Din cauza asta a fost acuzată mai târziu, pe lângă neputința ei de a se îngriji

de copil. Poliția a tras concluzia că Diana voia să-şi omoare copilul și, când au început să sape în grădină, au găsit un botoșel exact în locul în care săpase mama ta. Nu și-a putut explica niciodată faptele din ziua aceea, ceea ce pentru poliție era foarte suspect, dar pentru mine erau o consecință directă a stării ei de spirit tulburate și agitate.

Interogatoriul a durat zile întregi și apoi mama ta a fost eliberată, iar părinții tăi au plecat în Anglia în toiul nopții, fără măcar să-și strângă lucrurile din casă. Mereu am crezut că li se ordonase să plece de către cineva aflat într-o funcție foarte înaltă. Oh, aproape am uitat, a existat un incident cu soția guvernatorului. Douglas o târâse pe Diana, deși era însărcinată și nu se simțea bine, la o cină la reședința acestuia. Soția guvernatorului, o femeie proastă și superficială, după părerea mea, făcuse o afirmație pe care Diana a auzit-o despre faptul că femeile însărcinate trebuiau închise în casă. Nimeni nu credea în poveștile lor despre starea prelungită de rău. Diana s-a dus la ea și i-a aruncat un pahar cu șampanie în față. Oh, ce proteste și ce strigăte au fost! Deși în sinea mea am crezut că femeia a primit ce-a meritat, nu a fost deloc bine pentru reputația mamei tale. Chiar și înainte de a avea copilul, era privită ca o persoană instabilă.

După ce au plecat părinții tăi, mi-am dat seama că numele mamei tale nu fusese reabilitat. Cazul a rămas deschis pentru scurtă vreme și, în cele din urmă, nu a fost niciodată soluționat. Bănuiala mea e că cineva trebuie să fi știut ce s-a întâmplat, dar s-a asigurat că toată povestea asta îngrozitoare e mușamalizată. După părerea mea, mama ta a fost doar un țap ispășitor.

În orice caz, dragă Annabelle, asta e tot pentru moment. Sper să-mi poți descifra scrisul.

Cu cele mai bune urări de sănătate,

Simone Burton

26.

Diana, Cheltenham, 1922

Mă trezesc cu cea mai cumplită durere de cap avută vreodată. E ca și cum cineva m-ar fi lovit în cap cu o măciucă. Camera e luminoasă, prea luminoasă, și când privesc în jur îmi dau seama că peste tot este gresie albă, iar în aer se simte un miros puternic de dezinfectant. Nu sunt acasă.

Mă orbește lumina și, când mă cuprinde panica, tânjesc să mă ascund din nou în întuneric. Pe urmă mă dumiresc. Un gând înfricoșător. Mă aflu probabil la Grange. Încerc să mă mișc și descopăr că sunt legată de pat, nu prea strâns, doar atât cât să nu pot scăpa. De ce m-a adus aici? Mi-a promis că nu mă va trimite niciodată de acasă fără acceptul meu. Încep să strig numele lui Douglas până ajung să urlu, dar nu apare. În schimb, o tânără îmbrăcată în alb, care cred că trebuie să fie gardiana, intră și-mi spune că, dacă nu mă liniștesc, o să-i deranjez pe ceilalți pacienți.

Iese din nou și eu încep să tremur de spaimă. De ce m-au adus la Grange? Încă mă doare capul și gândurile mi se învârt atât de repede, că nu le pot prinde din zbor. Încerc să-mi amintesc, dar nimic nu e clar. Creierul meu e în ceață. Unde eram ieri? Ce făceam? Închid ochii strâns, străduindu-mă să-mi amintesc, și încerc să forțez imaginile să se întoarcă. Apoi aud o voce, o voce adevărată, care mă întreabă ceva. Deschid ochii și văd că tânăra s-a întors – tresar la mirosul de transpirație când se apleacă deasupra mea.

– Te-am întrebat dacă mă auzi, spune ea afectată, plină de sine și privindu-mă, evident, cu superioritate.

Când îmi spune că sunt la Dispensarul și Spitalul General din Cheltenham, nu la Grange, mă simt confuză și nu o cred.

– De ce sunt legată de pat dacă nu sunt la Grange?

Vocea mea scoate un sunet răgușit și aspru și îmi simt gâtul ca o rană.

– E pentru siguranța ta, răspunde ea și se apleacă iar peste mine, șoptind: A trebuit să-ți golim stomacul.

– Nu înțeleg. Vreau să merg acasă. De ce nu pot merge acasă?

Ochii mi se umplu de lacrimi și nu le pot împiedica să cadă pe cearșaf.

Ea își țuguie buzele.

– Ai dat tuturor mare bătaie de cap, dar bănuiesc că probabil o să pleci acasă.

– Am…?

– Poftim?

– Mi-am făcut rău singură?

Ea clatină din cap.

– Doctorul discută acum cu soțul tău și vor lua o decizie.

– Decizie?

– Dacă ești în siguranță să te întorci sau nu.

– De ce n-aș fi în siguranță?

– Doamnă Hatton. Nu se cade să-ți spun eu. Acum trebuie să te odihnești. Ai nevoie de ploscă?

Clatin din cap, deși am nevoie.

După ce pleacă, încerc să-mi amintesc și pe urmă simt că mă ține ceva în piept. Icnesc, închid ochii și-mi acopăr fața cu mâinile. Tabletele de Veronal. Și mi le-am îndesat în gură ca pe niște bomboane. Atât de multe tablete. Atât de multe.

Deschid ochii când aud o bătaie în ușă și doctorul intră, urmat de Douglas. Sunt copleșită de ușurare și întind brațele spre soțul meu, dar el stă la câțiva metri distanță, iar asta mă nedumerește. Mă uit la Douglas și văd cercuri vinete de epuizare sub ochii lui.

Îmi îndrept privirea spre doctor.

– Pot să vorbesc doar cu soțul meu?

El dă aprobator din cap.

– O clipă, două.

În timp ce stau întinsă, nemișcată și tăcută, sunt surprinsă când Douglas mă ia de mână și începe să vorbească repede, abia șoptind.

– Nu avem prea mult timp, spune el. Trebuie să le spui că a fost un accident. Ai uitat cât de multe pastile ai luat înainte. Diana, e o crimă să te sinucizi și oricine încearcă asta este judecat și condamnat la închisoare. Din fericire, doctorul m-a ascultat și înțelege că nu erai în apele tale ieri, că ai avut o migrenă puternică și că nu ai dormit prea mult. I-am spus că te-ai zăpăcit. Înțelegi? Trebuie să insiști că a fost un accident.

După ce ne întoarcem acasă, Douglas mă însoțește în camera mea, unde au fost puse narcise proaspete în vaza de lângă fereastră. Simt imediat că mă relaxez, deși observ că mi-au luat oglinda. Au impresia că o să mă privesc în oglindă până mor?

– Mulțumesc că te-ai ocupat de flori, îi spun eu încă zdruncinată și mă concentrez să mă mișc încet și sigur. Încet și sigur. Încet și sigur.

El dă din cap și fața i se îmblânzește.

– Doamna Wilkes o să-ți aducă în curând o tavă.

– Nu-mi amintesc, spun eu. Ce s-a întâmplat?

El oftează profund și lasă capul în jos o clipă.

– Știu că i-ai spus psihiatrului că ai fost în parc, dar știm cu toții că nu e adevărat. Altădată îți petreceai timpul în grădină, dar ai început să stai aici din ce în ce mai mult timp.

Îmi mușc buza.

– Credeam că, dacă eşti destul de tare să reziști mutării la Minster Lovell, ar trebui să încercăm să te obișnuim puțin cu lumea de afară.

– Oh, Doamne, spun eu când îmi revine memoria și închid ochii strâns.

Mi se adună sudoarea pe frunte și pe ceafă. Lipicioasă, umedă. Senzația că sunt zdrobită de lucrul acesta nemilos îmi răpește orice gând rațional. Mi-e cald și sunt cumplit de amețită. Simt ceva în capul pieptului și mă doare atât de tare, încât simt că nu primesc aer, că mă sufoc, că voi muri. Întind mâna spre Douglas, panicată, și încep să tremur incontrolabil. Panica devine tot mai mare. Mă copleșește. Nu-l mai aud pe Douglas, deși știu că vorbește. Gura i se mișcă în timp ce-l privesc. Se mișcă întruna până-mi vine să urlu. Apoi totul se înceţoşează.

Douglas mă ține în brațe, îmi șoptește mângâietor în ureche și acum îl aud.

– E în regulă, Diana, ești acasă. E în regulă.

Deschid ochii. Într-adevăr, sunt în camera mea.

– Doar îți amintești cum te-ai simțit ieri. Ești în siguranță. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

– Nu e vina ta.

– Ah, dar a fost și mă simt vinovat. Ar fi trebuit să-mi dau seama cum te va afecta. Dar, vezi tu, ai fost bine la început când eram în grădină. Și pe urmă ai mers în parc, aproape până la iaz, dar atunci totul a mers prost. A fost prea mult și prea repede. Te-am încurajat să mergi mai departe decât erai în stare.

– Și când ne-am întors acasă?

– Deși era încă după-amiază, te-ai dus direct în pat. Și pentru asta mă învinovățesc. Ar fi trebuit să fie cineva cu tine.

Memoria îmi revine. Douglas mă lăsase în pace. Mă bucuram să fiu singură și, în timp ce stăteam în pat și mă uitam la pereți, mă simțeam de parcă devenisem păstrătoarea trecutului și că era timpul să-l las în urmă. Toate sentimentele, regretul, speranțele și visurile pierdute. Totul. Când am închis ochii, am văzut fețele celor care plecaseră înaintea mea și apoi, când trecutul s-a topit, m-a cuprins o stare extraordinară de calm. Mi se spusese ce să fac. Era timpul să-mi îngădui să alunec prin gaura din viața mea și să las durerea în urmă. Așa că am decis să iau tabletele. Zâmbeam, fericită. În sfârșit, făcusem o alegere.

– Doamna Wilkes era îngrijorată, spunea Douglas. Nu te-a putut trezi când ți-a adus cina.

– Credeam că așa ar fi mai bine pentru toți. Îmi pare rău pentru bătaia asta de

cap, Douglas.

El îmi mângâie mâna.

– I-am trimis o telegramă lui Simone, am rugat-o să vină și să stea cu tine până ești destul de bine încât să te muți în sat. Am semnat deja contractul pentru casă, așa că va fi gata, complet mobilată, așteptându-te.

Îl privesc în ochi.

– Mă mai duc acolo?

– Cred că e cel mai bine, nu?

– Nu sunt sigură, spun eu, și gândurile îmi rătăcesc.

– Nu te forțez, dar alternativa este să angajez o asistentă care să aibă grijă de tine aici zi și noapte, iar tu ai spus deja că nu vrei asta. Sunt foarte îngrijorat de felul în care o va afecta totul pe Annabelle.

Îmi îndrept atenția din nou spre el.

– Știi când vine Simone?

– Nu, dar am subliniat că e urgent.

Sper că o să mă lase să stau până mă simt mai în putere. Nu o spun, dar știu că mi-a citit gândurile când vorbește.

– Nu-ți face griji. Nu e nicio grabă.

Mă uit la el cu ochii încețoșați.

– A fost ca și cum o voce mi-a spus că trebuie s-o fac.

El se încruntă, deși nu sunt sigur dacă e de îngrijorare sau de furie.

– Tocmai de aceea nu poți fi lăsată singură și nu pot fi sigur că o „voce“ nu-ți va spune să-i faci rău lui Annabelle. Ce-ar putea aduce ziua de mâine dacă nu pleci?

Îmi feresc privirea. E o întrebare serioasă și adevărul e că mă rănește, dar mi-aș dori să nu fi pomenit de voce. Chiar mă simțisem atât de pierdută, încât să nu mai pot vedea drumul înapoi? Rămăsesem fără speranță, eram atât de distrusă de trecut? Ori vocea își încercase norocul? Încă n-am acceptat că vocea aș putea fi eu.

27.

Când a coborât de pe scenă la finalul numărului, Belle voia să recitească scrisoarea lui Simone și apoi să se culce devreme, dar când a ieșit afară să ia o gură de aer proaspăt l-a găsit pe Edward așteptând-o.

– Facem o plimbare? a întrebat el și i-a zâmbit seducător. E o seară minunată. Și am vești bune.

Ea a ridicat privirea spre cerul albastru-închis, presărat cu stele – aerul era surprinzător de răcoros după o zi caniculară și auzea cum păsările de noapte zboară din copac în copac.

– Desigur, a spus ea.

– Arăți foarte frumos în seara asta. Minunată rochie!

– Mulțumesc. Este a doua pe care am făcut-o în cartierul chinezesc.

El s-a oprit și i-a pus mâna pe braț ca să se oprească și ea.

– Serios? Poate fi periculos acolo. Societățile lor secrete ne fac tot timpul probleme. Locul e plin de cămătari și nici măcar chinezii nu îndrăznesc să raporteze atrocitățile de acolo.

– Gloria a spus că ar putea fi periculos acolo, dar am fost cu una dintre fete.

– Eu fug de locul acela ca de ciumă. E prea îngrozitor pentru mine.

– Deci nu te duci niciodată acolo? a întrebat ea, amintindu-și cum îl văzuse acolo cu femeia cu părul roșcat, care părea neobișnuit de familiară.

– Doar dacă n-am încotro. În altă ordine de idei, m-am întrebat dacă ai ajuns la vreo concluzie?

– Despre ce?

– Despre mama ta. Despre copil. Despre ce s-a întâmplat. Toate astea, presupun.

Ei bine, nu cred că mama era vinovată, s-a gândit ea, dar nu a spus nimic.

– Nu chiar, a răspuns Belle. Cred că o să-mi văd mai departe de viață.

El a zâmbit, dar a sesizat altceva în privirea lui. Și s-a întrebat de ce minți se.

– Ascultă, a adăugat, am auzit o poveste despre un bebeluș care plângea în sau aproape de hotel atunci.

– De la cine?

– Mi-a spus portarul.

– Povestea aceea veche.

– Deci știi despre asta?

– Am mai auzit-o.

Lui Belle i s-a părut ciudat. Portarul spusese că tatăl lui nu raportase asta autorităților, dar, pe de altă parte, s-a vorbit despre asta. Poate că ajunsese și la urechile lui Edward?

– În fine. A fost cu mult timp în urmă, a spus ea. Oamenii se mai încurcă, nu-i așa?

Au continuat să meargă unul lângă celălalt pe strada Phayre, acolo unde aerul era parfumat de micșunele, iar lumina pestriță de peste zi fusese înlocuită de copaci golași și negri pe fundalul cerului luminat de stele.

– Am ceva pentru tine, dar dacă nu vrei să mai urmărești subiectul, poate că, ei bine…

S-a oprit.

– Nu contează.

– Acum m-ai făcut curioasă.

El a râs.

– Curiozitatea a omorât pisica.

Ea a dat ochii peste cap.

– Eu sunt pisica?

– Ai ochii verzi.

– Și?

– Am găsit un raport al poliției despre un bebeluş alb care a fost văzut cu un cuplu birman.

– Unde?

– Pe un vapor care naviga spre Mandalay, pe râul Irrawaddy. Probabil e doar o poveste fără însemnătate.

– Interesant. Și poliția a urmărit pista?

El a clătinat din cap.

– Închiseseră cazul. Cred că fuseseră prea multe piste false și poate au fost alte lucruri mai presante la acel moment. Așa cum sunt și acum.

– Ce vrei să spui? Ce se întâmplă acum?

– Lucrurile încep să se precipite. Niște împușcături în cartierul indian aseară. Doi bărbați și o femeie au fost uciși. E doar o chestiune de timp.

– Până când?

– Până când devine nesigur pentru noi toți.

– Parcă spuneai că ai vești bune.

– Asta e altceva, dar de fapt mă întreb dacă n-ar fi o idee bună o călătorie pe Irrawaddy. S-ar putea ca Rangoon să nu fie un loc sigur pentru o femeie singură și nu se știe niciodată, s-ar putea să găsești un indiciu sau două despre un bebeluş alb văzut pe vasul fluvial.

– Dar asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Nu cred că-și mai aminteşte cineva.

– Poate că nu, dar ar merita o încercare.

– Propui să vii cu mine?

El a început să râdă.

– Din păcate nu, deși, ei bine… trebuie să știi că mi-ai devenit foarte dragă.

Ea nu știa ce să spună și a căutat un mod de a schimba subiectul. După o scurtă tăcere, el a vorbit mai departe.

– Îmi pare rău. Te-am făcut să te simți stânjenită.

– Nu. E în regulă.

A tăcut și i-a pus mâna pe braț, în timp ce se gândea la discuția lor anterioară.

– Voiam să te întreb ceva.

– Spune.

– Mi-ai povestit despre bărbatul cu motocicleta, cel care a murit în accident. Bărbatul care urma să fie arestat.

– Da.

– Era adevărat?

Nu-i vedea fața când au trecut pe sub un copac, dar a remarcat o umbră de ezitare.

– Uite, nu pot să te mint… adevărul e că voiam să te fac să te simți mai bine.

– Înseamnă că nu e adevărat?

– Nu chiar. Erai tulburată de ce era posibil să fi făcut mama ta.

– M-ai mințit?

– Mă temeam să nu devină o obsesie și nu voiam să te văd distrugându-ți șansele la o carieră grozavă. Și, cum spuneam, îmi ești foarte dragă și m-am gândit că ai avea de suferit.

– Și povestea asta cu bebeluşul alb?

– Asta e adevărată. Pot să-ți arăt raportul. Dar, ascultă, tot nu ți-am spus vestea bună.

– Care e aceasta? a întrebat ea, dându-și seama că el pur și simplu îndreptase discuția în altă direcție.

– Aș vrea să cunoști pe cineva. Un agent de teatru care ar putea avea o propunere pentru tine. Trece prin Rangoon în drum spre Australia. Nu sunt încă sigur de dată, dar nu va fi peste mult timp. Poate peste câteva săptămâni.

În următoarea seară liberă, Belle a mers cu Gloria și câteva dintre prietenele ei la o regată desfăşurată seara, la Lacurile Regal. Întregul loc era luminat încântător de mii de lampioane chinezești în culori aprinse, iar Belle a urmărit procesiunea bărcilor luminate care au trecut prin fața ei, intrând și ieșind apoi din golfulețe. Englezii erau adunați la Colțul de Bârfă, unde era cel mai bun punct de observare, și Belle îi povestea Gloriei despre ideea lui Edward de a merge cu vaporașul pe

Irrawaddy.

Ochii negri și duși în fundul capului ai Gloriei s-au înseninat când a prins-o de mâini.

– Ce idee grozavă! Dar eu nu m-aș duce singură.

– Mă gândeam să-l întreb pe Oliver Donohue.

Gloria a dat a lehamite din mână, iar Belle s-a uitat cu atenție la pomeții pronunțați ai prietenei sale și la expresia ei arogantă. Mai era ceva. Poate o urmă de precauție?

– Draga mea, nu ți-am mai spus o dată? El nu urmărește decât să scrie un articol. De fapt, e de-a dreptul nemilos și nu poți să ai încredere în el.

Belle s-a încruntat.

– Mie mi s-a părut destul de drăguț.

– Drăguț! Ce cuvânt copleșitor, dar te asigur că e un om periculos și câtuși de puțin drăguț.

Zgomotul de la văpaia puternică de artificii a speriat-o pe Belle și s-a întors cu fața de la Gloria, privind cu ochii larg deschiși. Artificiile pocneau și bubuiau și apoi, pe cât de repede a început spectacolul, pe atât de repede s-a și terminat.

– Ei bine, nu mă așteptam la asta. Cu ce ocazie?

– Nu știi?

Belle a scuturat din cap.

– E ziua de naștere a guvernatorului. Acum, în legătură cu călătoria aceea cu vaporul. Știu exact persoana potrivită care să te însoțească. Harry Osbourne. E topograf și cunoaște multe lucruri.

Gloria s-a uitat în stânga și-n dreapta.

– Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Nu te mișca. O să arunc o privire.

Belle s-a uitat după Edward, întrebându-se dacă avea vreo veste despre agentul pe care-l pomenise. Dacă nu avea să sosească în câteva săptămâni, ar avea timp să plece cu vaporul pe Irrawaddy până la Mandalay și să se întoarcă la timp, dacă avea totuși să se ducă.

A rămas singură, cercetând fețele strălucitoare. La început, luciul părea fermecător, dar apoi și-a dat seama că era mai ales sudoare. Simțindu-se puțin stânjenită, s-a îndepărtat de lampioane spre un loc cu lumină mai slabă. Deși recunoștea o parte dintre bărbații și femeile adunate în grupuri în jurul ei, se simțea exclusă și-i lipsea încrederea să pătrundă într-un asemenea grup. Ce idee ridicolă, căci mulți dintre ei probabil o auziseră cântând – deși poate tocmai asta era problema.

– La ce te gândești?

A recunoscut imediat accentul american al lui Oliver și a simțit cum se înroșește de plăcere. Ce prostie, de fapt. Dar slavă Domnului că el nu îi putea vedea fața în întuneric.

– Singură?

– O aștept pe Gloria.

– Ferească sfântul! Ăsta e un motiv bun ca să te răpesc din bomba asta.

Ea a izbucnit în râs.

– Încotro?

El a pășit mai aproape.

– În orice loc care nu e plin de englezi.

– Și eu sunt englezoaică, a spus ea, deși nu o simțea când inima îi bătea cu putere în piept.

În schimb, devenise o sălbăticiune. Nesupusă, neîngrădită, incontrolabilă. E timpul, fata mea, să fii nebună și rea. S-a oprit, amintindu-și de mama ei. Poate nu nebună, doar rea. Era de ajuns. Cui îi pasă ce cred acești oameni despre Oliver, mie-mi place și *asta* contează, își spunea ea.

– Da, ești englezoaică, așa-i, dar bănuiesc că nu ești una de-a lor. Tu, draga mea, ești drăgălașă foc.

Ea a râs.

– Ăsta e un compliment?

El s-a dat înapoi și a mijit ochii ca să-i studieze fața mai bine.

– Vii? Știu că vrei.

Era un moment dezarmant de intim. S-a uitat în direcția în care dispăruse Gloria și, în ciuda rezervelor pe care aceasta le împărtășise despre Oliver, s-a hotărât într-o clipă. I-a îngăduit să o ia de mână și au părăsit lacurile în fugă, râzând ca niște copii și strecurându-se printre matroanele englezoaice șocate și soții lor înțepați.

Odată ieșiți din mulțime, cu răsuflarea tăiată și încântată, Belle s-a oprit, îndoindu-se de mijloc și ținându-se de o parte.

– Stai, a strigat ea. Am un junghi.

– Leneșo, a spus el râzând.

– Nu-i drept. Eu port tocuri.

– Dă-le jos, dă totul jos!

Ea a râs.

– Și să mă bage la închisoare.

– Într-o noapte ca asta, m-aș alătura și eu.

– La închisoare sau să dai totul jos?

– Tu ce crezi?

Ea s-a îndreptate de spate. Avea dreptate. O noapte îmbătătoare, caldă, parfumată, iar briza delicată îi mângâia brațele goale, deschizându-i buzele și ispitind-o să atingă pielea lui caldă. *Nopțile birmane sunt irezistibile*, și-a zis ea. E ca și cum orice gând rațional se topește: stelele sclipesc cu miile, luna pare mai degrabă aurie decât argintie, iar aerul se umple de sunete misterioase. Cel mai bun lucru e răcoarea. Răcoarea minunată, glorioasă. Se întreba cum ar fi el ca amant. Ca

amantul ei. Își imagina picioarele lor împletindu-se în cearșafurile albe și șifonate, căldura, sudoarea și pielea caldă ținându-i lipiți unul de altul. Pe urmă, și-a spus să nu fie atât de proastă. Nu venise aici ca să se îndrăgostească. Era mai bine să rămână prieteni. Colegi conspiratori. Nu, nu asta. Colegi detectivi.

Când au început să meargă din nou, încet de data asta, el i-a dus mâna la gură și i-a sărutat degetele unul câte unul. Ea nu a spus nimic, doar s-a apropiat și, cu gura apăsată pe a lui, s-a lipit de el. Pielea lui avea un miros masculin, de săpun cu lămâie și santal, deși mirosea mai ales a el însuși. Când s-au sărutat, ea a dat vina pe aerul extraordinar de catifelat al nopții. Iar când transpirația i s-a scurs între sâni, nu a mai avut ce face, abandonându-se acelei furnicături minunate care-o făcea să se simtă cu adevărat vie… Cam atât despre prietenia lor.

După câteva minute, s-au desprins unul de celălalt.

– Ți-e foame? a întrebat el, privindu-i fața la lumina unui felinar stradal.

Ea i-a zâmbit, bucuroasă să prelungească experiența.

– De-a dreptul lihnită.

– Și eu la fel. Ai chef de mâncare birmană? E un local grozav chiar după colț.

– N-am încercat niciodată.

– Doamne sfinte, ai nevoie de educație. Haide!

Și i-a întins mâna.

În câteva minute, au ajuns la restaurantul luminat de lampioane; o persoană i-a condus către o masă retrasă din spate, unde plutea în aer un miros ciudat de pește.

– Va trebui să comanzi tu pentru mine. Habar n-am ce se mănâncă aici.

– Salată de ghimbir pentru început. *Gin thoke*, așa i se spune. Ce zici?

Ea s-a uitat în ochii lui și și-a dat seama că ar fi fost de acord cu orice i-ar fi sugerat el.

– Se face cu ghimbir murat, linte și fasole lima, care stau la înmuiat peste noapte, pe urmă se prăjesc în ulei și se amestecă cu varză tocată, alune, semințe de susan, suc de lămâie și sos de peşte.

A făcut un gest larg cu mâna.

– Sosul de pește e mirosul pe care-l simți și e mai bun la gust decât pare.

Ea a zâmbit.

În timp ce comanda, ea îl privea cum bate ritmul cu mâinile în masă.

– Ce-i asta? a întrebat.

– Doar un cântec. Știi cum e când îți rămâne unul în minte?

El s-a oprit.

– Așadar, după ce cunoști mâncarea – data viitoare o să luăm salată cu frunze de ceai –, o să-ți prezint cultura birmană, muzica și așa mai departe, începând cu cea mai importantă pagodă.

Data viitoare, și-a zis ea. *Va fi o dată viitoare*. Și gândul a încântat-o.

28.

Două zile mai târziu, înainte să se însereze, Belle și Oliver se îndreptau spre dealul Sanguttara și pagoda Shwedagon. Tarabele haotice din piață care vindeau textile, turte lipicioase, obiecte de lemn și flori străjuiau drumul, în timp ce umbrelele în culori aprinse îi protejau pe negustori de căldură. Tot locul gemea de oameni care se înghesuiau să cumpere și, ici și colo, printre ei, Belle zărea femei tinere care măturau pe jos.

– Se oferă voluntare, a spus Oliver. Un punct esențial al credinței lor este să devină vrednice prin munci caritabile și fapte bune, crescându-și astfel șansele la o reîncarnare favorabilă.

– Și pagodele? De ce sunt atât de multe în Birmania?

– Păi, cei bogați plătesc pentru construirea pagodelor ca să primească o răsplată. Fiecare este o *Odeikhta zedi*. Dar mai sunt și alt fel de pagode care adăpostesc relicve sfinte.

Belle a dat din cap. Au trecut mai departe și în curând au ajuns la o tarabă plină de cuști de bambus, fiecare având înăuntru câte o pasăre mică și verde, ca o vrabie.

– Uite! a exclamat ea, înspăimântată.

– Vrei una? a întrebat Oliver.

Ea s-a dat înapoi.

– O pasăre în colivie? Nu, mulțumesc.

– Nu e ceea ce crezi. Haide.

Șovăind, l-a urmat când el s-a apropiat de tarabă.

– Deci, câte? a întrebat el, întorcându-se spre ea.

– Ești nebun?

El i-a zâmbit.

– Ai încredere în mine.

În timp ce el se tocmea cu vânzătorul, Belle stătea și privea neliniștită. După câteva clipe, au părut să cadă la învoială și bărbatul a pus trei colivii pe o masă improvizată.

– Sunt toate ale tale, a spus Oliver.

Ea a ridicat din sprâncene, dar nu s-a mișcat.

– Haide.

– Dar nu le vreau.

– Doar deschide coliviile. Poți să le lași libere. Pentru asta sunt aici. O să fii răsplătită.

Ea a clătinat din cap și a râs.

– Sincer, Oliver, m-ai lăsat să cred…

N-a mai terminat vorba.

– Nu m-am putut abține.

Ea a deschis uşile coliviilor una câte una și a privit încântată cum fiecare pasăre se înălța și-și lua zborul, plutind din ce în ce mai sus.

Au mers mai departe pe treptele ce duceau la complexul central colorat, căruia Oliver îi spunea *aran*. Până să ajungă acolo, privind numeroasele edificii din fața ei, Belle nu realizase că pagoda centrală imensă se afla în mijlocul unui complex cu multe alte pagode mai mici împrăștiate printre copaci. Nici nu-și dăduse seama cât de aglomerat avea să fie sau ce eveniment social era să vizitezi pagoda. Părea că tot orașul venise. Mai întâi, s-a concentrat asupra familiilor care se plimbau în cele mai elegante haine, în timp ce copiii mici dormeau în grupuri restrânse, păziți de bunicile în vârstă. Apoi s-a uitat la cuplurile tinere care se rugau în genunchi și la grupurile de oameni care stăteau la un loc și împărțeau o masă. Cei mai interesanți erau călugării în robe de culoarea șofranului, pe care îi vedea mergând pe terasele mai joase ale pagodei Shwedagon.

– Dar ce fac? l-a întrebat pe Oliver.

– Verifică dacă suprafața are probleme.

– Pare precară. Doar nu se urcă până în vârf?

– Ba cred că da, toți cei o sută de metri.

– Dumnezeule mare!

– Haide, a spus el. Trebuie să o vedem ca lumea până nu apune soarele.

A luat-o de braț și au mers mai departe, trecând pe lângă clopotele uriașe ce atârnau în structurile de piatră, pavilioanele decorative care protejau altarele și statuile magnifice în formă de lei. Îi plăcea forfota din holul principal, care era în contrast total cu colțurile umbroase și tăcute unde călugării se rugau la adăpostul copacilor.

– E acoperită cu pietre scumpe, a spus ea, uitându-se la silueta impresionantă a pagodei.

– Da, deși unele sunt din sticlă.

Pe măsură ce văzduhul devenea auriu, iar umbrele dense și lungi începeau să slăbească lumina din pavilioane, icnea de uimire văzând strălucirea ametitoare a pagodei luminate de soarele scăpătat. Cum lumina se refracta prin sticla colorată, toată construcția sclipea și strălucea: o minune îmbrăcată în pietre scumpe, cum Belle nu mai văzuse vreodată. Strălucind de la lămpile cu ulei, lumânări și electricitate limitată, arena licărea în bătaia brizei. Și atmosfera se schimbase,

devenise mai captivantă și mai puțin palpitantă, ca și cum o mantie fermecată căzuse odată cu noaptea, înăbușind murmurele și intensificând semnificația religioasă a momentului. Tremura ușor și el a prins-o cu brațul de umeri.

– Așadar, a șoptit el, apropiindu-și capul de al ei. Îți place?

Ea a dat din cap.

– Îmi place foarte mult, deși nu putea spune dacă se referea la sentimentele ei pentru el sau la priveliștea pagodei.

S-a sprijinit de el câteva minute, cufundându-se în liniştea din jur. Apoi, când au început să se îndepărteze, el a luat-o de mână.

Ea simțea cum energia lui îi străbate tot corpul și-și dorea să o sărute din nou. Prima dată se întâmplase la inițiativa ei, dar acum voia ca el să facă pasul. S-a oprit din mers, apoi a ridicat o mână să-i atingă obrazul. Când a luat-o în brațe și i-a atins ușor buzele cu ale lui, a simțit cum se aprinde. O tachina, îl tachina și ea, abia atingându-i buzele cu ale ei, dar căutând momentul când avea să devină mai mult. Simțea puterea propriului său apetit febril, încât era gata să se topească. Era fluidă ca apa sau ca mercurul lichid. Era o minune. O bucurie. Apoi – fără să-şi dea seama cum a trecut de la un lucru la altul –, când și-a lăsat capul pe umărul lui pentru o clipă, a scos un hohot neașteptat de râs. Era o fericire care te făcea să râzi din toată inima și poate singurul mod de a face față intensității simțurilor ei ascuțite, în timp ce erau înconjurați de atât de mulți oameni. A început și el să râdă cu ea.

– Vino, a spus el când s-au oprit și el a păşit puțin în spate, ținând-o de mâini. Ar fi mai bine să mergem. Oamenii de aici se simt ofensați de manifestările afectuoase în public.

– Afecțiune? a râs ea din nou. Asta este?

Dar a privit în jur și a văzut câteva femei care se holbau la ei.

Se simțea altfel în compania lui, într-o seară atât de romantică, dar avea și întrebări despre lucrurile pe care le văzuse. După ce i-au mai trecut emoțiile și s-a mai liniștit, l-a rugat să-i povestească despre religie.

– Budism, a spus el, amestecat cu credință *nat*.

– Credința *nat*?

– Mai știi ce ți-am povestit altă dată?

– Oh, da. Spiritele.

Ea asculta sunetele serii, zgomotul fiind acum estompat.

– Și călugării? Îi văd deseori pe străzi.

– Da, ies de obicei dimineața devreme cu castroanele ca să adune pomeni. Mâncarea pentru ziua respectivă.

– Și asta e tot ce au?

El a dat din cap.

– Rolul budismului s-a schimbat foarte mult de când au preluat englezii controlul. Legile erau făcute în jurul învățăturilor budiste, iar călugării erau

protejați. Acum, bineînțeles, legătura dintre guvern și budism s-a pierdut.

– În ce cred ei?

El s-a încruntat, gândindu-se puțin.

– Simplu spus, cred în respectul față de părinți și față de vârstnici. Sunt curioși din fire și cred că ignoranța e un păcat. Și pun accent pe nevoia de a ierta și de a avea grijă de familie și de comunitate.

Şi-a ridicat privirea spre el.

– Sună destul de bine pentru mine.

– Dar există o contradicție stranie, pentru că acest tip de budism e foarte individualist. Fiecare persoană e responsabilă pentru propria mântuire, în ciuda accentului pus pe comunitate.

– Probabil contribuie la o viață pașnică.

El a râs.

– Poate. În orice caz, după toate astea, cred că e timpul să revenim cu picioarele pe pământ. Ești gata să bem ceva?

29.

Rangoon, 1937

În următoarele luni, Belle și-a petrecut cea mai mare parte a timpului muncind și, când nu muncea, și-l petrecea în compania lui Oliver. Când nu era cu el, de obicei se gândea la el. Într-una dintre serile petrecute împreună, băuseră șampanie lângă Lacurile Regale, privind licuricii, râzând de diverse lucruri și amețindu-se puțin. De când ea nu mai refuza consumul de alcool, avusese parte de mai multe asemenea seri.

– Așadar, vei rămâne în Birmania? întrebase ea.

– Depinde. Birmanii își vor câștiga independența față de englezi mai devreme sau mai târziu și cine știe cum vor evolua lucrurile după aceea.

– Dar îți place să trăiești aici?

– Deocamdată.

– Și de ce ai venit aici?

– Cred că ți-am spus când ne-am întâlnit prima oară. O schimbare este iminentă, iar asta e o știre demnă de a fi urmărită.

– Dar după aceea?

– Nu știu, Belle. Se întâmplă lucruri îngrijorătoare în Germania, reprimarea libertăților civile și eliminarea opoziției politice, genul acesta de lucru, și simt că se apropie ceva necazuri.

– Doar nu o să ne afecteze pe noi, aici?

– Poate. Poate nu. E greu de spus deocamdată.

Discuției îi urmase o tăcere lungă, după care îi întorsese încet capul spre el.

– Să nu mai vorbim despre lucruri deprimante, spusese el, urmărindu-i conturul buzelor cu vârful degetelor.

Bucuroși să răpească orice moment ca să-l petreacă împreună, s-au dus și la curse, unde au pierdut bani, privind cu atenție cum Gloria se descurca foarte bine, în timp ce fratele ei clătina din cap abătut, când calul al cărui coproprietar era s-a clasat pe ultimul loc. Mergeau la Silver Grill pentru cine delicioase și în parc pentru plimbările de seară, când căldura de peste zi se domolea. Apoi ajungeau în

apartamentul lui pentru cafea, când erau obosiți și voiau să se odihnească puțin. Era ca și cum amândoi se așteptau, în urma unui acord tacit, că orice ar fi fost între ei nu trebuia să se grăbească. Ea se bucura de acest timp în care îl cunoștea mai bine, înțelegându-i nunțele nostime ale frazelor, tachinându-l apoi din cauza felului în care americanii distrugeau limba engleză. El avea propriul ritm, iar ea nu se simțea niciodată grăbită în vreun fel.

Era ceva cu totul diferit de prima și singura ei relație adevărată, cea pe care o avusese cu Nicholas Thornbury. Ca producător, îi promisese lumea întreagă și voia ca totul să se întâmple repede. Încercase să fie ce-și dorea el – o iubită adevărată –, dar nu părea ceva real. Relația lor nu ar fi mers niciodată, deși poate ar fi trebuit să îi spună asta față în față, în loc să îi lase doar o scrisoare. Îi părea rău pentru asta. El era un bărbat inteligent, iar ei i se păruse provocator. Îi plăcuse felul în care el se descurca în oraș și se împrietenea cu tot felul de oameni interesanți și neobișnuiți. Dar adevărul era că se lăsase purtată de valul opulenței și, mult prea impresionată că el se arătase interesat de ea, se lăsase în voia lucrurilor. Abia mai târziu își dăduse seama că stătea lângă el din motive nepotrivite și îi era puțin rușine de acest lucru.

Apoi, bărbații credeau câteodată că, fiind cântăreață, ea era de moravuri ușoare, că era gata să facă orice. Însă Belle nu era deloc așa, avea o reținere pe care majoritatea nu o acceptau. Oliver era diferit, era sensibil, iar ea simțea tot mai mult că putea să aibă încredere în el. Îi plăcea că îi dădea senzația că este acasă.

Îi scrisese din nou lui Simone, mulțumindu-i nespus pentru scrisoarea ei atât de detaliată. De fapt, în sfârșit o făcuse să se liniștească în privința mamei ei. În mod clar, evenimentele din 1911 îi afectaseră mamei ei starea de spirit și, pentru prima dată, Belle își dorea să fi existat o cale prin care să poată repara totul. *Se spune că tristețea nu te ucide*, se gândi ea. *Dar poate s-o facă. Poate*. Era convinsă că asta îi adusese sfârșitul mamei ei. Însă mai era ceva ce Belle nu reușea să înțeleagă. Ce voise să spună Simone când menționase că tatăl ei nu-și înțelesese rolul jucat în boala mamei? Ce anume făcuse?

Nu putea să deslușească nici de ce nașterea ei nu fusese suficientă pentru a restabili echilibrul sau, cel puțin, pentru a alunga durerea provocată de pierderea Elvirei. Încă o durea. Deși nu vorbise niciodată cu Oliver despre asta, avea impresia că el sesizase acest lucru și putea să-i simtă neliniștea.

În ziua în care a obținut în sfârșit cheile casei din Golden Valley, s-a gândit să-l roage pe Oliver s-o însoțească din nou, dar a hotărât că prefera să se ducă singură de data asta. Acum, că era a ei, își dorea ceva ce nu putea să-și explice. Avea nevoie de libertate să atingă suprafețele, să simtă textura pereților și poate să înțeleagă ce mai rămăsese acolo din trecut. Și voia să o facă singură. Avea de luat decizii legate de viitorul casei și, cu toate că Edward îi era pe plac, nu era convinsă că voia să i-o

vândă lui.

A luat din nou tramvaiul și a mers pe jos ultima parte a drumului, trecând pe lângă casele luxoase în stil colonial, care arătau la fel ca data trecută. Însă casa ei – și un mic fior a străbătut-o la gândul că era „casa ei“ – arăta diferit. Auzind că avea să primească în scurt timp cheile, angajase un grădinar să taie buruienile. Acum, când a deschis poarta, a remarcat diferența. Era ca și cum grădina din față fusese scoasă la lumină, făcând casa să pară mai mare și mai luminoasă. S-a uitat la cerul incandescent și a cuprins-o un val de fericire.

Deși ușa de la intrare era înțepenită și, la început, nu a reușit să o miște după ce a răsucit cheia în broască, era hotărâtă să intre în casă așa cum ar fi făcut părinții ei, nu să se strecoare pe furiș pe ușa din spate. Și-a sprijinit umărul ferm în ușa scorojită și a împins, a împins până când un scârțâit și un geamăt au semnalat capitularea iminentă. Când uşa a cedat brusc, ea a năvălit în hol și s-a clătinat puțin, întinzând mâna ca să-și găsească echilibrul. „Scuze, casă veche“, a șoptit. Nu fusese cea mai elegantă intrare în casa ei cea nouă. S-a oprit, surprinsă de şirul propriilor gânduri. Chiar avea să fie *acasă*?

A lăsat ușa larg deschisă. Casa avea nevoie de aer proaspăt ca să alunge pânzele prăfuite de păianjen. Acum, când putea să vadă bine holul, a examinat podeaua de marmură cadrilată în alb și negru, care se afla în bătaia razelor de lumină și care, din fericire, era intactă în cea mai mare parte. Pe urmă, trecând din nou prin încăperi, a început să vadă totul cu alți ochi și cu un suflu nou, care tânjea să o readucă la viață, cu toate că era evident că parterul avea nevoie de multe reparații, dacă voia ca fantomele din trecut să fie alungate definitiv. A deschis toate ferestrele care nu erau blocate și a urcat la etaj, mergând direct în încăperea despre care credea că fusese camera părinților ei. De pe verandă, a privit în grădină. Grădinarul angajat de ea trecuse la treabă și acolo, iar acum, când o mare parte din junglă fusese îndepărtată, înțelegea cât de mult trebuia s-o fi îndrăgit mama ei.

Puținele amintiri frumoase pe care le avea despre mama ei erau de pe vremea când stăteau împreună în grădina casei din Cheltenham, dar imaginile erau neclare, iar Belle nu-și dădea seama dacă erau doar nişte dorințe nerealiste ale unui copil. Însă știa că mama ei iubea florile. Măcar lucrul ăsta era adevărat.

După ce a deschis ferestrele de la etaj, s-a întors la parter și apoi a ieșit pe fereastra-uşă către ceea ce fusese curtea interioară. Era înșelător de neuniformă, majoritatea pavelelor fiind sparte sau lipsind cu desăvârșire. În timp ce-și croia drum cu grijă, armate de furnici roiau în jurul pașilor ei, iar o familie de șopârle micuțe a fugit să se adăpostească. A traversat gazonul tuns, încă foarte denivelat, dar care nu-i mai ajungea până la genunchi, și s-a îndreptat spre intrarea aflată în partea ascunsă a grădinii. Înainte să treacă prin ea, s-a întors să se uite din nou la casă. Părea aurie în lumina soarelui și a simțit un nod în gât, în timp ce-i admira frumusețea ștearsă. Nu era greu să și-i imagineze pe părinții ei trăind acolo, înainte

ca totul să se schimbe în rău. A avut un moment de tristețe intensă, dar a trecut și a intrat prin deschizătură, îndreptându-se spre tamarin. S-a întins pe iarbă, sub el, ca să privească prin frunzele umbroase și, cu toate că nu mai trăise până atunci în Birmania, simțea o legătură, de parcă ar fi găsit în sfârșit locul căruia îi aparținea.

Putea să locuiască aici? Să repare casa? Să o readucă la viață? Era posibil oare?

În seara următoare, cu două minute înainte de a urca pe scenă, Belle a primit un bilet de la Edward, care o ruga să se întâlnească cu el și cu alt bărbat imediat după spectacol. Belle petrecuse atât de mult timp cu Oliver, încât aproape uitase de faptul că Edward îi pomenise de un agent – sau, dacă nu uitase, cu siguranță nu-l prea crezuse și își alungase gândul din minte. Cu toate asta, iată că venise. Un anume domn Clayton Rivers, australian și agent internațional de teatru. Ce păcat că trebuia să-l lase pe Oliver s-o aștepte, dar nu avea ce face. Încercase să-l sune, dar nu răspunsese nimeni. Se înțeleseseră să se întâlnească la Silver Grill pentru un păhărel, iar ea plănuia să-i spună despre drumul făcut recent la casa ei. Știa că el avea să înțeleagă de ce nu putuse veni la întâlnire, dar, fiind atât de târziu, nu mai avea cum să-i dea de știre.

În ciuda amestecului de emoție și de încântare, spectacolul a decurs bine și la unsprezece și jumătate și-a aranjat părul și machiajul, și-a pus tocurile cele mai înalte și s-a îndreptat spre puținii clienți rămași la bar, unde-l zări pe Edward, relaxat și nonșalant în cămașa deschisă la guler, sorbind whisky alături de un bărbat. Amândoi s-au ridicat când au văzut-o și, cu un zâmbet larg, Edward a prezentat-o pe Belle agentului de teatru, un bărbat înalt, cu umeri lați, foarte bronzat și cu părul blond-deschis tuns scurt.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Rivers, a spus ea întinzând mâna spre el.

– Clayton, te rog.

El i-a arătat un zâmbet cuceritor.

– Ce zici dacă ne retragem noi doi la o masă mai liniștită, acolo?

L-au lăsat pe Edward la bar și s-au așezat la o masă dintr-un colț. Clayton Rivers i-a povestit că era din Sydney și că acum călătorea în est, oprindu-se în toate hotelurile și teatrele de lux în căutare de talente noi, pe care să le reprezinte. Dat fiind că Edward, un vechi prieten de pe vremea când se afla la Londra, o lăudase atât de mult pe Belle, se simțise obligat să facă un mic ocol. Cum nu fusese dezamăgit, era pregătit să o accepte printre clienții lui cu termenii și condițiile obișnuite, dacă era interesată.

Belle era încântată să audă toate astea și, ascultându-l cu atenție, dădea din cap în timp ce el explica despre documentele ce aveau să clarifice toate detaliile, deși nu aveau să fie finalizate decât după vreo două săptămâni. Singura condiție era că trebuia să fie în Sydney la sfârșitul săptămânii următoare pentru o probă ca dublură într-un musical de succes pentru un turneu de șase luni.

– Nu pot promite nimic, a spus el. Îți dai seama că vor fi și alte fete care vor da proba, dar… tu ești talentată. Foarte talentată. Costă ceva, dar cu Imperial Airways vei ajunge acolo în trei zile, cu o oprire la Singapore și la Perth.

Din câte se părea, vedeta spectacolului se lupta cu probleme personale și de sănătate și, cu toate că nu renunțase încă la rol, exista posibilitatea să-și încalce contractul. Dublura actuală fusese prinsă pe picior greșit, iar Belle a înțeles că fata era însărcinată, iar sarcina era deja vizibilă, așa că timpul era o problemă importantă, i-a explicat Clayton.

Belle dădea energic din cap, simțindu-se totodată puțin șovăitoare. Dacă avea un agent lângă ea însemna că putea fi avută în vedere pentru roluri de care altfel nici n-ar fi auzit, așa că de ce să ezite?

– Pot să mă gândesc câteva zile la asta? a întrebat ea în cele din urmă.

El a ridicat din sprâncene, mirat.

– Serios? Trebuie să te gândești?

– Trebuie să rezolv nişte lucruri înainte.

Nu era tocmai adevărat. Nu știa dacă să-l lase pe Oliver tocmai acum, când începeau să se cunoască unul pe celălalt cu adevărat, iar casa ei din Golden Valley, cu toată gloria ei ștearsă, nu-i ieșea din minte. Casa era o legătură puternică cu trecutul, cu trecutul părinților ei, și, cu toate că nu avea logică faptul că acolo se simțea ca acasă, i se părea că face parte din ea. Și cum rămânea cu Elvira? Mai rămânea de cercetat și povestea bebeluşului alb ce fusese văzut călătorind în amonte cu un cuplu birman. Într-adevăr, sora ei dispărută nu-i ocupase cel mai mult gândurile în ultima vreme, dar oare Belle avea să se mai întoarcă vreodată în Birmania dacă pleca acum? Avea să afle vreodată adevărul despre tot ce se întâmplase? A respirat adânc, îndelung. Era o ocazie formidabilă. Cum îi putea trece prin cap să o refuze?

S-a uitat spre Edward, căruia i se alăturase Gloria, și când a văzut cine era cu ei a ezitat. Era femeia cu părul roșcat, cea pe care o văzuse cu Edward și care îi zâmbea acum lui Belle. S-a uitat la femeia aceea, în timp ce în mintea ei forfoteau întrebările. Cine era? Și de ce avea Belle impresia că o cunoște? Putea fi vorba de mai mult decât asemănarea cu Diana?

– Ne alăturăm celorlalți? a întrebat Clayton.

Când s-au apropiat de bar, Gloria i-a făcut semn lui Belle.

– Vino s-o cunoști pe Susannah.

Cealaltă femeie a zâmbit și, într-un moment de luciditate, Belle și-a dat seama că aparenta ei familiaritate era exact așa cum anticipase: femeia *chiar* semăna cu mama ei, care, bineînțeles, nu mai trăia. Când a vorbit, Belle a rămas surprinsă de puternicul ei accent scoțian. Și, cu toate că arăta bine, având doar o rețea de riduri fine, era mai în vârstă decât crezuse Belle prima dată. Ținuta dreaptă și rochia modernă dăduseră impresia de la distanță că era o femeie mai tânără, dar, față în

față, cu siguranță avea aproape șaizeci de ani. Dacă Belle avusese cumva bănuiala că ar fi putut fi Elvira – ceea ce desigur că nu se întâmplase, nu cu adevărat –, aceasta i-a fost spulberată pe loc. Vârsta femeii făcea ca acest lucru să fie imposibil. Belle a dat mâna cu ea.

– L-am găsit pe Harry în seara regatei, a spus Gloria, Doamne, parcă a trecut o veșnicie, dar, când te-am căutat și pe tine, dispăruseși. N-ai spus unde te duci și abia dacă te-am mai văzut din seara aceea.

– Oh, a spus Belle, gândindu-se repede la ceva și amintindu-și cum fugise împreună cu Oliver. Mă durea capul în seara aceea, așa că m-am dus acasă. Și de atunci… ei bine, am fost destul de ocupată.

Mijind ochii, Gloria i-a aruncat o privire ciudată.

Belle simțea că se îmbujorează.

– Îmi pare rău, dar te-am căutat la regată ca să-ți spun.

– Chiar așa, dragă?

Gloria a făcut o pauză, evident nelăsându-se păcălită de minciună.

– Ei bine, nu mai contează acum. Harry a plecat cine știe unde chiar după regată, așa că nu avea rost să mai deschidem subiectul, dar acum s-a întors, iar noi doi vom fi la Golden Eagle mâine la unsprezece ca să luăm prânzul devreme. E barul la care te-am dus când ai venit. Mai ții minte?

Belle a dat din cap, dar nu putea scăpa de senzația că fusese prinsă cu minciuna. Acum, dorind să scape, a murmurat ceva, cum că ziua următoare avea să fie plină, dar că avea să o vadă de dimineață. Apoi le-a urat tuturor noapte bună.

30.

S-a dovedit că Harry Osborne vorbea fluent birmana; sarcina lui era să prospecteze ținutul și să alcătuiască un raport pentru guvern detaliind modul în care se folosesc terenurile și activitățile defăşurate în zonele îndepărtate ale Birmaniei. Un bărbat exagerat de îngrijit, cu părul blond-roşcat, cu ochelari cu rame de baga ce-i alunecau mereu de pe nas, părea nelalocul lui în acel bar, sorbind în tăcere limonadă și refuzând băuturile alcoolice oferite de Gloria.

Un miros puternic de tămâie, emanat din toate colțurile camerei, îi umezi ochii lui Belle, care începu să tușească. După ce și-a revenit, a povestit despre încercarea de a descoperi adevărul despre sora ei, Harry a dat încet din cap, privind în jur ca și cum voia să se asigure că nu-i auzea nimeni.

Apoi a vorbit Gloria.

– Harry îi cunoaște pe toți din satele de pe drum. Pe birmani, vreau să spun. Dacă cineva a văzut ceva, el o să poată afla totul de la ei. Nu există nimeni mai bun decât el și ai mare noroc că e pe cale să pornească la drum. O să-l las pe Harry să explice.

Gloria i-a zâmbit lui Harry.

– Dacă vrei să mă însoțești la Mandalay… a rostit el, vorbind foarte încet, aşa că Belle era nevoită să se aplece atât de mult, încât stăteau aproape nas în nas, Belle simțind mirosul de pește din răsuflarea lui.

– Plec peste trei zile, a continuat el, și mă întorc peste zece luni. Vezi tu, după Mandalay, mă îndrept spre nord-vest, până la frontiera dintre munți și râul Chindwin. Sunt sigur că pot să-ți stabilesc câteva întâlniri avantajoase la Mandalay. Poate chiar și cu comisarul districtual. Lasă-mă o zi-două, să fac un plan.

Belle a înghițit în sec. Trei zile. Trebuia să ia repede o decizie! Acum, când îl cunoscuse în sfârşit pe Harry, iar călătoria pe râu devenise mai palpabilă, povestea bebeluşului alb văzut alături de un cuplu de birmani pe vapor o tenta să plece. Și dacă Harry reuşea să convingă un oficial important să se întâlnească cu ea, ar fi avut o șansă să se apropie de adevăr sau măcar să dea de o pistă. Era o șansă mică, dar dacă avea norocul de partea ei, era posibil să întâlnească pe cineva care-i văzuse.

– Cât durează călătoria pe râu?

– Două săptămâni.

– Două săptămâni?

Sperase cu naivitate la câteva zile, ceea ce i-ar fi dat timp să ajungă la Sydney.

El a privit-o plictisit.

– Și apoi drumul cu trenul înapoi la Rangoon nu e întotdeauna rapid, poate să dureze peste douăzeci de ore dacă nu sunt inundații, dar asta nimeni nu poate ști. De fapt, dacă ai de gând să te întorci cu trenul, trebuie să fii gata înainte să vină musonul.

– Și când vine?

– De obicei, la începutul lui iunie.

Așadar, măcar era suficient timp până avea să înceapă sezonul ploilor, deși nu putea să nege că toată călătoria putea fi o pierdere completă de timp: o pistă falsă care avea să o coste șansa de a lucra cu un agent.

Remarcându-i, evident, ezitarea, Gloria a intervenit în discuție.

– Draga mea, chiar ar trebuie să te duci. O să fii în siguranță, deși Harry, dragul de el, s-ar putea să nu-și mai țină capul pe umeri.

Belle s-a încruntat, nereușind să înțeleagă.

– Speră să ajungă în Nagaland. Naga sunt vânători de capete notorii.

A scos un hohot de râs pe care Harry nu l-a împărtășit, din câte a văzut Belle.

– De fapt, Gloria, sunt mai îngrijorat din cauza tigrilor, a spus el, și în ceea ce-i privește pe naga, mă aflu acolo doar ca să prospectez terenul, cu toate că trebuie să știm dacă există șanse ca unii dintre ei să fie convinși să se înroleze în armata noastră.

În tot acest timp, Belle se tot gândea, dar nu la vânătorii de capete sau la tigri.

– Dar Clayton Rivers? a spus ea, aruncându-i Gloriei o privire agitată. Nu o să mă aștepte.

– Din câte aud eu, e doar un rol de dublură. Vor fi și alte șanse mai bune. Poate o să te reprezinte și mai târziu?

– A insistat să fiu la Sydney până la sfârșitul săptămânii viitoare.

Gloria a pufnit într-un râs zgomotos.

– Nu crede tot ce auzi, mai ales dacă are ceva de-a face cu fratele meu. Ascultă la mine, nu o să se întâmple nimic. Am mai văzut lucruri din astea. În orice caz, sunt destul de sigură că Edward poate să-l convingă pe Clayton să se ocupe de tine indiferent de situație. Îi este dator.

– De ce?

– Edward i-a împrumutat bani cu ceva vreme în urmă, când Clayton încă își mai croia drum în lumea industriei de divertisment.

Belle a răsuflat zgomotos și s-a uitat la Harry Osborne, care privea posomorât paharul gol. Dar ea ce avea să facă? Să accepte oferta lui sau pe cea a lui Clayton Rivers?

O oră mai târziu, în dimineața aceea, Belle l-a vizitat pe Oliver în apartamentul lui. A aşteptat câteva minute până el a răspuns, așa că atunci când a deschis, în cele din urmă, ea era pe punctul de-a pleca. Arăta cam sleit de puteri, cu părul ciufulit și cearcăne sub ochii lui frumoși, cu gene negre. În mod clar, abia se ridicase din pat și, cu un prosop pe talie, s-a întins și a căscat.

– Ce-ai pățit aseară? a întrebat el cu voce gravă, iar ea a tresărit simțind răceala din glasul lui.

– Nu te-am lăsat să dormi? a întrebat ea, încercând să nu se holbeze direct la trunchiul său gol, căci i se vedea buricul, iar dedesubt o urmă vagă de păr creț.

Emoțiile o răscoleau, pielea lui aurie o făcea să i se strângă inima și a întins mâna să-l atingă. Dar apoi, zărind ceva ce părea o urmă de ruj pe gâtul lui, a încremenit.

El s-a încruntat.

– După cum vezi, nu prea sunt în stare să primesc musafiri.

– În regulă, a spus ea nedumerită, întrebându-se dacă avea o femeie ascunsă în apartament. Atunci ne vedem altă dată.

El a prins-o de braț când ea a dat să plece.

– Scuze. Intră. O să fac un duș, apoi fac o cafea, dacă nu te deranjează să mă aștepți.

L-a urmat înăuntru și nu a vorbit o clipă, în timp ce stătea în ușa bucătăriei și l-a privit cum făcea cafeaua.

– Credeam că faci un duș mai întâi, a spus ea.

El a întors capul să se uite la ea.

– Ai dreptate, așa voiam.

I-a întins o ceașcă cu ceea ce părea a fi o cafea foarte tare, iar pe a lui a băut-o dintr-o înghițitură.

– Nu durează mult.

– Nu te grăbi. Nu sunt pe fugă. Vreau să-ți explic ce s-a întâmplat aseară.

El a dat din cap, apoi a trecut prin living îndreptându-se spre baie. Ea a ascultat geamătul și scârțâitul instalației și sunetul apei curgând. Ar fi putut să-l sune, dar abia aștepta să-l vadă în persoană, iar acum urma aceea de ruj nu-i dădea pace. Deși încerca să se gândească la toate motivele nevinovate pentru urma aceea alarmantă, roz-deschis de pe gâtul lui, eșua lamentabil. Ce semnala asta? Sau, mai bine zis, pe cine semnala? A încercat să se concentreze asupra sufrageriei deschise la culoare, privind mobila de ratan, pernele de mătase de culoarea smaraldului și covoarele persane frumoase, verzi și albastre, la fel ca înainte. După ce a pus ceașca goală pe măsuța lăcuită de cafea, a scotocit prin teancul de reviste, apoi s-a dus la fereastră să admire din nou copacii înalți.

– Frumoasă privelişte, nu-i așa? a întrebat el, iar ea s-a răsucit pe loc, fiindcă nu-l

auzise când intrase din nou în încăpere.

Palid pe sub bronz, nu se bărbierise, iar urma bărbii încă se vedea.

– Voiam să-ți explic.

El a ridicat din umeri.

– Nu contează, de fapt.

Ea a făcut ochii mari.

– Ba contează. Îmi pare rău. A intervenit ceva de ultim moment.

– Evident, ceva important, a spus el pe un ton neobișnuit de reținut.

– Ei bine, da.

El a întins mâna spre ea.

– Haide. Să luăm loc. Sunt absolut terminat.

– Ai avut o noapte grea? a întrebat ea, lăsând revista jos.

– Da, am dat peste un vechi prieten.

Când s-au așezat pe canapea, ea a întrebat pe un ton mai curajos decât se aşteptase, de fapt:

– O femeie?

El a făcut ochii mari.

– Cum ai știut?

Ea a ridicat bărbia și i-a aruncat o privire irascibilă.

– Rujul de pe gâtul tău. Te cam dă de gol, nu crezi?

În loc să răspundă la fel, el doar a râs.

– Ești geloasă?

– Nu fi ridicol.

Conștientă că suspiciunea îi era vizibilă pe chip și supărată pe ea însăși că se enervase, s-a ridicat imediat în picioare.

– Ar fi mai bine să plec.

– Nu mi-ai explicat de ce m-ai lăsat cu buza umflată.

– Oh, nu a fost mare lucru, doar un agent internațional de teatru pe care Edward l-a adus să-l cunosc! Știi tu, genul de lucruri care se întâmplă zilnic… În fine, eu…

– Dacă vrei să pleci, n-ai decât.

El a ridicat din umeri, ridicând palmele în sus.

– Plec.

Dar nu s-a mișcat. În schimb, spre oroarea ei, a simțit că ochii încep s-o usture și, când lacrimile au început să curgă, le-a șters nervoasă cu dosul palmei. El a ajuns imediat lângă ea, luând-o în brațe și strângând-o cu putere. Simțea cum inima lui bătea în pieptul ei și-l auzea șoptindu-i în ureche.

– Haide, scumpo, să nu ne certăm. Doar m-am îmbătat cu o prietenă veche. Nu se petrece nimic, jur.

Ea s-a tras înapoi și s-a smiorcăit.

– Și rujul?

– Un pupic care trebuia să ajungă pe obraz și care probabil a nimerit pe gât când ne-am despărțit. Nimic mai mult. Eram supărat că mi-ai tras clapa și am băut mai mult decât aveam de gând.

– O prietenă veche sau o iubită veche?

El s-a scărpinat după ceafă.

– A doua variantă. Dar s-a terminat cu ani în urmă. Acum are o căsnicie fericită.

Privirea lui sinceră, complet neprefăcută, a încurajat-o. Știind că reacționase exagerat, a dat din cap. La urma urmei, nu-și făcuseră promisiuni, nici măcar nu recunoscuseră public că formau un cuplu. Nu avea niciun drept să fie supărată. Era liber, la fel era și ea. Fusese o zi care începuse prost, dar puteau trece peste asta.

Și-a dat cu degetul mare pe bărbie, masând-o, încă neștiind ce să facă în privința călătoriei cu vaporul.

– Am de luat o decizie, a spus ea. Voiam să discut despre asta…

– Păi, poți.

S-au așezat din nou și, în timp ce el o ținea de mână, i-a povestit totul.

– Ai încredere în Edward? a întrebat el, fără să pară convins. Agentul ăsta e autentic?

– De ce n-ar fi?

– Uite, nu vreau să te descurajez, dar din experiența mea Edward poate fi cam dificil.

– În ce sens?

Fața lui Oliver s-a întunecat dintr-odată.

– Nu am dovezi, dar se spune că a intervenit în aplicarea legii de mai multe ori.

Ea s-a încordat puțin, cu mintea tulburată.

– Dar asta nu înseamnă că agentul nu e valid. În orice caz, de unde știi lucrurile astea despre Edward?

El i-a zâmbit strâmb.

– Un jurnalist bun nu-și dezvăluie sursele niciodată, a răspuns el sec.

– Ce anume face el? Adică, ce meserie are?

– Ei bine, se spune că e un consilier important al comisarului din poliție.

– Și tu nu crezi?

El a ridicat din umeri cu indiferență.

– Deci ce vrei să-mi spui?

– El a fost creierul din spatele câtorva afaceri dubioase. El și alte persoane au îngropat mai multe articole când a fost în interesul lor să facă asta, iar oamenii care l-au contestat au dispărut. El, ca mulți alții, este lipsit de principii când vine vorba de păstrarea puterii și a demnității britanice.

Belle s-a încruntat. Nu semăna deloc cu Edward pe care îl cunoştea ea. Fusese mereu săritor și bun. De fapt, ajunsese chiar să-l îndrăgească.

– În orice caz, eşti sigură că cel mai important lucru e să afli ce s-a întâmplat cu

sora ta?

– Păi, da. Poate. Dar…

El a întrerupt-o.

– Și cum ți s-a părut Harry Osborne?

– Îl cunoști?

– Am auzit de el. E un tip obișnuit, din câte știu, foarte respectat în domeniul lui.

– Mi-a plăcut de el, deși e cam tăcut.

Oliver a zâmbit și ochii i s-au aprins.

– La cei tăcuți trebuie să fii atentă.

– Ei bine, pe tine nu te pot acuza că ești așa.

L-a împuns în piept, iar el s-a strâmbat.

– Există și americani cu adevărat tăcuți?

El a râs, pe urmă a redevenit serios.

– Acest bebeluş alb de pe vapor este primul indiciu mai clar pe care îl ai. Și dacă poți să ajungi la Mandalay, s-ar putea să afli mai multe acolo, mai ales dacă ai putea vorbi cu un oficial important, șeful poliției sau cineva de felul ăsta.

Dădea glas tocmai gândurilor ei, dar tot era o alegere greu de făcut. Dacă pleca pe vapor, nu putea să respecte termenul impus de domnul Rivers. Era cât se poate de simplu și, cu toate că Gloria sugerase că ar putea să apară și alte oportunități, avea ea oare dreptate?

Cu o expresie de încântare pe chip, ridicându-se în picioare, Oliver a început să se plimbe prin cameră.

– Gândește-te numai! Dacă rămânem la ideea asta și iese ceva din ea – dacă afli ce s-a întâmplat, poate chiar că Elvira trăiește –, ce articol minunat ar ieși din asta! Imaginează-ți titlurile: *O englezoaică tânără și frumoasă rezolvă cazul bebeluşului dispărut. Cântăreața de la clubul de noapte deslușește misterul*. Ar fi articolul anului. Poate chiar ar ajunge un subiect internațional sau – fii atentă – poate se face un film după el. Am avea succesul asigurat!

A urmat o tăcere lungă.

– Belle?

Ea a inspirat adânc. Cum putea fi atât de naivă? Cum putuse avea încredere în cineva care credea că era acceptabil să vândă povestea familiei ei, a tragediei lor, și să o transforme în subiect de bârfă pe străzi? Un film, pentru Dumnezeu! A simțit un fior și s-a ridicat brusc.

– Articol? a bălmăjit ea, prea supărată să mai spună ceva.

– Belle, eu…

Ea a clătinat din cap.

– Nu pot să fac asta.

În timp ce dezamăgirea plutea în jurul ei în valuri dureroase și adevărul începea să iasă la suprafață, căldura din cameră devenea tot mai intensă.

– Asta sunt eu pentru tine? O știre de senzație?

– Nu. Nu mă refeream…

– Oprește-te!

S-a dat înapoi.

– M-au avertizat în privința ta.

El a încleștat fălcile și a rămas încremenit, uitându-se la ea.

– Ei?

– Am ales să nu-i cred.

Simțea o durere în piept. Ce naivă fusese! Acum nu voia decât să fugă departe și să nu-și mai amintească de duplicitatea lui.

– Nu Edward este cel în care nu ar trebui să am încredere, nu-i așa? Tu ești acela.

– Belle, exagerezi…

Ea a întins o mână să-l facă să tacă.

– Îți petreci timpul cu mine pentru că ești în căutarea unui articol important. Ai nevoie de mine să afli adevărul. Marea știre a lui Oliver Donohue!

El a privit-o atât de straniu, încât a simțit că i se frânge inima. Apoi a clătinat din cap.

– Ai înțeles pe dos, a spus el râzând fără amuzament, dar cred că ești mai englezoaică decât credeam. Ești pe cont propriu dacă ai încredere în Edward și în acoliții lui.

Se simțea tristă, singură și foarte dezamăgită, dar, adunându-și curajul și hotărâtă să-și păstreze demnitatea, și-a înghițit nodul din gât.

– Îmi pare rău că nu eşti de acord cu prietenia mea cu Edward. Nu te mai deranjez. Nu-ți pasă de mine. Am fost o fraieră să cred că e așa…

El a privit-o uimit pentru o clipă, apoi a ridicat din umeri.

Când a ieșit din clădire, Belle a luat pe loc o decizie. La naiba cu *articolul*! La naiba cu călătoria pe vapor! Nu avea să se întâmple așa. Nici acum. Nici altă dată. Orbită de lacrimile furioase care se scurgeau pe obraz de cum ajunsese pe stradă, alimentate de durerea că fusese păcălită, era șocată de sălbăticia propriei reacții față de tot ce se întâmplase. Nonșalanța cu care el ridicase din umeri pecetluise totul. Acum durerea o sfârteca. Cum? Cum putuse el să-i ignore sentimentele? Atât de insensibil la durerea familiei ei? Era greu de acceptat că persoana în care aveai încredere nu era aşa cum credeai. Și atunci și-a amintit de biletul anonim. „Crezi că știi în cine să ai încredere?“

31.

Diana, Cheltenham, 1922

De trei săptămâni, Simone stă cu mine și trebuie să spun că nu m-am simțit niciodată mai bine. După ce mi-am revenit după pozna aceea nesăbuită care m-a băgat în spital, am început să facem plimbări scurte pe afară, am început să stăm în grădina din față două minute, privind către parc. Mă ține de mână și, cu câteva clipe înainte să ajung în punctul în care simt că totul mă copleșește, ea pare să simtă asta și intrăm imediat în casă. În fiecare zi am mers puțin mai departe și în fiecare zi am rezistat puțin mai mult.

Simone e cea mai înțelegătoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată, nu mă judecă niciodată, nici nu face vreo aluzie care să mă facă să mă simt inutilă. Are încredere deplină că într-o bună zi îmi voi reveni complet, iar calmul și prezența ei liniștitoare sunt exact ce îmi trebuie. Încerc să cred că așa se va întâmpla, însă ieri vocea care șopteşte m-a făcut din nou să mă prăbușesc și, după doar câteva minute petrecute afară, am simțit că o să-mi sară inima din piept. Simone mi-a spus să respir încet și m-a încurajat să nu fug înăuntru, ci să mă concentrez pe florile care străjuiau straturile din grădina din față. Și asta am făcut. Chiar am făcut-o.

Mă ajută să-mi împachetez lucrurile ca să mă mut. Sperăm ca în scurt timp să pot face față călătoriei cu mașina. Nu mă îngrijorează mersul cu mașina dacă e cineva lângă mine. Faptul că sunt în aer liber mă face să simt că o să mă înghită ceva cu totul.

Acum stă pe podea, se uită la câteva fotografii pe care le am de când trăiam în Birmania. Simone crede că nu ar trebui să evit lucrul care mă înspăimântă. Îmi spune că eschivarea nu face decât să înrăutățească lucrurile și crede că de asta aud vocea. Crede că întunericul pe care refuz să-l înfrunt sau măcar să-l recunosc trebuie să iasă la suprafață. Așa că acum, în fiecare zi, ca să încerc să înfrâng vocea, preluăm controlul petrecând cincisprezece minute în care privim în urmă. Nu există o hartă care să-mi arate drumul. Nu am de ales, trebuie să-l iau așa cum e. Cu tot cu fundături. Așadar, încercăm să ne strecurăm în trecut și să revenim în prezent, deși mi se pare o nebunie și o fac doar ca ea să fie mulțumită.

Mă așez lângă ea pe covor și scoate una din cele două fotografii pe care le am cu Elvira și, chiar înainte să mi-o dea, simt cum mă cuprinde panica și mă întorc cu spatele.

– Hai, Diana. Uită-te. Nu o să-ți facă rău.

Are o expresie greu de citit, însă până la urmă accept și privesc la versiunea mea mai tânără, neclară, care-și ține în brațe primul născut. Ating ușor imaginea cu degetul arătător și un sunet sugrumat îmi iese din gât.

– Diana?

Ridic privirea, neliniștită.

– Dar nu știu ce-am făcut.

– Crezi că ai fi putut să-i faci rău copilului?

Scutur din cap.

– O iubeam, spun eu, însă vocea mea e doar o șoaptă.

– Te temi că ți-a spus vocea să faci ceva? Asta e? Începuse vocea încă de pe atunci?

Oftez.

– Nu-mi amintesc. Dacă nu atunci, curând după aceea.

Urmează o pauză lungă, în timp ce imaginile din trecut revin rostogolindu-se în prezent. Căruciorul, mereu îmi revine în minte căruciorul de sub tamarin, în timp ce eu privesc în sus la crengile arborelui, ascultând păsările. Băusem două pahare mari de gin roz la prânz și eram amețită. Nu i-am spus polițistului, deși e posibil s-o fi făcut un servitor. Îmi amintesc că mă simțeam ușurată pentru că, în sfârșit, Elvira adormise. Nu mă prefac că plânsul ei mi se părea insuportabil. Nu atât zgomotul, deși putea să scoată orice mamă din minți, ci faptul că orice aș fi făcut nu puteam s-o ajut. Doctorul spunea că probabil avea colici și aveau să-i treacă, însă mă simțeam neajutorată ascultându-i vaietele jalnice.

– Te-ai descurcat bine, spune Simone și mă ia de braț. Ești bine?

O ascult doar pe jumătate, dar mă întorc în prezent, dau din cap și îi dau fotografia înapoi.

– Mâine, spune ea cu un zâmbet încrezător, ajutându-mă să mă ridic, cred că o putem convinge pe doamna Wilkes să ne dea niște pâine veche și să mergem la iaz să hrănim rațele. Ce părere ai?

– Minunat, răspund.

Dar ceea ce vreau să spun cu adevărat e: *Serios?* Chiar pot să ajung până la iaz?

32.

Un sentiment de indignare îndreptățită alimenta pașii lui Belle în timp ce se îndepărta de apartamentul lui Oliver. Spumegând în tăcere, de-abia remarca mulțimea pestriță de oameni, vehicule și animale de pe străzi, nu vedea nici soarele sus pe cer și nu-şi dăduse seama că sudoarea i se scurgea pe spate. Nu se gândea decât la faptul că avea să meargă într-un final la Sydney, să lase totul în urmă – să-l lase pe *el* în urmă –, convinsă că era singurul lucru pe care putea să-l facă.

Până să-și regăsească stăpânirea de sine, s-a uitat în jur și a remarcat că ajunsese într-o zonă necunoscută a orașului, cu multe alei. S-a oprit când un grup de birmani îmbrăcați doar în fuste i-au tăiat calea. Unul picta nişte semne negre pe pieptul gol al altuia, în vreme ce alții așteptau la rând, dornici să fie împodobiți. Cufundați în activitatea asta stranie, nu i-au dat atenție lui Belle. În timp ce alți bărbați se alăturau grupului, Belle a trecut pe lângă ei și s-a îndreptat spre ceea ce spera că este drumul către Secretariat. Voia să-l găsească pe Edward și să-i spună că era încântată să-l accepte pe Clayton Rivers ca impresar.

După un colț de stradă, a luat-o spre intersecție, auzind un sunet ritmic, un bubuit. I s-a zbârlit părul. Ce era zgomotul acela ciudat? A rămas nemișcată și a ascultat – *bum, bum, bum*, apoi și-a dat seama. Tropotul marșului. Asculta sunetul făcut de picioare mărșăluind. O clipă mai târziu, zeci de birmani cu săbii, rângi de fier și topoare au apărut la vedere. „Isuse!“ a șoptit ea. Ce Dumnezeu se întâmpla? S-a întors pe loc, încercând să-și dea seama pe unde putea să scape, însă bărbații păreau acum că se apropie din toate direcțiile. Într-o clipă, și-a dat seama că era blocată. S-a lipit de o ușă, inima bătându-i cu putere, cu respirația tăiată de teamă. În timp ce privea, gloata s-a triplat și un număr uriaș de bărbați tropăiau în drum spre ea.

Încremenită în loc, a încercat să țipe. Niciun sunet nu i-a ieşit din gură. S-a străduit să se miște însă, privind în jur, nu a văzut nicio cale de scăpare. A închis ochii cu putere, într-un efort deznădăjduit de a alunga priveliștea îngrozitoare. Zeci de bărbați, hotărâți s-o atace, fluturau armele, gesticulau și strigau. Mărșăluind. Bubuind. Înghețase, căci era șocată, într-o stare de nedumerire. Așa avea să se termine viața ei? Avea să fie omorâtă în bătaie la colț de stradă? Tânjea cu disperare după mama, după tata, după oricine putea să vină, însă nu putea decât să

tragă aer în piept sacadat, îngrozită, așteptând să-și înfrunte soarta.

Când, după câteva clipe, nu o atinsese nimeni, a deschis ochii și, când și-a dat seama că bărbații din fruntea mulțimii începuseră să bată la ușa și la ferestrele unei case aflate la două uși mai sus de locul unde se afla ea, s-a ghemuit. Își amintea ca prin vis că cineva îi spusese că în zona asta trăiau indieni și a ridicat privirea, văzând cum indienii aruncau cărămizi de la ferestrele caselor de pe partea opusă a străzii. Panicată de ce se întâmpla în jurul ei, s-a uitat pe stradă, sperând să vadă un polițist care să o poată scoate de acolo, dar nu era nimeni.

A privit cum un grup de birmani a început să se cațăre pe scara exterioară a uneia dintre casele de indieni de peste drum. Conștientă că locuitorii erau în mare pericol, Belle s-a uitat din nou dacă nu erau polițiști prin preajmă. În capul scărilor, bărbații au izbit ușa până a căzut, și apoi Belle a auzit urletele de groază ale oamenilor dinăuntru, care acopereau larma mulțimii. Era convinsă că aveau să-i omoare. Neștiind dacă avea să vină și rândul ei, Belle voia să plângă, dar mulțimea se îndepărtase pe stradă, așa că trebuia să profite de ocazie. La început, gâfâind, s-a strecurat prin spatele bărbaților adunați pe stradă și apoi, cu un singur gând în minte, a luat-o la goană fără o direcție anume.

În timp ce alerga, trecea pe lângă tot mai mulți birmani cu piepturile vopsite, care fluturau răngi și bâte, înaintând spre cartierul indian. Pe o stradă îngustă, lăturalnică, a ocolit câțiva polițiști neînarmați care se confruntau cu o gloată de indieni furioși, gata să se răzbune. În mod clar, răzmerița asta era între birmani și indieni, deși ea nu știa din ce motiv. Neputând înțelege de ce autoritățile erau absente, Belle și-a dat seama că era cu atât mai important să ajungă la Edward și să-i povestească scena la care fusese martoră.

Când a ajuns în dreptul unui șir de locuințe de pe o stradă îngustă, care se îndepărta de docuri, a realizat că o luase în direcția greșită. Toată zona duhnea a canal și a pește, însă era și ceva mai rău. Mult mai rău. Surprinsă de mirosul dulce și dezgustător al sângelui, a simțit cum o cuprinde greața. Strada însăși, terifiant de tăcută, era lipsită de viață și s-a dat înapoi înspăimântată când a văzut vreo şase cadavre deformate de bărbați, femei și copii indieni întinse pe jos. S-a uitat îngrozită în jur, dar a remarcat că nu venise nimeni să le ridice. S-a uitat la vânătăile oribile de pe fața unui bărbat și la sângele coagulat, închis la culoare, de pe o parte a capului, acolo unde fusese lovit. Apoi i-a văzut orbitele negre și a simțit că i se face rău. Îi scoseseră ochii. Și-a închis propriii ochi și, ținându-se de burtă, a vărsat de mai multe ori. Când a terminat, a auzit bâzâitul muștelor enorme și a mijit ochii, văzându-le că se îndopau deja. S-a uitat în altă parte, unde zăcea o femeie într-o baltă de sânge lucios, cu hainele rupte și cu răni înjunghiate în piept. Un copil mic stătea într-un unghi nefiresc, aproape de tălpile ei goale. Belle voia să ajute, dar nu putea face nimic, absolut nimic. Nu rămăsese nimeni în viață. S-a uitat către alt bărbat care fusese omorât în bătaie. Îngrozită de sălbăticia aceea, singurul ei gând

era să scape. Hotelul Strand nu putea fi departe și s-a întors să vadă care era direcția bună. Însă în clipa aceea, a auzit un copil plângând şi s-a oprit.

Presupusese că toți muriseră și abia aștepta să scape din carnagiul acela oribil, dar cum putea să lase un copil să moară? A încercat să-și dea seama unde era și a înaintat de-a lungul străzii, forțându-se să nu se uite la ochii goi ai altor trei bărbați, pe care i-a găsit zăcând pe jos, uciși în bătaie. S-a oprit în fața unei case, de unde plânsul se auzea mai insistent, dar a șovăit gândindu-se la vărsarea de sânge pe care probabil avea s-o descopere înăuntru.

Ușa din față era deschisă și Belle a strigat, sperând în zadar că cineva ar mai putea fi în viață. Teama i s-a cuibărit în stomac și în oase. „Stăpânește-te“, a șoptit ea, „stăpânește-te.“ Pe urmă, ocolind treptele cele mai alunecoase, acoperite de sânge, și-a croit drum cu grijă în sus, simțindu-se cu fiecare pas tot mai îngrețoșată, neputându-se opri din icnit.

Cele trei camere în care pătrundeai de pe palier erau goale, cu excepția uneia în care un bătrân stătea sprijinit de un perete, cu o rană adâncă la cap, cu ochii sticloși, goi. Belle a scos un scâncet, dar a urcat până la etajul următor, auzind acum mai încet plânsetul copilului. Chiar înainte să ajungă la capăt, a simțit că-i fug picioarele de sub ea și a alunecat până la palierul de jos. A rămas nemișcată o clipă, dar, când a încercat să se miște, o durere puternică i-a străbătut piciorul stâng. A încercat din nou și a reușit până la urmă să se târască pe scări pas cu pas. Numai că acum plânsetul încetase.

În prima cameră, două femei zăceau moarte pe podea și Belle se întrebă dacă putea rezista să urce și la al treilea etaj, când a văzut ceva mișcându-se. S-a apropiat șchiopătând de una dintre femei și, când s-a aplecat, a ridicat încet colțul păturii subțiri, îmbibate de sânge, și a văzut un copil cuibărit înăuntru. Deznădăjduită, Belle s-a asigurat că femeia murise și apoi a ridicat copilul cu grijă. Acesta a clipit, iar ea a scos un icnet. Copilul trăia. S-a uitat la ochii lui imenși și căprui, apoi a verificat că nu avea răni, mângâindu-i pielea și părul moale, înainte de a-l înfășura din nou în pătura murdară și de a-l strânge la piept. Ce trebuia să facă? Să lase copilul aici, sperând că autoritățile aveau să-i găsească rudele, sau să-l ducă într-un loc sigur? Dacă lăsa copilul, ar fi putut să moară sau gloata ucigașă s-ar fi putut întoarce. A luat o decizie pe loc. După ce s-a împleticit până la scări, a strâns copilul în brațe și a coborât încet.

Ajungând afară, a privit în jur ca să-și dea seama mai târziu unde anume îl găsise, apoi a început să-și caute drumul pe alei, ajungând în cele din urmă pe o stradă pustie, dar durerea de la picior era acum atât de puternică, încât a scos un țipăt. S-a oprit să-și tragă sufletul, îngrozită totodată și uitându-se în jur de teamă să nu se întoarcă oamenii înarmați. Amețită și îngrețoșată, simțea o arsură în piciorul care-i zvâcnea îngrozitor. Pe punctul de a leșina, senzația a devenit atât de copleșitoare, încât știa că avea să se prăbușească, așa că s-a sprijinit de un perete ca să nu

cadă. Copilaşul scâncea şi se zvârcolea să scape. Belle s-a gândit să lase fetiţa la umbra unui copac, doar pentru o clipă, dar a auzit o maşină care venea în viteză spre ea. Când s-a apropiat, şi-a dat seama că era o maşină de poliţie din care au coborât trei bărbaţi în uniformă urmaţi de… A clipit. Nu putea fi adevărat! Însă al patrulea bărbat, cel care nu era în uniformă, a alergat spre ea. Ea s-a şters la ochi cu mâna murdară de sânge, lumea s-a înclinat, iar ea a căzut la pământ.

S-a trezit în întuneric. Pentru Belle, care nu putea să facă diferenţa între o oră şi alta, timpul se scurgea lent. Un lucru mai întunecat decât îşi putea imagina plutea ameninţător în umbrele proiectate de noapte în camera ei. O lumină de la cabinetul asistentelor se strecura pe sub uşă. Teama o schimbase. O făcea să tresară la sunete bruşte, să se sperie când vedea o umbră mişcându-se. O făcea să se încordeze. Să se simtă mică. Toată fiinţa ei era stăpânită de frică. Nu a strigat.

Avea gura nefiresc de uscată când s-a trezit din nou şi a deschis ochii umflaţi. Stând complet nemişcată, Belle a văzut o cameră albă şi curată, cu perdele transparente, care fluturau încet în bătaia brizei de la fereastra deschisă. Ciudat de ameţită şi de înţepenită, a adulmecat aerul. Mirosea a dezinfectant şi a ceva floral. O asistentă în uniformă, care aranja nişte bujori roz într-o vază de pe noptieră, a observat că Belle se trezise.

Cu plămânii contractaţi, dureroşi, respirând greoi şi întretăiat, Belle s-a forţat să vorbească.

– De cât timp sunt aici?

A mijit ochii o clipă în lumina puternică, după care un val de greaţă i-a întors stomacul, căci amintirile masacrului i-au revenit deodată în minte. Şi-a acoperit ochii şi a gemut. Imaginile morţii şi ale sângelui îi bântuiau mintea confuză. Femeile care zăceau moarte în casă, oamenii de pe stradă, crimele, toate acele crime. Şi copilaşul… Bietul copil. O, Doamne! Şi-a amintit senzaţia dată de pielea caldă şi moale şi părul mătăsos al fetiţei. Şi ochii ei, ochii ei imenşi. Ce se întâmplase cu ea?

Asistenta i-a dat un vas, iar Belle s-a ridicat în capul oaselor şi a vărsat în el, însă nu mai avea aproape nimic, căci nu mâncase. Nu-şi amintea prea bine ordinea cronologică a lucrurilor. Se certase cu Oliver. Da, îşi amintea de asta, dar ce se întâmplase imediat după aceea? Prea slăbită ca să stea în capul oaselor mult timp, s-a rezemat de pernă şi asistenta i-a şters faţa cu o cârpă rece şi umedă.

– Mulţumesc, a murmurat Belle, apoi s-a străduit să se ridice iar. De cât timp sunt aici?

Asistenta i-a întins un pahar cu apă.

Belle l-a băut, apoi asistenta a ajutat-o să se întindă la loc.

– Trebuie să te odihneşti.

– Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu copilul.

– E destul timp pentru asta.

– Atunci, de *cât* timp sunt aici?

– Aproape patruzeci și opt de ore.

– Cred că m-am trezit în timpul nopții.

– Poate, deși doctorul ți-a dat un sedativ. Poate ai visat.

– Și acum pot să plec? a întrebat ea, dorind să se dea jos din pat, să-şi întindă picioarele și să lămurească totul.

Dorind totodată să găsească o cale de a fugi de tot ce văzuse și de teama care-i strângea stomacul și aproape că îi făcuse inima să se oprească. Ginul trebuia să rezolve problema. Câteva pahare foarte mari de gin.

– Doctorul vine mai târziu să vă vadă, dar acum aveți un vizitator. A așteptat foarte îngrijorat.

Oliver, s-a gândit Belle, uitând de cearta lor, dar, când asistenta a deschis ușa, a observat, neștiind ce să creadă, că bărbatul era Edward. Dar era recunoscătoare că venise și a încercat să zâmbească.

– Sper că-ți plac florile, a spus el cu un zâmbet larg.

Ea a dat absentă din cap și a încercat să se uite pe după ușa deschisă ca să vadă ce se întâmplă pe holuri.

– Mulțumesc. Dar copilaşul? E aici?

– E în siguranță.

– I-ați găsit rudele? a întrebat ea, vrând să afle totul numaidecât.

El a închis încet ușa și i-a explicat că aveau grijă de copil și că nu trebuia să se îngrijoreze.

– Pot să-ți spun exact unde am găsit-o, dacă te ajută. Sunt sigură că pot să-ți spun dacă mă duci acolo. Te rog, ajută-mă să mă ridic.

A început să se foiască în pat.

– Sunt sigură că pot să merg.

– Belle, nu e nevoie. Facem deja cercetări. Sperăm că o să găsim o rudă în curând.

– Ești sigur? Nu suport să mă gândesc că fetița aceea va sfârși într-un orfelinat.

Și-a înghițit un suspin.

– Edward, poți să-ți imaginezi cât de groaznic trebuie să fi fost pentru ea să fie acolo când mama ei a fost înjunghiată?

El și-a tras un scaun și, după ce s-a așezat, a luat-o de mână și a mângâiat-o încet.

– Haide, gata, nu e nevoie să-ți faci griji. Ți-am spus deja că fetița e în regulă. Tu cum te simți? Asta e întrebarea importantă.

Ea s-a încruntat.

– Recunoscătoare că sunt încă în viață, dar extrem de amețită. Nu prea pot să-mi amintesc mare lucru.

– Poate că ăsta e un lucru bun.

– Dar cum am ajuns aici? Ce s-a întâmplat cu mine?

– Știi că te-am găsit aproape de cartierul indian?

– Da. N-am vrut să ajung acolo.

– Sper și eu că n-ai vrut. Ai căzut și te-ai lovit la picior pe niște sticlă spartă – cel puțin, așa credem.

Ea s-a uitat în jos la picioare.

– Nu-l simt.

– Ți-au dat calmante.

Lacrimile i-au inundat ochii și i s-au scurs pe obraji. El i-a întins o batistă curată și ea și-a șters fața.

– E mai bine acum? a întrebat el.

– A fost îngrozitor, Edward. Îngrozitor. Ce lucruri am văzut! De ce îi omorau pe indieni?

– O să-ți explic totul când te vei simți mai bine.

Ea și-a tras mâna. Trebuia să-și deslușească lucrurile. De ce se întâmplaseră toate astea? De ce fusese îngăduit să se întâmple asta? Dar înțelegea că el nu voia să-i spună acum. Și-a apăsat palmele în saltea ca să se sprijine și s-a ridicat în capul oaselor în pat.

– Trebuie să mă dau jos. Trebuie să mă întâlnesc cu Clayton și să ajung la Sydney.

El a clătinat din cap cu ochii întunecați.

– Mă tem că nici nu se pune problema. Ai trecut printr-o experiență traumatizantă. Doctorul vrea să te țină aici cel puțin o săptămână, poate și mai mult.

– Dar Clayton?

Edward a strâmbat gura într-o parte, făcând o grimasă plină de regret.

– Îmi pare rău, draga mea, dar a fugit de îndată ce au început necazurile.

Ea a clătinat din cap, neîncrederea clocotind înăuntrul ei.

– Nu! Nu cred. Vrei să spui că nu va lucra cu mine?

– Nu în acest moment. Au angajat deja o altă dublură, din câte am auzit. Dar sunt sigur că se va întoarce.

– Nu puteau să mă aștepte?

Vocea ei părea subțire și ascuțită și, în starea ei de slăbiciune, s-a străduit să nu-și lase dezamăgirea să se vadă. Cu toate că, după toate prin câte trecuse, s-a gândit că dezamăgirea provocată de un agent era un lucru mărunt. Chiar conta atât de mult?

– Se pare că nu au putut aștepta.

Edward a întins din nou mâna după a ei.

– Știu că toate astea te frustrează, dar lumea divertismentului pare să fie una foarte nemiloasă.

Ea s-a uitat la el.

– Tu ai fost cel care, ştii tu…?

– Da. Din fericire, eu te-am găsit. Sângerai foarte puternic. Dar ce Dumnezeu căutai acolo?

Ea a scuturat capul.

– Încerc să-mi amintesc, dar totul e în ceață. Pur și simplu, m-am trezit în mijlocul zarvei și m-am rătăcit din cauza panicii.

El a dat din cap.

– Biata de tine.

– Despre ce-a fost vorba? Te rog să-mi spui.

– Așa cum am zis, o să-ți explic când te vei simți mai bine. În clipa asta, încercăm încă să punem totul cap la cap. Acum trebuie să te odihnești.

În următoarele două zile, Belle nu a făcut altceva decât să mănânce și să doarmă, deși când se trezea, se simțea sugrumată de mirosul copleșitor de flori din camera ei. Reușise să scoată de la asistentă câte ceva din ce se întâmplase, însă Edward nu se întorsese încă. Îi mulțumise măcar că o salvase?

Pe urmă, însă, imaginea omului cu orbitele goale i-a apărut în fața ochilor… O, Doamne! Și-a acoperit ochii cu palmele.

Cum se ajunsese aici? Și de ce? Care ar fi putut fi cauza unui asemenea carnagiu cumplit? Edward avea să se întoarcă și să-i spună – de bună seamă, trebuia să-i spună –, căci nimic nu-i păruse vreodată la fel de important ca nevoia de a înțelege. Dacă nu înțelegea, nu avea să mai scape de violența și de brutalitatea pe care le văzuse pe străzi. Somniferele pe care, din fericire, i le dădeau noaptea o făceau să fie amețită și confuză dimineața, dar fără ele n-ar fi dormit deloc. În timpul zilei, încă simțea mirosul înfiorător de sânge, plângea în continuare din cauza muștelor care bâzâiau și a tăcerii îngrozitoare a morților, care se perindau iar şi iar în mintea ei. Durerea pricinuită de copilul cu ochi negri, enormi, nu se domolea, iar ea se ruga ca autoritățile să facă tot ce era mai bine pentru ea. Jurase că, de îndată ce avea să se simtă mai bine, avea să se asigure că fetița era în siguranță și bine îngrijită.

Într-o dimineață, când Belle voia să se ascundă de lume și să-și vâre capul sub pernă, a apărut Gloria.

– Draga mea, chiar ai trecut printr-un război. Fetiță prostuță, ce-a fost în mintea ta?

Auzind tonul vocii prietenei sale, Belle a simțit că se încordează. S-a forțat să zâmbească șters și a remarcat că Gloria era deosebit de elegantă într-un costum în alb și negru cu o pălărie asortată, înarmată cu ciocolată și vin. Însă, în realitate, Gloria era ultima persoană pe care voia s-o vadă acum.

– Nu vrei să iei loc? a reușit Belle să spună.

– De fapt, trebuie să fug, dar am vrut să-ți aduc astea.

A pus darurile pe dulapul deja aglomerat.

– Draga mea, nu pari foarte bucuroasă să mă vezi. Iar eu sunt purtătoarea unor vești foarte bune.

– Scuze. Nu mă simt prea bine. A fost îngrozitor, Gloria.

– Sunt sigură că așa a fost și, firește, nu te simți bine. Era de așteptat.

Belle s-a ridicat în capul oaselor și și-a trecut o mână prin păr.

– Am văzut nişte lucruri atât de groaznice…

– Desigur, desigur.

Gloria a dat din mână a lehamite și apoi a înclinat capul, părând să analizeze înfățișarea lui Belle.

– Hmmm. Ți-ar prinde bine o vizită la coafor. Mă ocup eu de asta. Dar acum să-ți dau veștile bune.

– Păi, chiar mi-ar prinde bine așa ceva, a spus Belle abătută, întrebându-se cum ar fi putut să o înveselească ceva.

– Pam-pam! Ascultă ce-am aflat. Harry și-a amânat călătoria. O să aștepte până te faci bine ca să poți merge.

I-a făcut cu ochiul.

– După ce i-am șoptit la ureche câteva vorbe bine alese, vreau să spun.

– O, Doamne, ce i-ai zis? a întrebat Belle, neștiind cum ar fi trebuit să primească vestea asta.

– Să zicem doar că i-am amintit de o mică indiscreție la care am fost martoră.

– L-ai șantajat?

Belle era oripilată.

Gloria a zâmbit mulțumită de sine.

– Doar puțin de tot.

– Dar o să mă deteste.

– Sigur că nu. O să mă deteste pe mine. Diferența e că mie nu-mi pasă deloc.

Belle a întors privirea, complet neconvinsă și sigură că omul avea să-i poarte pică.

– De fapt, a reușit să aranjeze o întâlnire cu comisarul districtual din Mandalay, așa cum a promis. Este acolo de un car de ani, iar, dacă cineva știe ceva, el e omul potrivit. Spune frumos mulțumesc.

Belle a reușit să mai zâmbească vag o dată. Tipic! Sigur că Gloria nu voia să audă nimic despre ce se întâmplase. Belle se tot gândea la Oliver și îşi dorea să stea de vorbă cu el.

– În orice caz, așa cum am spus, trebuie s-o șterg.

S-a aplecat să o sărute pe Belle pe obraz.

– Pa, draga mea. Să te faci bine cât mai repede.

Și apoi, a traversat camera într-un nor de parfum de iasomie, trandafir și santal. Chanel No. 5, s-a gândit Belle luând romanul pe care cineva i-l lăsase cu

amabilitate. *Crimă la vicariat*, de Agatha Christie. A citit câteva minute, dar îi era greu să scape de imaginile îngrozitoare din minte. Când a pus cartea jos, o foaie de hârtie a căzut și a aterizat pe cuvertură. A luat-o și a citit-o, apoi, înghițind în sec, a rupt-o în bucăți. Nu trebuia să se lase afectată. Și cu toate că voia să-l vadă, nu era cu putință să facă din nou aceeași greșeală. Oliver îi transmisese dragostea lui și spera că avea să treacă peste încercarea cumplită. Își exprimase dorința ca ea să se facă bine cât de curând și îi propusese apoi să se întâlnească la un pahar. În urma masacrului, Belle se simțea vulnerabilă, de parcă șocul o zdruncinase și orice sentiment de nesiguranță pe care încercase atât de mult să îl ascundă îi scăpa acum de sub control. Avea mare nevoie de un prieten, dar acesta nu putea fi Oliver. Pur și simplu, nu putea fi el.

Își amintea acum din ce în ce mai multe, retrăind groaza paralizantă pe care o simțise, crezând că bărbații aceia aveau s-o atace. Teama asta i se cuibărise în stomac și o ținea mereu în tensiune, devenise o parte din ea, inseparabilă de propria persoană. Și-a apăsat mâna cu putere pe burtă, ca și cum ar fi vrut s-o scoată afară cu forța, dar nu a reușit decât să se sufoce și să icnească. În cele din urmă, a reușit să țipească de epuizare, dar apoi a auzit niște câini lătrând pe stradă, iar ușa s-a deschis din nou. A închis ochii, dar i-a simțit prezența chiar înainte de a fi condus în cameră.

– Bună, Edward, a spus ea, deschizând ochii. Poți să tragi draperia de tot? E o rază de lumină. E prea puternică.

– Rebecca aștepta să te vadă, dar mă tem că am abuzat de putere. A spus că se întoarce mâine.

El a tras draperia și s-a așezat pe un scaun pe care-l trăsese aproape de pat, apoi a luat-o de mână și a mângâiat-o.

Ea l-a privit cu atenție.

– Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat cu copilaşul? Trebuie să știu.

– Credem că am găsit o bunică. Promit că o să-ți spun sigur când găsim persoana potrivită.

Ea a dat din cap.

– Ce-au însemnat toate astea, Edward? De ce s-a întâmplat?

El a zâmbit înțelegător.

– E oarecum complicat, dar o să încerc să simplific, deși tu chiar n-ar fi trebuit să fii amestecată.

Belle spera că nu o să-i spună și el că a fost o prostuță, dar cum el nu a spus nimic, a încercat să se gândească la vorbele lui. Se părea că totul începuse la docuri. Sute de muncitori indieni angajați să încarce și să descarce marfa intraseră în grevă pentru salarii mai mari, iar birmanii fuseseră angajați ca să spargă greva. După ce s-a terminat greva, birmanii au fost concediați. Acești bărbați erau însoțiți la muncă de soțiile lor, care cărau prânzul în coșuri și care merseseră mult pe jos ca să ajungă

acolo. Când birmanii au fost concediați, indienii au făcut greșeala să râdă de ei în fața soțiilor lor, umilindu-i. Tot acest domino s-a lăsat cu scandal, indienii au fost uciși și aruncați în râu. S-a împrăștiat zvonul că niște indieni îi tăiaseră sânii unei femei birmane, ceea ce a mobilizat mii de birmani să-i omoare pe toţi indienii întâlniţi în cale. Din nefericire, existau deja resentimente între ei, pentru că veniseră prea mulți indieni din satele sărăcite, iar birmanii îi priveau de sus, ca şi cum ar fi fost nişte paraziți.

– Necazurile încă nu s-au terminat, spunea Edward. Au fost sute de victime și acum populația indiană s-a baricadat și nu vrea să mai iasă. Majoritatea magazinelor alimentare sunt ale indienilor, așa că orașul rămâne fără resurse de hrană. Pe lângă asta, muncitorii indieni sunt cei care strângeau dejecțiile din oraș, iar acum tot locul începe să duhnească îngrozitor.

– Ce veți face?

El a oftat adânc.

– Cel puțin șapte mii de indieni s-au refugiat într-un vechi azil de nebuni. Aproape toate casele lor au fost distruse în timpul revoltei.

– Revoltă? Din ce-am văzut eu, a fost mai degrabă un masacru. Probabil sunt îngroziți.

El i-a zâmbit întristat.

– Într-adevăr. Nu au fost numai crime, ci și jafuri. Așa că, pentru a evita o epidemie, o să-i punem la treabă.

– Sper că vor primi compensații pentru ce-au pierdut.

– Puțin probabil.

Belle s-a încruntat, dezamăgită deodată.

– Cu siguranță nu e corect, nu?

El a ridicat din umeri.

– Nu avem posibilitatea să-i ajutăm mai mult de atât.

– Nici dorința, a spus ea, mirându-se și ea de tonul aspru pe care vorbise.

– Ascultă, Belle, lucrurile sunt dificile acum și sunt multe aspecte pe care nu le înțelegi.

– Atunci, fă-mă să înțeleg.

– Au existat întotdeauna tensiuni între rase.

– Și a cui e vina? Noi i-am adus aici pe indieni și acum nu ne interesează să-i protejăm.

– A fost alegerea lor să vină.

– Atrași de promisiunea slujbelor și a banilor, fără îndoială.

El a clătinat din cap, dar Belle era convinsă că avea dreptate. S-a uitat insistent la el și, știind că probabil nu voia să spună mai mult, a schimbat subiectul.

– De ce își pictau birmanii semnele acelea ciudate pe piept? a întrebat ea.

– Îi fac invincibili. Ei cred că semnele îi protejează ca o magie. Poate ai remarcat

deja cât de superstițioși sunt.

Ea a dat aprobator din cap.

– Da, dar credeam că sunt budiști. Știi… că iubesc pacea.

– Budism amestecat cu animism și Dumnezeu mai știe ce. Dar aici a existat dintotdeauna violență.

A oftat adânc.

– În orice caz, să vorbim de călătoria pe râu. Îți sugerez insistent să pleci cu Harry de îndată ce te simți în stare. Crezi că ai putea? Probabil vor mai fi tulburări în rândul civililor în Rangoon o perioadă lungă, iar tu, draga mea fată, ai suferit deja destul.

Avea dreptate. Suferise. Și, cum își ratase șansa oferită de Clayton, ideea unei călătorii pe râu redevenise tentantă. După ce trecuse prin atâtea, avea să fie o ușurare să plece de acolo. Nimic nu avea să o scape de frica persistentă și de imaginile care o chinuiau în continuare, însă cu cât se îndepărta mai mult de Rangoon, cu atât avea să se simtă mai bine. Și-a amintit de sosirea ei în Birmania și de felul cum fusese atrasă de poleiala vieții în Rangoon, iar acum nu reușea să-și mai scoată din minte vocea lui Oliver. Avusese dreptate în atât de multe privințe! Dedesubtul acestei aparente străluciri a lumii coloniale, se aflau tensiuni care aveau să devină mai pronunțate, iar când era vorba de dreptate, se făcea tare puțină dacă nu erai englez. De-abia dacă îndrăznea să se gândească la abuzul de putere, la lăcomia tot mai mare și la prejudecățile rasiale îngrozitoare, iar compasiunea ei pentru indienii deposedați o făcea să se întrebe dacă nu cumva semăna cu Oliver mai mult decât crezuse până atunci.

33.

Diana, Cheltenham, 1922

Mă trezisem devreme știind că avea să se întâmple ceva special, însă nu-mi aminteam exact ce anume era. Dar apoi, transpirată și încinsă, ah, da, mi-am dat seama. Acum, când privesc prin cameră, verificând ca totul să fie gata, îmi repet cuvintele de despărțire. Un mulțumesc solemn și un adio fără lacrimi în ochi, sau o expresie plină de durere și de regret? Deși mă simt neliniștită, optez pentru solemnitate și demnitate. Căci știu că aparențele contează încă. Cufărul meu a plecat mai devreme, așa că acum nu au mai rămas decât obiectele mele personale, frânturile care mă vor însoți în mașina lui Simone: câteva obiecte de toaletă, oglinda mamei de argint, pastilele, stiloul Parker și jurnalul. Nu e mare lucru scris acolo, dar mi-ar plăcea să încep din nou să scriu, dacă pot. Se pare că și doctorul crede că m-ar ajuta.

De acum trebuie să folosesc numele meu de fată, Riley. Domnișoara Diana Augusta Riley. E plăcut. O despărțire de singurătate. Deși încă n-am văzut casa cu ochii mei, Simone și Douglas au mobilat-o deja și, de bună seamă, sunt curioasă. Aștept cu oarecare neliniște această schimbare în viața mea, așa că mă apropii de fereastră și pun mâna pe pervaz, sperând să o mai văd o dată pe Annabelle. Nu vor să fie martoră la plecarea mea, așa că s-a făcut o înțelegere tacită cu doamna Wilkes să plece cu ea pe tot parcursul zilei. Aseară am stat pe patul fiicei mele și i-am cântat un cântecel caraghios, care știu că-i place. După o clipă, a început și ea să cânte și când am terminat am râs amândouă – nu sunt sigură de ce, dar râdeam de fericire. M-a lăsat să-i perii părul până când a devenit neted, apoi i-am urat noapte bună și am sărutat-o pe amândoi obrajii catifelați și moi. S-a uitat la mine într-un fel ciudat și, când a încrețit fruntea, am simțit că ghicise cumva că aveam să plec. Dar momentul a trecut.

– Noapte bună, mami, a spus ea, iar eu m-am străduit să nu las lacrimile să-mi curgă pe obraji.

– Noapte bună, dragă, am răspuns mergând spre ușă. Somn ușor.

Și apoi m-am îndepărtat în grabă de camera ei ca să nu mă audă plângând.

Cum o să îndur pierderea fiicei mele?

Nu pot răspunde. Nu încă. Și adevărul este că nu știu. Așa cum nu știu nici dacă procedez corect. Mintea mi se învârte într-o buclă fără sfârşit și îmi spun că trebuie să mă gândesc la altceva. Așa cum spune Simone, închid ușa după mine, cea veche, și deschid ușa unei persoane noi. Trebuie să mă concentrez. E ceva ce trebuie să fac, indiferent de ce trebuie să sacrific sau de ce simt eu. Și trebuie să-mi amintesc și că fac asta pentru Annabelle.

Simone spune că nu va trebui vreodată să mă prefac față de ea. Fie și numai din acest motiv, e o povară de care am scăpat.

Îmi lipesc obrazul de fereastră și-i simt răcoarea plăcută pe piele. Suntem în iunie și e o zi călduroasă și senină; mă întreb dacă nu sunt îmbrăcată prea gros cu compleul şi fusta din pânză de in. Ating perlele de la gât și mi se taie respirația când, dintr-odată, le zăresc. Două siluete. Annabelle și doamna Wilkes care ies pe poarta din față. Annabelle țopăie pe lângă femeie, părând să nu-şi dea seama de ce urmează să se întâmple, iar doamna Wilkes merge grăbită, ca și cum s-ar grăbi să plece. Ridic mâna ca și cum i-aș face semn și am un moment de chin teribil. Chiar facem ce trebuie? Îmi amintesc argumentele lui Douglas. Dacă vocea mă face să-mi rănesc propriul copil? Asta crede el că s-a întâmplat în Birmania? De asta insistă atât de mult să plec? Nu a spus-o niciodată clar, dar asta ar explica foarte multe lucruri. Mă uit la Annabelle cum dispare, dar nu plâng. E cel mai bine așa. Nu-i sunt de niciun folos în starea asta, nici nu voi scăpa de sentimentul de vină pe care-l am tot timpul dacă rămân. O să-i fie mai bine cu Douglas.

Cineva bate la ușă și Simone intră, purtând o rochie înflorată de vară pe sub impermeabilul crem, subțire.

– O să plouă azi? întreb.

Ea ridică din umeri.

– Se prea poate. Ești gata?

Dau din cap și mă mai uit o dată prin cameră. Adio, cameră, mă gândesc. Adio, parc. Și în clipa aceea mă simt complet nefericită.

– Poți să mă lași câteva secunde?

– În regulă. Am parcat chiar în fața porții, așa că durează doar o clipă să urcăm în maşină. Ai luat pastilele?

Îi arăt ceea ce sper că e mai mult decât un zâmbet șters și mă stăpânesc.

34.

Vasul fluvial deținut de compania Irrawaddy Flotilla și pilotat de un scoțian era mai mic decât se așteptase Belle, însă cabina de la clasa întâi era plăcută și confortabilă. După ce aflase cu ușurare de la Edward că fetiță salvată de ea își regăsise până la urmă bunica, împachetase câteva lucruri și se îmbarcase de cu seară. Edward îi povestise că numele copilei era Madhu, ceea ce însemna „miere". Bunica ei trăia într-un sat nu departe de Rangoon, așa că fetița putea să crească în siguranță și poate că nu avea să-și amintească nimic. Dar cât de multe văzuse de fapt gâzulița aceea mică? Conștientă că nimic n-ar fi putut opri copilul să audă strigătele atunci când avuseseră loc crimele, Belle se forța să nu-și imagineze. Măcar fetița avea să fie îngrijită, așa că ceva bun tot ieșise din asta, deși Belle nu știa cum avea să-și revină ea însăși.

Vasul fusese ancorat sub cerul fără stele, așa că nu putuse vedea prea multe când s-a îmbarcat, nici nu o interesase prea mult. Deși lumina felinarelor ce dansa pe suprafață apei era frumoasă, se simțea obosită și abătută. Refuzând cocktailul oferit, se dusese la culcare, amintindu-și ce-i spusese prezicătorul. Ei bine, avusese dreptate în privința călătoriei.

După un somn neașteptat de odihnitor, a trezit-o zgomotul motoarelor și, vrând să vadă râul la lumina zilei, s-a îmbrăcat în grabă. Pe urmă, în timp ce urca scările alunecoase de metal până sus pe punte, având și mai multă grijă cu piciorul care încă o durea, a văzut că râul vast era învăluit într-o ceață aurie și deasă. Bucuroasă că avea vechiul șal de cașmir al mamei ei, și l-a înfășurat pe umeri.

Când ceruse puțin timp liber, tenul de altfel roșiatic al lui Fowler se făcuse de-a dreptul vinețiu, silueta lui solidă se umflase și mai mult decât de obicei, iar sprâncenele păreau în pericol să-i zboare de pe față. Belle reușise să-și ascundă amuzamentul, în timp ce el sublinia cât de problematică era situația. Ea știa deja că Gloria pusese o vorbă bună pentru ea și că Fowler nu putea îndrăzni să o refuze, dar trebuia să se prefacă, rugându-l și mulțumindu-i cu entuziasm când acesta a cedat în cele din urmă. El îi acordase mai puțin de trei săptămâni, iar ea spera să fie de ajuns.

În timp ce lua micul dejun – un amestec ciudat de tăiței lipicioși cu felii de pui și un sos prea dulce –, se uita la cei câțiva pasageri care serveau masa. Un cuplu de

afaceriști îmbrăcați elegant serveau un mic dejun englezesc, mai erau trei birmani solitari în haine tradiționale și o femeie birmană însărcinată, ce purta un *longyi* cu roz și verde și flori în păr. Aceasta i-a zâmbit amabil lui Belle, iar Belle a reușit să-i răspundă cu un zâmbet discret. Puntea era presărată cu mese și scaune confortabile de ratan, printre care erau aşezate ghivece cu palmieri magnifici, iar la prova un șir de șezlonguri de pânză erau la dispoziția celor care voiau să stea la soare.

De fapt, ceața s-a împrăștiat în scurt timp și, în timp ce se gândea la ziua următoare, Belle a remarcat că procedase corect detașându-se de ea și ceea ce se întâmplase în Rangoon. Cu o stare de spirit puțin mai bună în acea dimineață superbă, cu cerul albastru ca safirul și cu lumina soarelui ce proiecta diamante strălucitoare pe apă, avea senzația pregnantă că această călătorie pe râu avea s-o ajute. Când un stol de bâtlani și-a luat zborul, Belle l-a luat drept un semn prevestitor de noroc.

Vasul aluneca încet spre nord. Trecuse o oră, iar Belle găsea liniștea aceea mângâietoare privind cum lumina soarelui scotea în evidență adâncimile întunecoase ale arborilor înalți de dincolo de malul râului. Chiar și iarba și tufele de pe margini rămâneau nemișcate, iar Belle, uluită de aspectul atemporal al scenei, simțea că nervii ei zdruncinați se calmau. Din când în când, treceau pe lângă săteni care-și vedeau de treburile zilnice, pregătind năvoadele, spălând hainele în râu și lovindu-le apoi de pietre. Alții găteau la foc deschis, în timp ce copiii lor semi-dezbrăcați se jucau în noroi, iar Belle s-a trezit zâmbind. Viața mergea mai departe așa cum se întâmpla dintotdeauna.

O oră mai târziu, a apărut Harry, cu ochii sticloși și arătând cam șifonat.

– Te simți bine? a întrebat ea.

– Am stat până târziu azi-noapte.

– Cafea?

El a dat din cap și și-a ridicat ochelarii pe nas.

Ea privea celelalte nave care treceau tăcute pe lângă ei. Mai întâi, o barjă enormă care, după cum spunea Harry, transporta țiței pentru Compania Petrolieră Burmah, apoi alta, încărcată cu cherestea pentru Corporația Burmah Bombay. Bărci de pescuit mai mici înaintau într-un ritm lent, iar Belle a văzut un vapor care trăgea un şlep, pe care erau legate două mașini. Nave de transport pline de mărfuri treceau în direcția opusă: jad, boi, elefanți gri-albăstrui, baloți de bumbac și saci plini de orez. Harry i le arăta pe toate, bucurându-se de rolul său de ghid, uitând de mahmureală.

– Nimic nu intră sau nu iese din Birmania fără să treacă pe Irrawaddy, a spus el.

Ea se întreba dacă era valabil și în cazul surorii ei.

Ca și cum ar fi simțit la ce se gândea, el a ridicat un deget.

– Aseară am vorbit cu casierul despre tine. Om de treabă. Îi place whisky-ul. Dacă vrei să discuți cu el, o să fie liber pentru un pahar înainte de cină.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus că speri să dai de urma unui membru al familiei tale.

Un stol de păsări mari și negre a țâșnit dintr-un copac aproape de marginea apei, iar Belle a privit cum o localnică purtând un batic roșu pe cap, ce folosea un *longyi* ca pe o bandulieră pentru a-și ține copilul, a ridicat capul urmărindu-le zborul.

S-a gândit la Oliver și un val de părere de rău a străbătut-o, însă a respins ideea de a-l revedea. Își dăduse arama pe față și era suficient, dar, simțind încă nevoia de a se descărca, i-ar fi plăcut să poată vorbi cu el. Să-i povestească tot. Singura persoană care ar fi putut s-o înțeleagă. Nu fusese niciodată așa cu Nicholas. A clătinat din cap. Nu avea rost să se gândească la vreunul din ei. Între ea și Oliver totul se terminase. Însă felul în care se despărțiseră încă o durea și nu putea să vorbească sus şi tare despre asta.

Evitând strălucirea puternică a soarelui la amiază, și-a petrecut restul zilei pe punte, citind sau cufundându-se în visare, privind forfota din râu, fluierând de uimire de câte ori vedea o serie de pagode pe malul râului. Uneori, zărea blana roșcată a unui câine sălbatic, dar, până acum, nu văzuse un leopard pătat, un urs malaez sau un babuin. Auzise că ursii malaezi se putea cățăra în copaci și-și făceau un cuib în care dormeau. Prânzul pe care l-a luat cu Harry a fost unul cu specific birman: o salată din frunze de ceai, urmată de ceva ce ei numeau *butterfish,* cu un orez foarte aromat. A observat cât de mult îi plăcea lui Harry să bea, și asta o punea pe gânduri. Nu păruse ahtiat după băutură când îl întâlnise prima dată la Rangoon, acceptând doar limonadă și strâmbând din nas la gin. De fapt, acum avea o stare de agitație și ea se întreba ce se întâmplase.

Pe măsură ce ziua se apropia de final, albastrul irizat al apei se făcea tot mai închis, malurile, luminate de soarele în scădere, luceau aurii și cerul de-acum liliachiu transforma dealurile din depărtare într-un gri-albăstrui murdar și întunecat. Pe punte s-au aprins lămpile și, pe lângă mirosul sărat, de pește, al râului, izul de ulei ars plutea prin aer. Râul părea puțin înspăimântător, de parcă vocile cântau în apă, cu toate că probabil sunetele veneau dinspre satele de pe mal. Cu ochii minții, vedea sângele femeii moarte de pe podea, pe ea însăși aplecându-se și găsind copilaşul ascuns în pătură. Fusese o mamă curajoasă, care-și protejase astfel copilul. Belle se oprea de fiecare dată când începea să speculeze ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi găsit copilul.

Cu copilul în gând, se uita la oamenii de la bord adunați în grupuri, care se plimbau și râdeau în timp ce primeau băuturi de la ospătarii îmbrăcați elegant, dar pe femeia însărcinată nu o vedea nicăieri.

Un bărbat scund, ce purta o cămașă verde-închis cu un *longyi* ce avea un model discret, i-a zâmbit în timp ce se îndrepta spre ea. Belle s-a ridicat de pe scaun, dar el s-a înclinat și i-a făcut semn să rămână pe loc. Când s-a așezat pe scaunul din fața ei, s-a prezentat drept casierul de pe navă și a început să vorbească. Cu toate astea, vorbea engleza îngrozitor și a fost nevoie de câteva încercări până să-și dea seama

că o întreba cu ce o putea ajuta. Simțind că se fâstâceşte, ea a privit în jur, sperând să-l zărească pe Harry care să-i traducă, dar, când în sfârșit l-a văzut, acesta era adâncit într-o conversație cu un bărbat, având o sticlă de whisky pe jumătate goală pe masă, între ei.

După ce i-a explicat despre zvonul referitor la bebeluşul alb care fusese văzut cu un cuplu de birmani cu mulți ani în urmă, casierul a clătinat din cap și ea și-a dat seama că totul se întâmplase cu mult timp înaintea lui. A reușit însă să spună că un arheolog din Bagan ar putea ști ceva. Locuia acolo, într-o casă de odihnă a guvernului, și lucra în Bagan de mulți ani. Casa de odihnă era un loc special, căci fusese construită în 1922 pentru a-l găzdui pe Prințul de Wales pentru vizita lui în Birmania, dar din nefericire el nu stătuse de fapt acolo.

Când Harry a venit până la urmă împleticindu-se, ea l-a întrebat dacă ar fi putut sta și ea la casa de odihnă; el a dat aprobator din cap.

– Vom sta o noapte și două zile în Bagan, a rosti el cu vocea cam neclară. E un loc minunat, cu diverse temple, unele aflate în ruină, așa că sunt multe de văzut. Și, în orice caz, vor trebui să realimenteze și să facă aprovizionarea acolo.

Când au ajuns la Bagan o săptămână mai târziu, Belle se obișnuise atât de mult cu ritmul lent al vieții și cu rutina zilelor la bordul vasului, încât nu mai știa ce zi era. Asta schimbase complet lucrurile. Amintirile ei se estompau puțin și, cu toate că știa că nu avea să uite niciodată, că *nu trebuia* să uite, încetase să se mai chinuie de una singură atât de des. Avea să dureze. Și cel mai bun lucru pe care-l putea face acum era să vadă orașul Bagan, să-l întâlnească pe arheolog și să descopere tot ce putea.

Făcuseră deja o oprire de o noapte, unde echipajul realimentase, cu toate că mulți pasageri rămăseseră la bord, inclusiv Belle și femeia însărcinată care zâmbise din nou și spusese „bună seara“ într-o engleză aproape perfectă. Belle se bucura singură de aerul nopții, ascultând muzica birmană cristalină ce plutea dinspre satul din apropiere.

La Bagan au coborât toți.

Surprinsă de modul improvizat de debarcare, s-a uitat la casierul care o ajuta pe femeia însărcinată. Belle a acceptat apoi oferta lui de a-i căra valijoara pentru ca ea să poată să-și croiască drum nesigură pe pasarela îngustă, care traversa cea mai noroioasă porțiune. Vasul, legat de un par înfipt adânc în pământ, se legăna ușor în apă.

Harry a însoțit-o cu căruța trasă de cal pe un drum prăfuit până la casa de vacanță. Ea privea structura generoasă, îmbrăcată în lemn, ce-i apărea în fața ochilor, construită ca și cum aparținea comitatelor din Anglia, însă cu elemente orientale ici și colo. I-a întâmpinat un valet birman care i-a condus într-o încăpere luminoasă, la recepție, unde li s-a oferit un suc delicios de mango și guava; el a

explicat că în ultima vreme veneau tot mai mulți vizitatori să vadă ruinele. După ce s-au cazat, i-a condus în camerele lor umbroase de la primul etaj.

După ce valetul a lăsat-o în camera ei, Belle s-a apropiat de ferestrele cu obloane, le-a deschis și s-a uitat în grădina din față. Înconjurată din trei părți de ziduri, toate acoperite din abundență de tufe purpuriu-deschis de bougainvillea, grădina era mică, dar liniștită. În mijloc, un firicel de apă indica o fântână, deși părea neîngrijită și neglijată. Păsările zburau dintr-un copac într-altul; briza care făcea frunzele să foșnească nu era destul de puternică să ajungă în camera ei înăbușitoare. Cu toate că-i plăcuse călătoria pe râu, și-a dat seama că aceasta îi dăduse o senzație falsă de siguranță. Aproape că uitase de ce venise aici. Acum era momentul să-l întâlnească pe arheolog, un anume doctor Walter Guttridge.

35.

Diana, Cotswold, 1922

Douglas stă lângă poartă și văd că e aplecat, cu privirea în pământ, ca și cum ar medita. Mă duc spre el și se îndreaptă de spate, însă tot îmi evită privirea.

– Ei bine, îi spun. Asta e tot.

– Într-adevăr, răspunde el și acum mă privește.

Mă uit în ochii lui frumoși. Sunt nişte adâncuri întunecate de confuzie. Nu sunt aspri sau severi, ci mai degrabă pierduți. Îl văd cum își reține emoțiile – nu va fi o despărțire sentimentală. Mi-aș dori să-l îmbrățișez, să mă cuprindă în brațe și să regăsim ce am fost cândva. Dar nu se poate. Acele zile s-au dus. Se pricepe să se ascundă, iar acum soțul meu e atât de încordat, încât nu-și îngăduie să aibă vreun sentiment.

Mă apucă de mână și o strânge, apoi îi dă drumul și pășește în spate. Fac întocmai ce așteaptă el de la mine să fac: ies pe poartă fără o vorbă, fără să privesc înapoi și fără să fac o scenă.

E o zi splendidă de iunie, cerul e extraordinar de albastru și soarele colorează partea de sus a norilor în argintiu și auriu. La început rămân tăcută când ne pornim la drum, neputând să vorbesc cu Simone, dar în cele din urmă mă relaxez. Trecem pe lângă diverse zone înverzite încă presărate cu viață nouă, ziduri uscate ce străjuiesc drumul și priveliști îndepărtate din regiunea Cotswold, unde câmpurile pline de oi se profilează pe fundalul pajiștilor în care caii împing cu botul în garduri. Facem două opriri la hanuri de pe marginea drumului ca să lăsăm mașina să se răcească și să o alimentăm cu apă și motorină. La una dintre opriri, Simone mă încurajează să cobor din mașină și să iau puțin aer, dar rămân pe loc, așa că îmi aduce ea o limonadă rece și un sandvici pentru prânz.

Când facem în sfârșit la stânga, trecând pe lângă păduri adânci de ambele părți ale drumului, apoi începem să coborâm dealul spre vale, unde se află satul Minster Lovell, simt cum mi se strânge stomacul. Dar după ce traversăm râul pe podul medieval, sunt surprinsă: nu mă așteptam să fie atât de încântător. Deși e îngust, străjuit de sălcii plângătoare enorme, râul curge liber și, când o luăm la dreapta și

ne îndepărtăm de moară, trecem de cârciuma de pe stânga. Simone îmi arată cu degetul casa ei. Ca multe altele, și aceasta are acoperiș de stuf – e o casă lungă și îngustă din piatră gălbuie de Cotswold ce strălucește în lumina soarelui, acoperită de glicină și cu un șanț în față. Observ că șanțul se întinde pe lungimea aleii pentru a transporta apa de ploaie și că unele case sunt foarte apropiate, de fapt sunt lipite una de cealaltă. Simone îmi surprinde expresia de pe față.

– Nu-ți face griji. A ta e separată și e chiar la marginea satului, în vârful dealului.

Nu observasem panta ușoară, însă acum văd că urcăm și mă simt ușurată că nu voi fi în mijlocul lucrurilor.

– Mai sunt doar două case după a ta, ambele după colț. E destul spațiu între ele.

Abia aștept să-mi văd noua casă. Când Simone oprește mașina, îmi arată o căsuță frumoasă în spatele unui perete de piatră uscată și, din câte văd, e înconjurată de grădini drăguțe.

Coboară din mașină și apoi vine pe partea mea să mă ajute. Simt cum inima îmi bate mai tare, însă dorința mea de a vedea interiorul casei depășește emoțiile de la început și, în câteva minute, Simone descuie ușa din față și mă conduce spre hol.

– Am aranjat mobila așa cum m-am gândit că ți-ar plăcea și au fost puse şi draperiile, dar desigur că poți să schimbi orice. Nu mă deranjează.

Îi zâmbesc, recunoscătoare pentru tot ce-a făcut.

Îmi arată casa și trebuie să-mi reamintesc că e a mea, nu a ei. Sus, pe scara îngustă, în dreptul unui palier mic, sunt trei dormitoare și o baie. Două dormitoare dau spre stradă, dar cu o grădină generoasă în față asta nu contează. „Dormitorul meu“, spune ea, „e în spate“, iar când păşesc înăuntru mă duc la una dintre ferestre. Din locul în care stau, văd grădina bogată și bine întreținută ce duce către pădurile dese mai îndepărtate.

Mă întorc spre ea, recunoscătoare.

– Mulțumesc.

– Știam că o să-ți placă. Când m-am întors din Birmania după ce a murit Roger, trebuia să-mi găsesc liniștea și am căutat peste tot.

– Ai găsit-o.

– Dar numai când am ajuns la Minster Lovell.

– Îmi place. Chiar îmi place.

– E un loc special. Mereu spun că liniștea de aici mi-a vindecat inima frântă.

Îi întind mâna, iar ea mi-o strânge.

– Am aranjat să fie adus cufărul tău aici. Și, când rămân peste noapte, camera mea e una dintre cele două din față.

Coborâm și încep să explorez salonașul drăguț cu șemineu mare, un colț primitor cu un șemineu mai mic, o sufragerie și o bucătărie mică care dă spre o cămară.

– Când ești pregătită, spune ea, o să te duc acasă la doctor. Poți să o iei la dreapta de aici și să cobori spre biserică. Trebuie să treci doar de o casă aflată mult

în spatele aleii și pe urmă a lui e în dreapta, în capăt.

– Credeam că va veni el la mine.

– Dacă preferi, sunt sigură că va veni.

Dau din cap, simțindu-mă ușurată.

– Doamna Jones din sat vine să gătească și să curețe în fiecare dimineață. I-am explicat că ai fost bolnavă și că ai nevoie de liniște, iar ea e o femeie cu capul pe umeri și cred că nu va fi băgăreață. Tot ea face cumpărăturile, iar Norridge & Son se ocupă de livrările locale în camioneta lor Ford T special construită. E destul de comică, de fapt, arată ca o cutie dreptunghiulară pe roți.

Mă cutremur, înfrigurată brusc. Deși e iunie, după-amiezile târzii și serile sunt încă răcoroase.

– E de ajuns să facem focul, spune Simone încurajatoare. Doamna Jones a pregătit unul aici în colț, dar e unul și în salon, și în dormitorul tău. Și a pregătit o supă-cremă de mazăre cu șuncă pentru cină. Deocamdată, ce zici de șalul tău de cașmir ca să te încălzești? Nu l-ai adus?

– L-am lăsat acasă. Annabelle se va bucura de el într-o bună zi și vreau să aibă ceva de la mine.

Încerc din răsputeri să nu plâng gândindu-mă la Annabelle.

– Trebuie să mă întorc la mine acasă să-mi iau lucrurile pentru noapte, spune Simone și-mi atinge mâna. E bine așa? Pot să mă duc mai târziu, dacă preferi.

Îi spun că e în regulă și, cât e plecată, mă gândesc la casa noastră. După ce i-am spus noapte bună lui Annabelle aseară, l-am văzut pe Douglas. A fost mai blând atunci decât dimineață, când am plecat. A venit la mine în cameră și ne-am ținut în brațe o vreme care mi s-a părut îndelungată. Nu voiam să mă vadă plângând, așa că m-am desprins din brațele lui și mi-am șters lacrimile cu spatele la el. Desigur, el a deslușit mica mea șaradă și și-a dat seama că plâng. Iar când m-am uitat la el, am văzut că și ochii lui erau triști și că îi tremurau mâinile.

Trag încet aer în piept. Inspir și expir.

Acum sunt aici și sunt sigură că voi ajunge să cunosc fiecare colțișor al noii mele case, la fel ca fiecare fir de iarbă din grădină. E un gând straniu de reconfortant. Poate într-o zi voi cunoaște și satul. Lumea de dincolo de fereastra mea nu-mi mai pare deodată atât de superficială, iar legătura mea cu ea nu mai este atât de fragilă. Simone avea dreptate: locul acesta are ceva special, dar prețul pe care-l plătesc este foarte mare și, mai mult decât orice, îmi doresc să fi putut veni cu Annabelle.

36.

Prima întâlnire a lui Belle cu arheologul Walter Guttridge a fost memorabilă. Nu se așteptase ca el să fie, ei bine… atât de mare – avea aproape doi metri – și era trecut de șaptezeci de ani, avea părul lung și încâlcit și pielea bronzată, care-i scotea în evidență ridurile adânci din jurul ochilor. Judecând după aspectul lui, era încă sprinten, dar avea un obicei ciudat de a se trage de urechea stângă când vorbea.

– Conducerea de la British Museum m-a trimis aici în 1905, a spus el cu o voce puternică și stridentă, după ce Harry le-a făcut prezentările, iar el a acceptat să o ia pe Belle cu el în dimineața aceea.

– Un adevărat șoc cultural, din câte bănuiesc.

El a dat aprobator din cap.

– Guvernul hotărâse de curând să păstreze și să întrețină Bagan. De peste treizeci de ani prospectez zona, fac recomandări, supraveghez renovările și așa mai departe.

Mergeau și vorbeau, în timp ce el o conducea pe aleile prăfoase spre sat, trecând pe lângă pâlcurile înalte de bambus, bananieri sălbatici și secrete ale pădurii dese din depărtare. Harry plecase cu un pretext legat de muncă ce trebuia rezolvat urgent, așa că Belle rămăsese singură cu omul acesta cât un urs, care părea atât de nelalocul său printre birmanii mici, dar pe care totuși toți păreau să-l respecte. El le vorbea pe limba lor, dând din cap și râzând când răspundeau.

Belle a ridicat ochii spre el.

– Îi cunoașteți pe toți?

– Cum spuneam, sunt aici de multă vreme.

– V-ați mai întoarce vreodată acasă?

– Aici e acasă.

– Chiar și când o să vă pensionați?

– Nu am de gând să mă pensionez vreodată. Voi continua să trăiesc și să muncesc, iar la final o să dau colțul. Aici.

– Casierul spunea că s-ar putea să vă amintiți o poveste despre un bebeluș alb însoțit de un cuplu de birmani în drum spre Mandalay.

– Îmi amintesc foarte bine. În 1912, nu-i așa?

– De fapt, 1911.

– Foarte curioasă treabă a fost… la acea vreme.

– Și ați văzut chiar dumneavoastră bebeluşul?

– Ah, nu. Trebuie să-l fi văzut asistentul meu.

– El e aici?

– O să fie. E pe drum, se întoarce de la Mandalay. Are familia acolo.

– Sper să se întoarcă înainte să plec eu.

Când au ajuns, au privit în jur prin sat. La prima vedere, părea alcătuit doar din case de lemn, cu pereții construiți din bambus împletit în modele complicate.

– Sunt din bambus? Pereții?

– Palmier *toddy*, de fapt. Ferestrele sunt acoperite cu rogojini din bambus.

Prima casă, ascunsă printre copaci, construită pe piloni și cu acoperiș de stuf, părea primitoare. În față și într-o parte, într-o incintă îngrădită, o femeie mătura pe jos, un copil se juca fericit cu mingea și câteva găini pipernicite ciuguleau de pe solul prăfuit. În spate, două capre pestrițe erau legate de un par și un câine moțăia la umbră.

– Cu ce se ocupă oamenii? a întrebat ea.

– Cultivă pământul, pescuiesc. Fac unelte pentru ferme și năvoade, funii, vele. Iar unii fac produse decorative lăcuite pe care le vând pelerinilor când vin în vizită.

Ea își dăduse seama că Guttridge era surd de urechea stângă, cea de care se trăgea mereu ca și cum o încuraja să funcționeze din nou, așa că încerca să meargă mereu în dreapta lui. Au trecut de trei călugări desculți, în veșmintele de culoarea șofranului, urmați de doi băiețași care țineau castroane în mâini. Belle l-a întrebat despre ei.

– Între șapte și treisprezece ani, băieții trăiesc împreună în mănăstiri pentru perioade diferite. Cei care rămân formează legături puternice, devin un fel de familie.

– Toți băieții trebuie să facă asta?

– Toți birmanii budiști devin călugări novici timp de cel puțin câteva săptămâni, unii vreme de câteva luni, alții chiar vreme de ani întregi, mai ales dacă nu au familie.

– Şi mai pot pleca de acolo?

– Desigur. Se pot întoarce oricând la o viață normală sau pot rămâne acolo în calitate de călugări.

– Și castroanele le folosesc pentru a aduna mâncare?

– Da. Nu pot mânca decât ceea ce primesc. Uneori e doar orez. Ei cred că viața include întotdeauna un element de suferință, iar cauza suferinței este dorința. Ca să pui capăt suferinței, trebuie să renunți la dorință și la atașament. De aceea duc viața asta simplă.

Belle se gândea la vorbele lui. Cu siguranță, dorința ei de a fi cu Oliver îi adusese în final suferință, însă, în ciuda acestui lucru, oare viața nu era alcătuită din lumini și din umbre? Și nu putea să nu se gândească la faptul că ar prefera să înfrunte

provocările unei astfel de vieți, cu toate urcușurile și coborâșurile ei, decât să ducă o existență mediocră. Pe de altă parte, era tânără și știa că avea multe de învățat.

S-a oprit să se uite la o femeie frumos îmbrăcată, care purta un *longyi* cu un șal tradițional, având lănțișoare aurii la gât și la încheieturile mâinilor. Ghemuită pe pământul tare, zdrobea lemnul pe care avea să-l amestece apoi cu apă ca să facă pasta de *thanaka*. Cu sfială, i-a întins o bucată și, dând din cap de câteva ori, a încurajat-o pe Belle să încerce. Belle a netezit puțină pastă pe mână, dar aceasta s-a uscat repede în căldura înăbușitoare și a început să simtă că o mănâncă pielea.

La o mică răscruce de drumuri, un indian aștepta cu un cal legat de o trăsură sau ceva ce arăta mai degrabă ca o căruță cu laturile deschise și acoperișul de stuf, în mod clar cu scopul să servească drept trăsură.

– Cu asta mergem?

Guttridge a dat din cap.

– Cea mai bună opțiune. Poți să mergi pe jos, dacă vrei, dar o să fie îngrozitor de cald.

Când au ajuns la vehiculul cu înfățișare ciudată, a ajutat-o pe Belle să urce pe o treaptă din spate și apoi s-a urcat și el în căruță.

– Și ce aveți de făcut azi?

– Verific o stupă de pe partea opusă.

– O stupă?

– O stupă, numită uneori și pagodă, este partea de sus a unei structuri imense, deseori având o încăpere specială pentru relicve. La apogeul Regatului Pagan, între secolele al XI-lea și al XIII-lea, erau peste zece mii de temple budiste, pagode și mănăstiri construite doar în aceste câmpii. Pe atunci se numea Pagan, acum e Bagan.

– Câte au mai rămas?

– Mai puțin de trei mii. O să le vezi pe cele pe care le-am restaurat în ultimii ani, folosind mai ales indieni ca mână de lucru, deşi nu a mers întotdeauna bine.

A clătinat din cap.

– Din păcate, unele sunt prea degradate. O să le vezi crăpate și distruse, ascunse sub vegetația care le sufocă. E drept, nici cutremurele nu le-au ajutat prea mult. E o minune că au supraviețuit atât de multe.

– Și oamenii care trăiesc printre ele?

– Așa cum au făcut dintotdeauna, deși se zvoneşte că ar putea fi evacuați.

– Ce păcat! Îmi place ideea că viața de zi cu zi continuă în jurul acestor monumente.

Trăsura a pornit pe drumul denivelat, trecând pe lângă vaci și oi pe ici, pe colo. Neavând arcuri care să atenueze zgâlțâielile, Belle era smucită, zdruncinată și împinsă în timp ce vocea tunătoare a lui Guttridge se lupta cu scârțâitul puternic al roților de metal. Ea vedea stupă după stupă, de obicei de culoarea roșiatică a

pământului pe care se aflau, arătând de parcă erau creații ale naturii, şi nu edificii construite de oameni.

– Și ce fel de copaci sunt?

– Tamarini, pruni, mai ales *neem*, a spus el. Dar ca să înțelegi cu adevărat configurația, cel mai bine le vezi dintr-un balon cu aer cald. Ești dispusă să încerci? Eu mă duc mâine. Ai timp. Asistentul meu se va întoarce mai târziu.

Belle s-a uitat spre cer. Era oară dispusă să încerce?

– A fost confecționat în Anglia conform celor mai înalte standarde și adus aici cu câțiva ani în urmă. A transformat complet tot ceea ce facem. Am instruit câțiva localnici să ne ajute, așa că e cât se poate de sigur.

O clipă mai târziu, ea a dat din cap și a început să se simtă încântată. Ce avea de pierdut?

– Trebuie să fii pe câmp la cinci dimineața. Mergem mereu înainte să se ivească zorii. Ia aminte, când vei vedea soarele cum răsare deasupra câmpiei va fi o experiență pe care nu o vei uita niciodată.

Auzind ciocănitul insistent, Belle s-a trezit într-un întuneric beznă, capul zvâcnindu-i încă de la orele petrecute în căruță, în căldura nemiloasă din ziua precedentă. A bâjbâit după întrerupător, s-a uitat la ceas și a văzut că mai avea doar cinci minute până să coboare în holul de la parter, la întâlnirea cu Walter Guttridge. Și-a pus o pereche de pantaloni largi, o cămașă albă cu mâneci lungi, și apoi, ca un gând întârziat, a luat și un pulover de lână. Era posibil să fie frig dimineața atât de devreme.

Guttridge o aștepta când a coborât scările.

– Ești gata? a întrebat el pe un ton aspru, care nu accepta un dezacord.

Ea a dat din cap, dorindu-și să fi avut timp de o ceașcă de ceai și regretând puțin că acceptase să facă asta.

Vizitiul trăsurii folosea o lanternă care abia dacă arunca o rază de lumină ca să se vadă poteca, deși pentru Belle era un mister ce vedea el. Cu toate astea, a reușit să-i ducă la locul stabilit, acolo unde privirea lui Belle a fost imediat atrasă de un coș de jar care ardea cu putere. În tăcerea înfiorătoare, cu excepția focului ce trosnea, i-a luat ceva timp să-și obișnuiască ochii cu câmpul întunecat. Treptat, a recunoscut forma unui balon uriaș întins pe pământ și a văzut siluete neclare mișcându-se fără zgomot, în timp ce pregăteau balonul pentru zbor. Belle tremura și, când gazul a fost aprins și a pornit să vuiască, în vreme ce balonul începea să se înalțe, simțea cum ceva bâzâie și îi zvâcneşte în urechi. Coșul părea atât de mic și de insignifiant. De bună seamă, nu era sigur, nu?

– Hai odată, a îndemnat-o Guttridge. E timpul să urcăm. O să-mi notez orice schimbări observ de când am urcat ultima dată, așa că mă tem că nu voi fi prea vorbăreț.

El a urcat primul, împreună cu alt bărbat. În timp ce-și aștepta rândul, Belle se dojenea singură. Acceptă experiența, își șoptea. S-ar putea să nu mai ai altă ocazie. A profitat de moment ca să se stăpânească, înainte ca un ajutor să se apropie cu un scăunel pe care ea a păşit ca să urce în coș într-un mod nu prea grațios – era bucuroasă că purta pantaloni. De acolo, a văzut că alți cinci bărbați țineau balonul pe loc trăgând de niște funii lungi.

Guttridge i-a explicat regulile. Apoi coșul s-a zdruncinat puțin și a început să urce, iar pe Belle a străbătut-o un fior.

În scurt timp, se aflau sus, deasupra Baganului, plutind în aerul rece şi liniştit. La început, când a văzut pământul învăluit în ceață, a fost dezamăgită. Însă ceața s-a disipat apoi, iar soarele s-a înălțat treptat, colorând vârful pagodelor și a stupelor în nuanțe strălucitoare de roz și auriu. S-a simțit încântată când a surprins întreaga dimensiune a câmpiei străvechi. Cu cât plutea balonul mai departe, cu atât vedea mai multe: fumul care se înălța în rotocoale de la o fermă singuratică, mozaicul regulat și îngrijit al câmpurilor, căruțele care arau deja, păsările care zburau și liniștea întreruptă doar de sunetul clopotelor de la temple sau de lătratul unui câine. Nu se așteptase să descopere liniștea atemporală plutind prin aer, pe deasupra întinderii extraordinare a atâtor monumente antice. În depărtare, soarele strălucea oglindindu-se în apa râului Irrawaddy, transformând-o în nuanțe aurii și argintii. Nu era o persoană religioasă, dar sentimentul pe care-l avea văzând toate astea nu putea fi descris decât ca unul mistic. Cuprinsă de senzația că viața însemna mult mai mult decât știuse vreodată, i s-au umezit ochii. Se simțea ușoară, transformată, de parcă locul ei era acolo sus, împărțind aerul cu păsările și cu vântul blând. Părea de neînțeles cum putea lumea să curpindă atâta frumusețe extraordinară și totodată atâta violență, însă știa că avea să găsească o cale de a înțelege și de a accepta aceste extreme.

Se simțea de parcă ar fi putut rămâne acolo zile întregi, dar până când Guttridge a terminat de notat în caiet tot ce descoperise, plimbarea era pe sfârşite.

Coborârea a fost lentă și aterizarea, zdruncinată când au revenit pe pământ, coșul izbindu-se de câteva ori și săltând pe teren. În afară de un ușor disconfort, Belle își petrecuse timpul zâmbind satisfăcută. De acum avea să trăiască altfel. Avea să nu se mai gândească la ce se întâmplase în Rangoon. Avea să privească totul cu alți ochi și să nu-și mai bată capul cu ceea ce nu putea schimba. Nu se așteptase niciodată să poată zbura într-un balon cu aer cald în unul dintre cele mai frumoase și spectaculoase peisaje din lume. Dar o făcuse.

37.

Diana, Minster Lovell, 1922

Azi urmează să mă întâlnesc prima dată cu doctorul Gilbert Stokes. Știu puține lucruri despre el, în afară de faptul că a fost doctor la Spitalul Radcliffe din Oxford vreme de câțiva ani și după aceea a lucrat la Ospiciul Radcliffe. Când mi-a spus Simone, probabil am pălit pentru că m-am îngrijorat foarte tare, însă ea m-a asigurat că acum e pe jumătate pensionat și nu se interesează decât de pacienții cu probleme aparte. Se pare că are o gândire foarte avangardistă, a studiat opera lui Sigmund Freud și înțeleg că abordează tratarea anumitor afecțiuni prin discuții. Nu știu sigur ce să cred despre asta și, să fiu sinceră, încă nu sunt convinsă de metodă, căci cum pot fi discuțiile cu adevărat de ajutor?

Un aspect pozitiv: sunt îndrăgostită de căsuța mea cu zidul de piatră uscată care o delimitează, cu stejarii înalți aflați de o parte și de alta și cu acoperișul din țiglă. Mă bucur și că o parte din piesele mai mici și, trebuie să spun, mai drăguțe de mobilier au ajuns de la casa noastră din Cheltenham: măsuța crem de toaletă a mamei, o comodă micuță, din camera copiilor, veioza mea preferată de la Tiffany, o măsuță semicirculară și fostul birou al mamei cu sertărașul secret.

Am angajat un grădinar care să tundă iarba și să curețe buruienile, dar tânjesc după momentul când o să mă simt destul de bine să ies afară și să mă ocup eu însămi de plantat și de curățatul crengilor. Încă nu cunosc satul, dar Simone spune că, dacă te plimbi prin curtea bisericii și dai peste ruinele de la Minster Hall, apoi treci de ele, ajungi într-un loc splendid, pe malul râului.

Murmurul brusc de voci ajunge la mine de afară, deși nu pot să-i văd pe Simone și pe doctor. Probabil stau pe verandă, unde nu-i zăresc, așa că aștept până când intră în casă. Când ajung în salon, mă miră ce văd. Gilbert Stokes nu e aşa cum mă așteptam să fie. Credeam că medicii psihiatri sunt slabi și alunecoși, încercând mereu să te prindă în capcană cu vicleniile lor, dar acesta e un bărbat rotofei, prietenos, cu ochii albaștri și blânzi și o chică de păr uimitor de alb.

Îmi întinde mâna. O strâng și nu mă pot abține să nu zâmbesc. Îmi acoperă palma cu cealaltă mână și strânge ușor.

– Doamnă Hatton. O reală plăcere.

– Bună ziua, răspund eu. De fapt, sunt domnișoara Riley acum, dar te rog să-mi spui Diana.

– Scuze. A fost greșeala mea.

Simone dă să iasă din cameră.

– Pregătesc ceaiul, spune ea zâmbind.

Dau din cap. Am aranjat totul dinainte. E o mică șmecherie ca să pot să-l măsor de una singură pe doctor și, cu un zâmbet crispat, să mă măsoare și el pe mine.

– Luați loc? întreb și arăt către scaunul de lângă fereastră.

Mă așez în partea opusă, ca să văd grădina din față. El își întoarce scaunul spre mine.

– Vreau să fiu sigur că înțelegi faptul că acest proces poate fi relativ lent, dar ești liberă să te răzgândești în orice moment.

Dau din cap.

– Stăm doar de vorbă. Am dreptate?

Ochii lui sclipesc și îmi zâmbește cu căldură.

– Într-adevăr.

Cum am spus mai înainte, nu înțeleg cum vorbitul poate să ajute, dar dau din cap și apoi, auzind șuieratul ceainicului, întorc capul spre ușă, întrebându-mă dacă ar fi nepoliticos să mă duc s-o ajut pe Simone.

Ca și cum ar simți la ce mă gândesc, el spune:

– Mergi s-o ajuți pe prietena dumitale dacă vrei, iar eu rămân impresionată.

Poate că dincolo de înfățişarea lui jovială se ascunde o minte foarte ageră și receptivă, iar, dacă se dovedeşte a fi bun, pot să accept acest lucru. Și cred că, dându-mi voie să plec, mi-a dispărut nevoia de a pleca, așa că în loc să mă ascund în bucătărie rămân pe loc. În timp ce mai vorbim puțin despre sat și îmi povestește despre casa lui aflată aproape de biserică, simt că mă relaxez. Este ceva atât de încurajator în prezența lui, încât sunt puțin dezamăgită când Simone se întoarce cu tava și nu-l mai am doar pentru mine.

După ce servim ceaiul și mănâncăm biscuiții, el se șterge la gură cu șervețelul, apoi se ridică de pe scaun.

– Așadar, dacă ești dispusă să devii pacienta mea, Diana, putem începe săptămâna viitoare și putem avea două ședințe: una, lunea și alta, vinerea. Ambele la zece. Cum ți se pare?

Mă ridic și eu.

– Mulțumesc, domnule doctor Stokes. Mi-ar plăcea.

Și după ce-l conduc și rămân pe verandă, câtuși de puțin îngrijorată că sunt afară, aproape chiar în grădină, mă surprinde și pe mine cât de serios am vorbit.

38.

Cu puțin timp înainte de ora cinci, ziua a început să se răcorească și, având o oră liberă înainte de întâlnirea cu asistentul lui Guttridge, simțind nevoia să-și ocupe timpul cu altceva, Belle a decis să iasă din casa de odihnă și să pornească singură la o plimbare. Cum vasul nu urma să plece mai devreme de ora opt, avea destul timp, așa că a băut un pahar cu apă și și-a strecurat niște bomboane mentolate în buzunar.

Briza delicată mai atenua căldura și, mergând pe la umbra copacilor înalți, cu coroane bogate, reușea să stea cât de cât la răcoare. Urma poteca galbenă și prăfuită, ascultând scârțâitul propriilor pași și alegând să o ia la dreapta la fiecare intersecție, ca să poată la întoarcere să o ia mereu la stânga. Aproape că a călcat pe un gândac croitor, cu antene lungi, ornate cu canafuri, și a rămas o vreme privindu-l cum înaintează. A trecut pe lângă aceleași case de mai devreme, numai că acum locuințele erau mai animate, căci familii întregi stăteau la umbră, în mirosul de sos de pește și de ceapă prăjită pe plitele cu jar de afară. Lumina care dansa printre copaci proiecta desene mișcătoare pe pământul uscat și toți păreau atât de fermecători și de binevoitori, încât Belle le făcea cu mâna, îndreptându-se apoi din ce în ce mai mult spre centrul satului.

În timp ce un câine prietenos îi călca pe urme, ea asculta ciripitul păsărilor și se gândea la Elvira. Cum ar fi fost copilăria ei dacă ar fi crescut alături de o soră? Și-ar fi împărtășit secrete și s-ar fi apărat una pe cealaltă, așa cum făceau surorile? Sau ar fi fost rivale, prinse în certuri nesfârșite, căutând atenție fără să se înțeleagă bine vreodată? Și-o imagina pe Elvira mergând acum alături de ea, ținându-se de braț una pe alta, în timp ce-şi îndreptau atenția către diferite plante și râdeau prea tare de cine știe ce prostie sau de un om pe care-l găseau caraghios. Sau discutau despre băieți chicotind în șoapte după ce plecau părinții lor la culcare? Părinții lor. Cu un nod în gât, se gândea la cine ar fi putut fi mama ei…

A mers mai departe, adâncită în gânduri, fără să observe unde se afla, până când a privit în jur și a văzut că lăsase în urmă și ultima casă și ajunsese într-o zonă cu vegetație de arbuşti. Vrând să scape de soarele încă încins, a luat-o spre zona cu copaci de după o stupă și apoi, așezându-se pe iarbă cu o bomboană mentolată în gură, privea alene la lumina slabă a după-amiezii târzii, cu doar o geană rozalie la

orizont.

S-a uitat la ceas. Încă puțin. Sunetul domol al clopotelor de la temple plutea dus de vânt și aromele frunzelor care veneau dinspre copaci se amestecau cu parfumul florilor albe și frumoase ce creșteau din abundență. A închis ochii și s-a sprijinit de trunchiul unui copac încălzit de soare. Se odihnea așa de ceva vreme, ascultând un *cioc-cioc-cioc* al unui soi de ciocănitoare când, smulsă din reverie, s-a speriat de un geamăt adânc. A deschis ochii și s-a ridicat repede în picioare. S-a scuturat, gata să plece, neștiind dacă mai apuca să se întoarcă la timp și mustrându-se pentru prostia ei. Dar geamătul s-a auzit din nou, numai că de data asta mai chinuit. Cineva suferea cumplit și, deși avea mari îndoieli, sperând să nu era atrasă într-o capcană, Belle a decis să cerceteze de unde venea ceea ce auzea. Pe deplin conștientă de statutul ei ca femeie și străină, într-o țară pe care de-abia o înțelegea, nu avea idee ce lucruri bizare se puteau întâmpla. Fără a mai pune la socoteală șerpii veninoși și insectele care se ascundeau printre tufe. Cu grijă, a ocolit toată stupa, fiind atentă să nu pățească ceva, și aproape că s-a împiedicat de femeia însărcinată de pe vas, care acum zăcea pe o parte cu picioarele strânse.

Belle s-a așezat în genunchi și s-a aplecat lângă femeie.

– Te simți bine? a întrebat ea. Mă duc să chem ajutoare.

Femeia a întins mâna care-i tremura.

– Te rog, nu. Nu pleca. Mi-e frică.

– Dar de ce ești singură aici?

Femeia a icnit de durere înainte să poată vorbi din nou.

– Voiam să nasc copilul. A depășit termenul. Dar trebuie să nasc pe vas, altfel soțul meu va fi furios.

Belle s-a încruntat. Era oare una din acele superstiții ciudate de care auzise?

– Ce importanță are? a întrebat ea.

– E un mare noroc să te naști pe o barcă pe Irrawaddy. Am mai fost deja o dată pe râu.

– Unde e soțul tău?

– Lucrează la Secretariatul din Rangoon, dar nu a mai putut pleca a doua oară în călătorie.

– Și ai venit singură?

Femeia a scos un vaiet cumplit.

Belle s-a ridicat în picioare.

– Trebuie să mă duc după ajutor. Nu știu nimic despre nașteri.

Nu a spus și că ideea în sine îi provoca greață.

Femeia a arătat cu mâna la o geantă.

– Am adus turmeric să ung corpul copilului. Ca să alunge spiritele rele – și trebuie să găsim și un astrolog. Este unul pe vas. M-am asigurat înainte să plecăm.

– Crezi că rezișți până la vapor?

Femeia a întins o mână și Belle a ajutat-o să se ridice, însă biata de ea s-a aplecat imediat de la mijloc, ținându-se de burtă și suspinând. Belle a ajutat-o să se așeze la umbra unui copac, căci era clar că nu avea să se întoarcă pe vas prea curând.

– Cum te cheamă? a întrebat Belle, ghemuindu-se lângă ea și ținând-o în continuare de mână.

– Hayma. Înseamnă „pădure“. M-am născut într-o pădure.

– Nu ești din Rangoon?

– Nu, m-am născut într-un cătun mic, nu departe de oraș.

S-a aplecat din nou, cu fața crispată, iar Belle a observat că femeia încerca să-și înăbușe un țipăt.

Belle simțea cum frica o apasă în piept.

– Trebuie să chem pe cineva în ajutor, a repetat ea, uitându-se la ceas și știind că de acum ratase întâlnirea, fiind totodată și îngrijorată pentru Hayma.

– Te rog, te implor, nu mă lăsa singură.

Belle a acceptat și, timp de vreo douăzeci de minute, femeia s-a liniştit. Părea mai calmă acum, când Belle îi ținea companie. Dar în curând au reînceput contracțiile. Belle s-a uitat în jur, sperând să vadă pe cineva care ar fi putut să stea de veghe în locul ei. La început, locul părea pustiu, dar după o jumătate de oră a zărit o femeie care păşea solemn pe potecă spre sat cu un copilaş în spate. Belle i-a făcut semn să se apropie și, între două contracții, Hayma a reușit să vorbească cu ea. După o clipă, femeia s-a răsucit pe călcâie și a plecat în grabă.

– Se duce după ajutor, a spus Hayma.

Însă femeia nu s-a întors imediat și, în timp ce Belle încerca să o liniștească pe Hayma, i s-a părut că în curând avea să se nască copilul. Își storcea creierii. Ce trebuie să faci cu un bebeluș? S-a scărpinat în cap, dorindu-și să fi avut pe cineva cu care să se consulte, apoi, în sfârșit, femeia de mai devreme s-a întors cu ceva ce părea a fi o legătură mare de pânzeturi și cu o carafă cu apă. Oftând adânc de ușurare, Belle s-a ridicat în picioare.

Înainte să se nască pruncul, soarele începuse să scadă spre est, cerul devenise purpuriu şi apoi, dintr-odată, se transformase într-o pătură indigo catifelată, presărată cu lumina a milioane de steluțe. Belle simțea cum magia se stârneşte în pădure şi cum, în adâncul lumii lor cotidiene, viața părea profundă și viscerală. Animată de nerăbdare, Belle își ținea respirația. Și apoi s-a întâmplat. Mirosurile puternice ale nopții și sunetul greierilor care cântau în forță când fetița s-a născut, în cele din urmă, au adus un val de bucurie. Belle a privit o stea căzătoare și a auzit lilieci foșnind în copaci, ca și cum ar fi întâmpinat-o cu bucurie pe copilă – a înțeles că nu avea să uite niciodată acest moment. A rămas cu Hayma, ținând-o de mână, și a spus o mică rugăciune până când copila a scos primul țipăt indignat. *Bravo, fetiță!* și-a zis Belle. *Fă-ți vocea auzită.*

Pe urmă, și-a luat la revedere fără tragere de inimă, însă a plecat știind că viața îi dăduse o ocazie extraordinară să echilibreze balanța. Da, fusese martoră la moarte, la o moarte cumplit de violentă, moartea care avea să o urmărească toată viața, însă văzuse și nașterea unei noi vieți și, mai presus de orice, de asta avea să se agațe.

După ce a greșit drumul de câteva ori, protejându-și capul cu mâinile de liliecii care zburau foarte jos și sperând să evite șerpii care ieșeau de sub pământ în căutare de mâncare, s-a concentrat pe singura alee pe care și-o amintea și, în cele din urmă, a găsit drumul spre casa de odihnă. Era ora opt și jumătate și nici măcar nu era sigură dacă vaporul o mai aștepta.

A aflat în curând, căci prima persoană peste care a dat a fost Harry Osborne. Expresia lividă de pe fața lui, în timp ce se plimba prin holul de la intrare, bombănind nervos, i-a spus tot ce trebuia să știe. De îndată ce a văzut-o, a rămas nemișcat și s-a încruntat.

– Ce oră afurisită ți se pare asta?

– Îmi pare foarte rău, a spus ea încercând să se stăpânească, dar simțindu-se încă uluită de faptul că fusese martoră pentru prima dată la nașterea unui copil. Dar chiar nu a fost vina mea.

– Voi, femeile, sunteți toate la fel. Aș vrea să nu fi acceptat niciodată treaba asta.

Și-a mușcat buza, afișând o expresie de parcă spusese ceva greșit, apoi și-a împins ochelarii mai sus, pe nas, cu un gest agitat.

Ea a simțit mirosul de whisky ce venea dinspre el și s-a încruntat.

– Treabă?

El nu o privea în ochi.

– Adică… hmm… adică să te las să mă însoțești. În orice caz, ai ratat afurisita aia de plecare.

– Îmi pare foarte rău. A trebuit să ajut o femeie însărcinată. A fost…

Dar nu a reușit să găsească vorbele cu care să înceapă măcar să transmită cât de uluitoare fusese prezența ei la venirea pe lume a unei vieți noi. Și cum, vreme de cel puțin câteva minute, se simțise ca şi cum exista numai bine în lume.

El a ridicat din sprâncene ca și cum nu-i venea să creadă, dar nu a spus nimic.

– Și acum ce facem? a întrebat ea.

El a oftat.

– Am reușit să iau două cabine pentru noi, pentru mâine-dimineață.

– O, e minunat!

El a privit-o chiorâș.

– Încă n-ai văzut barca. Mă îndoiesc că o să mai spui că-i minunată. Slavă Domnului că putem ajunge la timp la Mandalay pentru întâlnirea cu Alistair Ogilvy, comisarul districtual. Dacă o ratai și pe asta, numele meu ar fi fost compromis. Dacă știe cineva ceva, atunci el e acea persoană. În orice caz, asistentul lui Guttridge e în salon și te așteaptă.

– Mulțumesc.

Deși îi era sete și și-ar fi dorit să se schimbe de hainele prăfuite și să se scufunde într-o cadă, totuşi s-a dus în salon. Din dreptul ușii deschise, a văzut că bărbatul aflat înăuntru stătea foarte drept pe una din sofale, dar s-a ridicat când ea a intrat în încăpere și a observat că era micuț, cu urechile mari și părul cărunt și sârmos.

Ea a zâmbit când el s-a înclinat ușor.

– Eu sunt Nyan, a spus el. Te rog, ia loc. Am înțeles că ai nişte întrebări pentru mine?

– Da. Îmi pare rău că te reţin.

– Că mă reții?

– Că te fac să aștepți.

El i-a zâmbit cât putea de dulce.

– Nicio problemă.

– S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. De fapt, în 1911, dar domnul Guttridge a spus că ai putea ști despre ce e vorba.

– Chiar mi-a explicat și da, îmi amintesc. Eram casier pe același vas spre Mandalay și eu am fost cel care a făcut problema cunoscută căpitanului.

– Deci, ce s-a întâmplat până la urmă?

– Nu prea multe. Pot să-ți spun că era un bebeluş care părea european, însă cuplul care îl însoțea era din Thailanda și nu erau tineri. Cu toate că mi-am exprimat îngrijorarea, căpitanul nu a vrut nicio bătaie de cap și a refuzat să se implice. Era un scoțian mocăit în pragul pensiei, dacă îmi amintesc bine.

S-a oprit, părând stânjenit.

– Te rog să mă ierți. Am cel mai mare respect pentru numeroșii căpitani scoțieni devotați care au navigat pe râu de-a lungul anilor. Pur și simplu, el nu făcea parte dintre ei.

– Așadar?

– I-am luat la întrebări pe cei doi, care au pretins că bebelușul era nepotul lor. Aveam îndoieli, însă am devenit și mai suspicios când i-am rugat să repete povestea ceva mai târziu în aceeași zi. De data asta, au spus că mergeau cu copilul în susul râului la bunicii lui, care erau englezi. Au spus că nu pricepuseră întrebarea de prima dată, dar eu mă temeam că ceva nu e în regulă și am decis să alertez autoritățile de îndată ce ajungeam în port, cu sau fără aprobarea căpitanului.

– Și asta ai făcut?

El a dat aprobator din cap.

– I-am văzut pe cei doi coborând de pe vas, dar până să ajung la poliția locală a fost prea târziu. Nu aveam puterea să-i reţin chiar eu, iar căpitanul s-a spălat pe mâini de toată povestea.

– Și poliția nu a investigat?

El a oftat.

– Ba da. La început s-a făcut o cercetare atentă a zonei înconjurătoare, dar cuplul dispăruse. Nimeni nu a recunoscut că i-a văzut. Dar eu știam de dispariția unui copil dintr-o grădină din Rangoon și mă temeam că bebelușul fusese răpit. Vezi dumneata, era un articol din ziare, așa că încă mai speram ca poliția să poată fi convinsă să extindă cercetările.

– Dar n-au făcut-o? a întrebat ea, simțind dezamăgirea.

– Nu. Mă tem că n-au făcut-o.

– Știi cumva dacă bebelușul era fetiță?

– Da, era.

39.

Diana, Minster Lovell, 1922

Noi n-am fost niciodată oameni de la țară. O spun pentru că mă adaptez foarte bine la viața la țară, și asta m-a surprins. Strămoșii mamei mele fuseseră cândva fermieri, așa că s-ar putea să am ceva în sânge.

Nu a trecut mult timp, dar Minster Lovell e perfect pentru mine. Mi-e foarte dor de Annabelle; și îmi lipsește și Douglas, dar nu atât de mult încât să fiu profund nefericită. Dorul e pus în umbră de faptul că pot să fac ce doresc fără să mă tem că aș deranja pe cineva. Le am pe Simone și pe doamna Jones, care are un suflet bun, și desigur că-l am și pe doctorul Gilbert Stokes, care vine în curând pentru ședința noastră.

Deși încă nu m-am așezat pe o bancă în grădină, îmi place să las ușa din față deschisă și să stau pe verandă. Dacă trece cineva, simt că intru puțin în panică, dar am învățat să fac cu mâna și să-mi aștern un zâmbet pe față. Astăzi, se simte mirosul de ploaie în aer, deși soarele strălucește – este atât de mângâietor acest aer proaspăt, încât merită să trăiești pentru el. Ploaia îi va face bine peluzei, căci am trecut printr-o secetă lungă. În timp ce mireasma ierbii tăiate și cea a florilor minunate de început de vară plutesc în aer, aștept să vină doctorul.

Stă înclinat într-o parte, iar capul îi este aplecat când îi zăresc chica albă pe fundalul pantei dealului. Dar când ajunge în vârf ridică ochii, mă vede și îmi face cu mâna. Îi întorc gestul. Nu spun că nu am emoții, dar e un om bun și sunt optimistă.

După ce ne dăm mâna, ne așezăm confortabil în salonaș, unde doamna Jones a lăsat o tavă de ceai și biscuiți. A plecat la piață acum, așa că nu vom fi deranjați.

Nu pot să exprim cât de încurajată mă simt când spune că trebuie să-l anunț dacă întrebările lui mă stânjenesc. Îmi făceam griji din cauza asta.

Așa că, o vreme, vorbim despre copilăria mea. Nu-mi e clar ce vrea să-i povestesc, dar îmi spune că nu există un mod corect sau greșit și că e doar o problemă de a avea un punct de plecare. După ce-mi sugerează să-i descriu cum era tata, inspir adânc și expir încet ca să am timp să mă gândesc. Îmi amintesc cum mă încuraja tata să fiu „eu însămi“.

Problema a fost mereu că n-am știut niciodată cum să fac asta. Îmi exprim ideea și când doctorul îmi zâmbește blând, încurajator, remarc lumina din ochii lui albaștri.

– Te îngrijorează faptul că nu știi? întreabă el.

Îmi ronțăi obrazul pe interior, neștiind cât de multe e bine să spun, dar îmi amintesc apoi că acest om nu are de gând să mă trimită la Grange sau în alt loc asemănător. Îmi fac curajul la acest gând și-i răspund că mă face să mă simt tristă.

– Și poate singură? adaugă el.

Sunt neliniștită, mi se pune un nod în gât, așa că mă uit în jos și nu reușesc să răspund. Îmi spune că mulți oameni încep să înțeleagă cine sunt abia spre sfârșitul vieții sau, mai realist vorbind, cine au fost sau cine ar fi putut fi de la bun început.

Îmi înghit nodul din gât. Atâta vreme m-au făcut să simt că sunt irecuperabilă, că orice e în neregulă cu mine nu se poate vindeca. Acest doctor îmi dă puțină speranță și îl răsplătesc cu un zâmbet generos.

Îi spun că am crezut că vom vorbi despre ce s-a întâmplat în Birmania, dar, când mă întreabă dacă vreau să discut despre asta, clatin din cap.

40.

Harry a avut dreptate în privința ambarcațiunii, și-a zis Belle când se iveau zorii. Privea tăcută scena, dar înainte să reușească să urce pe pasarela noroioasă, văzuse cât de aglomerată era. Familiile stăteau înghesuite, înfășurate în șaluri și în *longyi*, încă dormind pe punte, deși majoritatea femeilor își împleteau deja părul și-și întindeau *thanaka* pe obraji. În timp ce mamele lor pregăteau micul dejun, câțiva copii se trezeau, clipind repede și alungându-și somnul de pe pleoape, părul des, drept și ciocolatiu ridicându-li-se în dezordine pe cap.

Un grup de călugări stăteau la un loc, în timp ce Belle se întreba dacă se rugau. Se uita la soarele care răsărea, la cerul albastru-închis, cu fâșii subțiri de nori albi, și la soarele incredibil de galben. O pasăre de un albastru regal, cocoțată pe balustradă, părea să privească și ea înainte să-și ia zborul. Câțiva bărbați își întindeau picioarele și fumau. Unii se uitau la malul cenușiu fără să vorbească, în cele câteva momente prețioase în care te poți liniști ca să înfrunți o nouă zi, când ești încă parțial în lumea somnului, a viselor și a uitării.

Alții stăteau pe punte cu expresii încă nedumerite, sprijinindu-se de sacii cu fructe și legume, care făceau parte din încărcătură. Un strat fin de praf se așternuse pe punte. Nu existau palmieri pitici în ghivece și prin urmare nu era nici umbră, doar foarte puține scaune de ratan de pe care puteau să privească lumea ce se perinda pe dinaintea lor. *Măcar am cabină*, și-a spus Belle, *cu toate că ar fi putut fi distractiv să dorm sub scări, deși cam inconfortabil*.

Ea și Harry au fost conduși la cabinele lor, iar Belle a adormit din nou de îndată ce s-a întins pe pat. Era încă devreme, dar, stârnită de emoția nașterii la care asistase, avusese un somn agitat în seara precedentă.

Călătoria spre Mandalay s-a sfârşit repede și, cu toate că nu a fost la fel de liniștită ca prima parte a drumului pe râu, a fost mai distractivă. În timp ce soarele strălucea pe punte, Belle s-a trezit absorbită de viața de zi cu zi a celorlalți pasageri, care se desfășura sub privirile tuturor. Era o mulțime zgomotoasă, mai degrabă veselă, oameni care păreau să ia viața așa cum era, fără să se lamenteze, deși, de bună seamă, Belle nu înțelegea dacă Harry nu îi traducea.

În timp ce stăteau aplecați peste balustradă și priveau în jos la râu, Harry i-a

explicat puțin și istoria orașului Mandalay. I-a povestit că, atunci când un rege nou prelua tronul, toți potențialii rivali trebuiau uciși ca să împiedice ca altcineva să preia puterea. Când Thibaw, ultimul rege, fusese încoronat, cel puțin opt membri ai familiei sale, inclusiv copii mici, au fost eliminați într-un mod îngrozitor.

– Se spunea, povestea Harry privind către ea, că au fost legați în saci, apoi omorâți în bătaie în timp ce orchestra cânta ca să acopere urletele. După aceea, cadavrele lor au fost călcate în picioare de elefanți.

– Doamne sfinte, a spus ea, îngrozită de gând. De-a dreptul barbar!

– Într-adevăr.

– Și totuși birmanii par niște oameni atât de blânzi.

Harry a ridicat din sprâncene.

– Nu doar atât, dar când palatul regal și împrejurimile au fost construite prima dată, mulți oameni au fost răpiți și îngropați de vii sub ziduri ca să apere orașul de spiritele rele.

Oripilată de idee, Belle nu se putea împotrivi unui presentiment copleşitor. Ce putea să se întâmple în Mandalay?

În ultima dimineață petrecută pe vas, văzuse un răsărit înflăcărat și, în timp ce soarele strălucea în apă ca un fulger orbitor, Belle a închis ochii. Când i-a deschis, a văzut apa vălurită presărată cu nestemate argintii și scânteietoare. Ceva mai târziu, când s-au apropiat de oraș, zeci de pagode aurii străluceau înălțându-se cu mândrie pe dealuri. Cum era posibil ca asemenea magie și splendoare să existe alături de brutalitatea de care auzise și la care fusese și martoră?

Colibele de bambus ce străjuiau cheiul erau pline de oameni care sperau să vândă nimicuri când pasagerii aveau să coboare din ambarcațiune. Belle s-a uitat către munții îndepărtați de pe cealaltă parte a râului și s-a întrebat dacă acolo fusese dus bebeluşul de pe vas.

Deși se aflau în mijlocul mulţimii, și-au croit drum printre pescari și vânzători, apoi au străbătut rapid cu mașina străzile înțesate de lume. În curând, Belle era cazată la hotel, unul dintre cele trei frecventate de oaspeții englezi, după cum i se spusese. Era construit din lemn de tec, iar camera ei micuță, ce mirosea a soluție cu aromă de lămâie, era confortabilă şi avea o fereastră ce dădea spre Râul Roșu. Pe Belle o durea capul, așa că a decis să rămână la hotel tot restul zilei.

Harry îi spusese că programase întâlnirea cu comisarul districtual la ora zece a doua zi dimineață, așa că, după prânz, neavând altceva de făcut, Belle s-a întins în pat, în lenjeria intimă, și a încercat să adoarmă. Însă gândurile despre masacru i-au invadat reveria, așa că până la urmă a renunțat. Avea să se elibereze vreodată de tot ce se întâmplase? Se uita cum o șopârlă se cățăra în jurul ușii din fața patului ei. Verzuie-maronie și mică – probabil un exemplar tânăr –, se mișca în zvâcniri scurte, de parcă nu era sigură încotro mergea. Semăna puțin cu ea. Sunetele orașului se estompaseră în căldura puternică a după-amiezii și ar fi putut jura că auzise niște

pași apropiindu-se pe coridor și oprindu-se în fața ușii ei. Apatică și nădușită, dar și iritată de ideea că cineva îi întrerupea odihna, nu s-a mișcat să se îmbrace. În orice caz, era sigură că încuiase ușa, așa că oricine ar fi fost nu avea decât să plece. Se uita la ușă așteptând, presupunând că un membru din personalul hotelului avea să vorbească. Dar în loc să audă o voce, s-a mirat să vadă mânerul ușii răsucindu-se aproape imperceptibil. Uluită, l-a privit cum se răsuceşte încă o dată.

– Cine e? a strigat în cele din urmă, așteptându-se să-i răspundă o cameristă timidă.

Fără să audă ceva și simțindu-se enervată, a pus mâna pe halat și s-a dus să deschidă ușa. Nu a văzut pe nimeni în fața ușii, dar s-a uitat în lungul coridorului și l-a zărit pe Harry exact când era pe punctul de a dispărea după colț.

– Oh, tu ești, a spus ea. Mă căutai?

– Scuze, eu…

– Harry, voiai ceva?

– Nu. Eu… m-am încurcat. Scuze. A fost greșeala mea.

Spunând asta, a dispărut după colț.

Ea a clătinat din cap și s-a întors în camera. Căldura îi făcea pe unii oameni să se comporte ciudat.

După ce i-a trecut durerea de cap, a ales să ia o ricșă și să exploreze orașul; străzile străjuite de copaci zumzăiau de viață. Deși se simțea singură și puțin tristă, mai ales în privința lui Oliver. Era o zi frumoasă și voia să profite de ea.

A trecut de un templu, unde câteva călugărițe cu capetele rase și îmbrăcate în robe roz stăteau în genunchi și se rugau. Pagodele și statuetele de aur ale lui Buddha prezente pe aproape toate străzile se luptau pentru supremație printre casele englezeşti elegante, construite din piatră. Verandele de la etaj ale caselor erau susținute de stâlpi uriași și făceau umbră pasajelor care se formaseră sub ele. Apoi a văzut argintarii, ghemuiți în curți micuțe în fața caselor lor de lemn, cu un foc într-un colț, în vreme ce unelte din sacii de pânză erau întinse pe băncile mici de lângă ei. Belle se uita la lucrătura deosebită a obiectelor, de la bolurile enorme, destinate templelor, la elefanții minusculi din argint și la dragoni. Când a ajuns la zidurile imense ale palatului și ale pavilioanelor sale, în prezent folosite de englezi pentru administrație, iar camera tronului, pentru un club, a rămas cu gura căscată văzând cât erau de mari. S-a uitat prin poarta deschisă și a văzut culorile norocoase roșu și galben peste tot, cu sculpturi bogate pe clădiri și diverse modele deasupra ușilor.

Când a cotit pe o stradă, aproape de un templu chinezesc, a remarcat bazarul de mătăsuri și a intrat să caute materiale. Preț de o clipă, a rămas nemișcată, apoi a intrat mai adânc în interiorul bazarului, unde tarabele înghesuite erau pline de oameni. La început, s-a simțit bine, bucuroasă să fie acolo și desfătându-se cu atmosfera, dar după câteva momente a început să aibă o senzație ciudată. Ceva nu

era în regulă. Oare o urmărea cineva? Asta să fie? Se uita din când în când în urmă. Umbra unui birman tânăr chiar se furișa în penumbră de câte ori se întorcea? La început, s-a gândit că i s-a părut, dar treptat și-a dat seama că așa era. De câte ori se întorcea, zărea *longyi*-ul roșu și cămașa verde-deschis. Mai degrabă iritată decât cu adevărat înspăimântată de acest joc plictisitor de-a șoarecele și pisica, a continuat să atingă mătăsurile delicate în timp ce vânzătoarele birmane drăguțe o urmăreau din priviri. La urma urmei, ce putea face omul acela în bazarul acesta aglomerat? Însă el o urmărea în continuare și se oprea de câte ori se oprea și ea. Se săturase de-acum. S-a întors pe loc și l-a văzut acolo, îndrăzneț și privind-o direct. Poate o urmărea pentru bani? Avea de gând s-o jefuiască într-un colț pustiu? Și-a strâns geanta la piept și a mers mai departe, întrebându-se care era cea mai apropiată ieșire.

Apoi a încremenit de spaimă.

Doi bărbați care rânjeau – bărbați răuvoitori, cu pielea închisă la culoare, acoperiți de tatuaje negre – se îndreptau spre ea. Era o capcană? Știa că birmanii credeau că tatuajele îi apărau de gloanțe și de cuțite. O căutau pe ea? Când s-a uitat la ochii lor îngustați, s-a simțit încercuită și a privit în jur. Îi simțeau oare frica? Băiatul era încă în spatele ei, ceilalți doi erau în față. În timp ce se întreba ce să facă, s-a gândit să le ofere bani, dar, când s-au apropiat și au trecut de ea, au dat doar din cap, zâmbind în continuare. Ea și-a pus palma de piept să se liniștească și s-a simțit rușinată că, doar din cauza pielii lor închise la culoare, a crezut imediat că erau periculoși. Și băiatul dispăruse. Îngrozită că devenise deodată cel mai rău soi de englezoaică, s-a mustrat că fusese bănuitoare. A tras aer în piept și a luat-o în direcția în care spera că se află ieșirea, întrebându-se dacă nu cumva totul fusese numai în închipuirea ei.

Preț de un moment, zgomotele de fundal ale bazarului au părut că se estompează, devenind tot mai stinse, ca și cum era departe. Acum era mai calmă şi se simțea ciudat de detașată. Dar nu a ținut mult. Deodată, sunetul s-a intensificat, ca și cum cineva, într-un efort reușit de a orchestra întregul bazar, dăduse volumul mai tare. Zgomotele care se ciocneau și umpleau locul acela uriaș se amplificau din ce în ce mai mult. A simțit un val de panică. Era în pericol să se transforme în mama ei, prea îngrozită să stea afară? Când zgomotul a ajuns la un prag insuportabil, Belle a simțit că i se face rău. Vocile femeilor au devenit țipete, un sunet oribil, de necunoscut, iar râsul bărbaților era răutăcios și alarmant. Totul vibra de păcănitul și zăngănitul banilor care treceau dintr-o mână în alta și de prea multe voci. Simțea cum i se învârte capul. Vânzătorii, care fuseseră politicoși până atunci, o hărțuiau acum, mulțimile grăbite treceau pe lângă ea, împingând-o și îmbrâncind-o când se ciocnea de ei. Când a încercat să scape, s-a mișcat cu o încetineală de coșmar. Toate amintirile masacrului îi reveneau în minte. Toate imaginile pe care încercase să le ascundă undeva și care crezuse că se estompau păreau acum la fel de reale ca atunci când se întâmplaseră. Era ca și cum ochii i se umpluseră de sânge. Sunete nefiresc

de asurzitoare îi făceau capul să zvâcnească și-i zdrobeau pieptul. Nu putea să respire și toți se holbau la ea.

Și cu toate că simțea că leșină, a luat-o într-o goană nebunească gâfâind, fără să-i pese pe cine împingea sau lovea. Trebuia să se întoarcă la hotel.

Până să ajungă la hotel, atacul de panică trecuse. Poate căldura prea mare o făcuse să-și amintească de masacru? Nu era sigură. Dar, fiind mai calmă acum, s-a apropiat de recepție, unde tânărul de la tejghea i-a întins un plic.

– Domnișoară Hatton? a întrebat el politicos. E pentru dumneavoastră.

Surprinsă, s-a încruntat când i l-a luat din mână. Poate îl lăsase Harry pentru ea. Pregătiri, probabil?

Recepționerul s-a înclinat și i-a dat bună ziua, apoi a plecat capul să consulte registrul de programări.

La etaj, Belle a deschis plicul și a exclamat când a citit conținutul.

„Crezi că ești în siguranță în Mandalay?“

I s-a strâns inima. Era aproape identic cu biletul anonim pe care îl primise în Rangoon. Și-a amintit de bărbatul eurasiatic pe care îl văzuse când pleca pe holul fetelor, la hotel, cu câteva clipe înainte să intre în cameră, și că Rebecca i-a înmânat primul bilet. Oare îl adusese același bărbat? Dar de ce ar încerca oare cineva s-o sperie?

A coborât în grabă să întrebe cine lăsase biletul și a aflat că fusese un bărbat înalt, eurasiatic, deși recepționerul nu întrebase numele lui. Dar da, ar fi putut fi același bărbat. A simțit că i se face rău de furie, în timp ce urca scările.

Tulburată și stingheră, se plimba prin cameră. Nu avea pe nimeni aici în afară de Harry, iar el nu era tocmai un prieten. Nu-i plăcea la Mandalay nici măcar un pic. A înțeles că cel mai bine era să se întoarcă în Rangoon de îndată ce era posibil. Avea să se întâlnească doar cu Ogilvy, comisarul districtual, așa cum stabilise Harry, apoi avea să plece. Până acum, povestea cu bebeluşul alb de pe vas nu dusese nicăieri. De ce să mai piardă timp aici? În orice caz, timpul liber pe care îl obținuse avea să se termine în scurt timp și trebuia să revină dacă voia să-și păstreze slujba. Sperase să o găsească pe Elvira și să compenseze astfel ceea ce i se părea că lipsise din viața ei, dar nimeni nu fusese martor la cele întâmplate. Nu auzise decât niște sugestii nebunești. A oftat învinsă și a coborât în holul hotelului.

Când s-a sprijinit de tejghea și a apăsat pe clopoțel, sperând ca recepționerul să o poată ajuta să-și ia bilet de tren spre Rangoon, Harry a apărut lângă ea. Ea i-a spus că avea să plece a doua zi, de îndată ce se întâlnea cu comisarul. Nu i-a pomenit nimic despre biletul anonim.

Lui Harry i-a căzut fața, iar ea s-a mirat de cât de dezamăgit părea.

– Oh, dar am organizat în mod special ca mâine-seară să mergem la *pwe*.

– *Pwe*?

– E *zat pwe*, un spectacol de varietăți, cum s-ar zice, cu dansuri însoțite de muzică

instrumentală de percuție, desfăşurate în aer liber. O să-ți placă, îți promit.

– Nu cred…

El i-a tăiat vorba.

– Ar trebui să mergi. Serios. Aș vrea să cunoști pe cineva. E un vânzător de jad anglo-indian care știe ceva despre un copilaș alb despre care se spune că ar fi fost răpit și dus clandestin prin statul Shan în China.

– A spus când?

– Nu. Dar cred că ar trebui să vorbești chiar dumneata cu el. Vorbește engleza perfect. Vino cu mine mâine-seară și o să te ajut cu trenul a doua zi. Ce spui?

Belle a ezitat.

– O să mă gândesc, Harry.

Întorcându-se în camera ei, a remarcat că unul dintre obloanele de la fereastră era ușor deschis și o rază de lumină cădea în linie dreaptă pe podeaua lustruită de lemn. S-a dus la fereastră și a deschis obloanele, iar camera s-a umplut de lumina soarelui. În baie, a observat că unul dintre robinetele de la chiuvetă picura. Fusese cineva în cameră? Poate femeia de serviciu? Pierdută în gânduri, s-a uitat la robinet, apoi a pus palma sub el și a lăsat câteva picături să cadă și să se adune. După aceea, a deschis robinetul de tot și a umplut chiuveta, apoi s-a aplecat și și-a lăsat părul să cadă în apă.

După ce și-a spălat și şi-a uscat părul, a îmbrăcat o rochie proaspăt călcată. Își schimbase hainele de două ori pe zi de când venise aici – măcar hotelul avea o rezervă suficientă de apă caldă. S-a pieptănat, s-a dat cu ruj, apoi s-a plimbat prin cameră, gândindu-se la ce spusese Harry.

La început, fusese stăpânită de ideea de a o găsi pe Elvira, însă motivația îi dispăruse dintr-odată. Devenise prea greu. Și totuși… Dacă această ultimă încercare avea să scoată la iveală ceva esențial și ea nu se deranja să se ducă? Și-a trecut degetele prin păr, ridicându-l de pe scalp, ca să se usuce mai repede. Nu se putea decide dacă să se întoarcă în Rangoon sau să rămână și să meargă la acel *pwe* cu Harry. Se certa cu ea însăși și ofta de frustrare, cântărind argumentele pro și contra. Dar apoi și-a dat seama: orice și-ar fi spus altminteri, adevărul era că nu putea înceta căutările. Probabil nu avea s-o facă niciodată. Iar dacă abandona acum, asta avea s-o urmărească toată viața. Orice se întâmplase cu sora ei trebuia să știe.

A doua zi dimineață, la ora zece, Belle a bătut la ușa sculptată în mod impresionant de la biroul comisarului. Un tânăr birman bine îmbrăcată a deschis ușa, s-a înclinat și a condus-o înăuntru, întrebând-o dacă dorea ceai. Camera, văruită în alb, era scăldată în lumină. Ogilvy stătea cu spatele la ea și părea să privească pe fereastra mare, pierdut în gânduri. Când s-a întors și s-a îndreptat spre ea, a văzut că era un bărbat scund, cu umeri lați, cu nasul mare și ochii cenușii

zâmbitori pe fața rotundă și foarte roșie. El i-a dat mâna și i-a făcut semn să ia loc pe scaunul cu spătar din fața biroului din tec lustruit, spre care se ducea acum. După ce s-a așezat confortabil, și-a aprins un trabuc și și-a dres glasul.

– Așadar, domnișoară Hatton. Omul meu a cercetat registrul de nașteri și de decese.

– Și?

– Păi, mă tem că nu sunt vești bune. Sau poate sunt, depinde cum privești lucrurile.

– Nu înțeleg.

El a tușit, după care i-a explicat că nu sunt consemnări oficiale că un bebeluș alb ar fi murit în Mandalay în ianuarie, februarie sau martie 1911.

– Așadar, vezi dumneata, dacă sora dumitale a ajuns la Mandalay, se prea poate să fi fost în viață la sfârșitul lunii martie.

– Avea trei săptămâni când a fost luată. Ar fi putut fi luată drept copilul altcuiva aici?

– Dacă un cuplu de englezi – sau poate ar trebui să spun de europeni – a încercat să treacă cu copilul în regiunea asta, ar fi trebuit să înregistreze nașterea. Suntem stricți în privința asta, deși, îmi pare rău să spun, nu e imposibil să faci o înregistrare falsă dacă cunoşti anumiți doctori.

– Și nimeni nu a înregistrat vreun copil în perioada aceea?

El a oftat.

– O, au înregistrat. Trei copii s-au născut în ianuarie. Mă tem că toți erau băieți.

– Dar mai departe de regiunea asta? Poate la Maymo?

El a dat din cap.

– Suntem o comunitate mică aici, în Mandalay, iar aceea e și mai mică, însă un om de-al meu a verificat și registrul din Maymo. Nimic util, din păcate.

– Mi s-a spus că sunteți aici de multă vreme și ați fi auzit dacă ar fi circulat vreo bârfă.

– Chiar așa e. Și din când în când auzi poveștile triste despre copii care dispar și nu mai sunt văzuți niciodată. În cele mai îndepărtate locuri din Birmania, deseori un copil rătăcește și se pierde. Și, desigur, sunt destule animale sălbatice.

– O, Doamne, vreți să spuneți…

El a dat din cap și s-a ridicat de pe scaun.

– Îmi pare rău că nu v-am putut fi mai mult de ajutor.

– Vă amintiți de perioada în care a fost răpită sora mea?

Belle și-a ținut respirația când s-a ridicat, așteptând răspunsul lui.

El a răsuflat zgomotos.

– O, da. În afară de orice altceva, s-a scris în toate ziarele. Toți eram în stare de alertă aici, stăteam cu ochii în patru.

– A văzut cineva ceva?

El a zâmbit cu regret.

– S-au văzut multe. Niciun indiciu nu a condus către vreo pistă. Unele femei nu aveau nimic mai bun de făcut pe atunci. Puțină dramă le anima viața, și nimic nu entuziasmează mai mult o femeie decât un copil pierdut.

Belle a întins mâna și i-a mulțumit, dar a plecat cu sentimentul că ajunsese la capătul drumului.

În seara aceea, în drum spre *pwe*, Harry și Belle au trecut pe lângă focurile mici de pe marginea drumului, în timp ce oameni zâmbitori se adunau în jurul lor, iar vânzătorii vindeau clătite cu nucă de cocos și turte de orez prăjite. Mergând mai departe, într-o zonă în aer liber, unde se construise temporar un pavilion cu acoperiș din bambus, Harry a condus-o pe Belle spre o zonă mai liniștită, aflată în spate. Pavilionul avea o lungime de aproape nouă metri și șase metri lățime, o orchestră în față și un spațiu mare în mijloc, luminat de coșuri de jar în jurul scenei. Publicul zgomotos, așezat în grupuri de familie pe jos, pe pături, părea exuberant când au apărut muzicienii.

La semnalul unui toboșar, o parte dintre dansatori au început să rostească o rugăciune către Buddha.

– E cel mai popular spectacol din Birmania, i-a șoptit Harry la ureche în liniștea de dinaintea începerii dansurilor și, când a făcut asta, ea a simțit mirosul de whisky ce venea dinspre el.

S-a gândit un pic. Ceva nu era în regulă cu Harry, dar nu-și dădea seama ce anume. Părea neliniștit, chiar agitat.

– Te simți bine? a întrebat ea până la urmă.

– De ce nu m-aș simți bine?

– Pari tulburat.

El și-a trecut degetul pe sub guler.

– E de la căldură.

– Aș fi zis că te-ai obișnuit deja.

El nu a răspuns.

– Și de cât timp ești topograf? Pentru asta ai pornit în călătorie, nu?

– Da. Sper să ajung la Nagaland, aşa cum ți-am mai spus.

Vorbea oarecum iritat, ca și cum îl enerva că ea uitase asta.

– Mai spune-mi o dată, l-a rugat ea.

– Păi, naga sunt vânători de capete feroce. Despre asta întreabă toată lumea mereu.

– Și asta nu te îngrijorează?

El a clătinat din cap.

– Nu prezint interes pentru ei. Și, ca să-ți răspund la întrebare, fac asta de douăzeci de ani. Voi fi acolo doar ca să prospectez terenul.

– Și locuiești aici tot anul?

– În Rangoon, cu Angela.

– Angela?

– Soția mea, desigur.

Belle credea că e burlac și s-a mirat de asta.

– N-ai spus niciodată că ești însurat.

El s-a încruntat.

– Nu știam că trebuie s-o fac.

– Vreau să spun că am crezut că poate ai fi spus ceva mai devreme. Aveți copii?

El a clătinat din cap.

– N-am fost binecuvântați.

– Nu o deranjează absențele tale prelungite?

El i-a aruncat o privire întrebătoare.

– O sumedenie de întrebări.

– Scuze.

– Ei bine, adevărul e, dacă trebuie să știi, că Angela ar vrea să se întoarcă în Anglia.

– Și tu?

El a ridicat din umeri.

– Avem o problemă cu strânsul banilor.

Și atunci, odată cu o bubuitură puternică, vedeta spectacolului a sărit pe scenă, îmbrăcat într-un costum colorat și strălucitor, întocmai ca un prinț de odinioară. A dansat mult şi febril, ca un gimnast, executând mișcări extraordinar de complexe, însoțit de tobe, gonguri și oboaie.

– Astea nu se mai sfârșesc, a spus Harry când bărbatul a ieșit în cele din urmă de pe scenă în aplauze furtunoase. Nu se termină până la răsărit.

– Putem încerca să-l găsim pe negustorul despre care mi-ai povestit? a întrebat Belle, nerăbdătoare să meargă mai departe.

– Nu vrei să mai vezi?

– Îmi bubuie capul din cauza zgomotului.

– Nicio problemă. Locuiește prin apropiere.

– Nu e aici?

Harry s-a încruntat.

– Ți-am lăsat impresia asta?

– Uite, nu mai contează. Putem să mergem?

– Desigur.

S-au îndepărtat de grupul compact de oameni din spate și s-au întors pe același drum, oprindu-se, în cele din urmă, în dreptul unei rețele de alei; acolo Harry a privit în jur, strâmbându-şi gura când într-o parte, când în cealaltă.

– Ne-am rătăcit? a întrebat ea, începând să simtă că ceva nu era în regulă.

Temându-se de un alt atac de panică, a ezitat.

El a clătinat din cap.

– Pare foarte diferit pe întuneric. Aș fi putut să jur că suntem în locul potrivit.

Când a păşit pe aleile mai înguste și mai întunecoase, Belle și-a amintit că Harry băuse. Măcar știa încotro se îndreptau?

L-a urmat după o cotitură bruscă și au dat într-o alee mai largă, ce semăna mai mult cu o stradă, unde el s-a oprit în fața unei case dărăpănate ca toate celelalte.

– Cred că aici e.

A strigat în engleză și i-a răspuns un bărbat, spunându-le să intre. Senzația lui Belle că ceva era în neregulă se amplifica și acum șovăia.

Prin ușa deschisă, vedea o cameră mobilată simplu, cu rogojini pe jos și o masă joasă, cu o lampă cu ulei care lăsa colțurile camerei în întuneric. O bucată de material, întinsă de-a lungul camerei și agățată de două cuie fixate în pereți, împărțea spațiul în două. Când ochii i s-au obișnuit cu lumina slabă, Belle a reușit să distingă nişte obiecte pentru prepararea mâncării care erau stivuite pe o altă masă joasă. Nu părea să fie casa unui vânzător prosper de jad.

Și atunci l-a văzut și pe bărbatul acela.

Avea ochii negri, o mustață groasă şi stătea cu picioarele încrucișate pe podea, purta o cămașă neagră, simplă și nişte pantaloni largi pe măsură.

– Nu, a spus ea, hotărâtă dintr-odată. Nu intru. Du-mă înapoi la hotel, Harry! Acum!

41.

Diana, Minster Lovell, 1923

Astăzi e o zi specială, fiindcă eu și Simone ne pregătim să ne plimbăm pe alee, nu pe cea dinspre sat, ci mai departe, unde va fi liniște. Nu știu ce-mi va aduce ziua de mâine, dar sunt mulțumită de progresul meu. E suficient că sunt aici și că am încredere în doctorul Gilbert. Oricine ar avea încredere într-un om ca el, nu-i așa? Și, după multe ședințe în care am descusut anii ce s-au scurs, am început să-mi pun viața cap la cap. Acum lucrez puțin în grădină. Doar plivesc puțin și curăț crengile uscate, dar sunt atât de fericită, încât plâng de bucurie.

Nu pot lăsa ușile descuiate, nu încă, de teamă că ceva din afară s-ar putea strecura înăuntru și îmi voi pierde sanctuarul. Doctorul Gilbert ar prefera să lucrez în grădina din spate și să las ușa de acolo deschisă, ca să văd dacă se întâmplă ceva. Dar mă tem că ceva se va furișa înăuntru, invadând apoi fiecare colțișor al casei și că nu voi fi destul de puternică să împiedic asta. Îi spun că e coșmarul meu să fiu lăsată singură și neprotejată de ce e acolo, fără un refugiu.

Cu toate astea, îmi merge mai bine. Pe lângă faptul că mă încurajează să fac pași mici în afara casei, îmi reduce și numărul de medicamente pe care le iau, iar eu cred că există o șansă reală ca într-o bună zi să mă însănătoșesc. Vorbesc despre toate cu doctorul, inclusiv despre rușinea pricinuită de infidelitatea lui Douglas în Birmania. Până acum, n-am îndrăznit să destăinui acest lucru decât lui Simone; mereu mi-am spus să nu mă mai gândesc la asta. Dar cum poți să nu te gândești la ceva ce e mereu acolo? În timpul mai multor întâlniri, doctorul Gilbert m-a încurajat să vorbesc despre cum m-am simțit. Știam ce simțeam, desigur: durere, furie, neputințe. La început, n-am vrut s-o fac, mi se părea o slăbiciune să mărturisesc, dar, când am făcut-o în cele din urmă, am plâns întruna. Și când totul s-a terminat și mi-am șters ochii, rușinea a dispărut ca prin farmec și mi-am dat seama ce povară grea duceam cu mine.

Ca o lumină care s-a aprins în mintea mea, am ajuns să văd și că rușinea s-ar fi putut așterne pe umerii lui Douglas, și nu pe ai mei. Dar când locuiam în Birmania, dacă un soț călca strâmb, se considera că e vina soției pentru că nu își făcea soțul

fericit, iar dacă o făcea când ea era însărcinată, ei bine… așa sunt bărbații. Nicio soție nu vorbea vreodată despre faptul că se simțea rănită sau trădată.

Cel mai mult mă interesează, la acest proces, felul în care doctorul mă întreabă cum m-am simțit într-o anumită privință. Nimeni nu m-a mai întrebat până acum cum m-am simțit, nici măcar când eram mică sau, mai târziu, când mama a murit de gripa aceea cumplită. Deși cred că părinții mă iubeau în felul lor, fiind singurul copil, îmi petreceam cel mai mult timp cu dădaca. Mama nu mă alina niciodată când cădeam și mă loveam la genunchi sau când eram bolnavă și stăteam în pat. Nu o vedeam decât la ieșiri speciale sau când eram proaspăt îmbăiată la sfârșitul zilei și îmbrăcată în cămașa mea albă și apretată, iar dădaca mă aducea în salon să spun noapte bună.

Doctorul Gilbert m-a întrebat ce le-aș fi spus părinților dacă aș fi putut. Am rămas tăcută, dar știam. Iubiți-mă, aș fi spus. Iubiți-mă. Dar nu voiam să o spun, nu voiam să mă fac de râs plângând din nou. M-a întrebat cum m-am simțit din cauza lipsei de iubire și am rămas uimită cât de puține lucruri îmi aminteam în realitate. I-am spus că fusesem iubită. Dădaca mă iubise. Doctorul mi-a sugerat să-l vizitez pe tata când mă voi simți în stare și poate că voi face asta. Poate există o cale de a îndrepta tristețea din trecut. Ar trebui să fac un efort. A trecut prea mult timp, deși el îmi scrie de câteva ori pe an, iar eu l-am invitat să vină la mine.

De atunci, mi-am amintit tot mai multe lucruri. Și acum, desigur, simt o vină devastatoare în coșul pieptului pentru că fiica mea Annabelle a simțit aceeași lipsă de iubire din cauza mea. Mă gândesc la ochii ei verzi ca jadul și la părul arămiu și-mi dau seama cât de dor îmi este de ea. El spune că vom vorbi în curând despre Annabelle și, cu toate că am înțeles că e mai bine ca aceste lucruri triste și rușinoase să iasă la lumină, mă și tem. Doctorul îmi spune că atunci când nu înfruntăm întunericul din nou, acesta are puterea de a ne îmbolnăvi foarte tare.

Așadar, după toate aceste lucruri, oricât de greu a fost uneori să le dezvălui, viața mea a început să pară din nou reală. Am început să redevin reală și inima mi se umple de curaj.

Iar acum trebuie să mă pregătesc de plimbare. Simone mi-a descris totul. La început, vom urca puțin dealul, apoi o luăm la dreapta și coborâm pe lângă biserică și cimitir, printre rămășițele de la Minster Hall, iar de acolo până la malul râului. Ea zice că e o distanță scurtă și că vom fi singure în pacea mângâietoare și frumoasă a naturii. Doctorul spune că natura vindecă, iar eu îl cred.

42.

Belle l-a văzut din nou pe Harry în timpul unui mic dejun englezesc tipic, cu ceai, pâine prăjită, șuncă și ouă. Părea destul de abătut când a întrebat dacă putea să-i țină companie și, când ea a răspuns că da, și-a tras un scaun și s-a așezat uşor.

– Îmi pare rău pentru aseară, a murmurat el. Cred că am greșit locul.

– Ce-a fost în mintea ta, Harry? a întrebat ea, însă el părea atât de nefericit încât, deși ea se speriase la vederea *așa-zisului* vânzător de jad, a decis să nu mai deschidă subiectul.

Harry s-a uitat la mâinile lui, apoi a ridicat spre ea o privire îngrijorată. Belle simțea că omul era neliniștit și devenea tot mai neliniștit pe măsură ce continua călătoria.

– Am vești proaste, a spus el.

– O? Sper că nimic prea supărător.

– Pentru tine, vreau să spun.

Ea a ridicat din sprâncene.

– M-am dus la gară să-ți iau bilet de tren.

– Frumos din partea ta.

– Aşa am convenit.

– Într-adevăr.

El și-a ținut respirația câteva secunde înainte de a continua.

– Nu circulă trenurile.

– Poftim?

– O parte din șine au fost aruncate în aer ceva mai departe, pe linia de cale ferată.

– Și când vor fi reparate?

– Nu ştie nimeni. Bănuiesc că ar putea dura ceva.

– Și eu ce să fac? Mă întorc pe Irrawaddy?

– O să-ți ia două săptămâni.

– Până atunci, o să rămân fără slujbă.

– Omul meu va face tot posibilul să afle care e starea șinelor. Sfatul meu e să stai liniștită și să sperăm că vom afla mai multe mâine, deși s-ar putea să ai de așteptat o vreme.

Belle a oftat. Nu voia să stea liniștită. În Mandalay era înfiorător de cald și sezonul musonic avea să înceapă în scurt timp. Nu-i plăcea ideea de a rămâne blocată aici zile în șir.

A luat-o spre salonul unde avea de gând să rămână tot restul dimineții, relaxându-se în răcoarea relativă a ventilatorului și în siguranță, față de tot ce putea găsi afară. A luat o revistă și a privit oaspeții care veneau și plecau, însă era o dimineață plictisitoare și cumplit de anostă, așa că a găsit o carte în salonul hotelului și a ieșit afară într-o grădină mică. Cu un evantai delicat din fildeș, alunga insectele care zumzăiau în aerul înăbușitor și, când a ajuns la un iaz mic, a privit nuferii albi care pluteau la suprafață și peștișorii aurii care înotau pe sub ei. Cât despre căutarea surorii ei, se simțea frustrată și tristă. Se întreba deseori cum ar fi dacă ar întâlni-o acum pe sora ei, dacă cumva mai era în viață. Părul Elvirei ar semăna mai mult cu al ei sau cu al mamei lor? Ar fi mai înaltă sau mai scundă decât ea? Ar fi avut și ea ochii verzi? *Ei bine*, și-a spus resemnată, *s-ar putea să nu aflu niciodată și, în orice caz, poate că Elvira a murit*.

Cel puțin, dacă ar renunța să o mai caute, ar putea să se concentreze pe cariera ei din nou. Se gândea la asta și dacă trebuia să pregătească un număr nou, când a auzit pe cineva strigându-i numele. S-a întors și nu şi-a putut abține un icnet de uimire.

– Oliver!

El a dat din cap și a rămas pe loc, părând neobișnuit de rigid și ezitant.

– Nu înțeleg. Ce cauți aici?

– Am venit pentru că nu m-ai sunat. I-am lăsat două mesaje urgente lui Harry Osborne.

Ea era uluită de șuvoiul de sentimente amestecate. Simțise o explozie de bucurie auzindu-i vocea, însă nu putea să uite cum se despărțiseră.

– De unde știai că sunt aici?

– Am încercat la toate hotelurile până l-am găsit pe cel bun.

Ea a mijit ochii și i-a scrutat fața, sperând că sentimentele ei nu erau prea evidente. El o privea cu ochii lui albaștri și sinceri, iar Belle nu putea să nege că se simțea atrasă de el, chiar și după tot ce se întâmplase. Bronzat și puternic, stătea complet nemișcat. Deși încerca să se împotrivească, ea a simțit că se îmbunează. Ardea de dor să-și treacă degetele prin părul lui vâlvoi și apoi să-i dea capul pe spate, să-i dezmierde gâtul… A întins o mână, dar a tras-o înapoi.

– Nu mi-a spus nimeni că ai sunat, a spus ea cu glas stins.

– I-am lăsat un mesaj lui Harry în dimineața când ai sosit, apoi încă unul. Am sunat la recepție și, din întâmplare, era la recepție de ambele dăți, așa că știind că voi doi erați împreună i-au dat lui telefonul. I-am explicat clar cât era de important și am lăsat numărul meu ca să mă suni imediat. A spus că o să-ți transmită mesajul de îndată, așa că am așteptat.

– Cum ai ajuns aici?

– Am avut noroc cu un tren rapid de noapte.

– Nu știam că există trenuri rapide.

El a zâmbit.

– Niște animale rare, dar există.

Ea s-a încruntat.

– Dar cum? Șinele au fost aruncate în aer.

– Nu şi pe linia dispre nord.

– Ai văzut ceva? Stricăciuni, adică?

El a zâmbit.

– Nu. S-ar putea să fi ațipit.

– De ce ești aici, Oliver?

Au fost întrerupți de Harry, care tocmai intra în grădină.

– O să-ți spun mai târziu, a șoptit Oliver înainte de a se întoarce spre Harry. Ascultă la mine, Osborne, a spus el. Belle mi-a zis că nu i-ai dat mesajele pe care ți le-am transmis.

Harry părea prins în încurcătură.

– Nu? Credeam că i-am spus.

– Știi al naibii de bine că n-ai făcut-o.

Harry își răsucea pălăria în mâini, uitându-se la Belle.

– Îmi pare foarte rău. Mi-a zburat din minte. Vezi tu, am atâtea lucruri de care trebuie să mă ocup.

Oliver părea enervat, dar nu a spus nimic.

– Uite, ce-ar fi să mă lași să mă revanșez? a continuat Harry. Știu un restaurant chinezesc excelent. Speram să o invit acolo pe Belle la masă, dar de ce n-am merge toți? La prânz? Fac cinste.

Oliver a ridicat din sprâncene spre Belle, care a dat din cap.

– Foarte bine, a spus el. Dar e o neglijență foarte mare.

– Da, îmi pare rău, îmi dau seama.

Harry și-a pus pălăria de fetru pe cap și a zâmbit agitat.

– Ei bine. Trebuie doar să dau un telefon. Scuzați-mă.

Belle nu era sigură dacă se scuza pentru că nu-i transmisese mesajele sau pentru că trebuia să plece să dea un telefon.

După ce Harry a plecat, Oliver s-a apropiat de Belle.

– Și eu voiam să-mi cer iertare.

– Păi, pare o dimineață făcută pentru asta, a spus ea zâmbind, neputând să ascundă cât de bucuroasă se simțea că el era aici.

– Am fost grosolan… atunci. Sincer, nu am vrut să sune așa cum a părut. Vreau să spun că pentru mine ești mult mai mult decât un subiect de articol.

– Și te aștepți să te cred? a întrebat ea, deși pe un ton mai blând decât până

atunci.

În ciuda vocii enervante din mintea ei, își dorea atât de mult să aibă încredere în el, încât probabil că i se citea pe față.

– Mă bucur să te ajut și să nu public un rând, dacă asta te convinge.

Ea se uita în pământ și a urmat un scurt de moment de tăcere, în timp ce se gândea la vorbele lui. Apoi a ridicat ochii și, când privirile lor s-au întâlnit, între ei s-a petrecut ceva minunat, ce a făcut-o să se simtă atât de prețuită, încât nu l-a putut refuza.

– Am mare nevoie de un prieten acum, Oliver. Dar trebuie neapărat să știu dacă pot să am încredere în tine.

El a dat solemn din cap.

– În acest caz…, a spus ea, apoi a scos al doilea bilet anonim din geantă și i l-a întins.

El l-a citit și apoi s-a uitat la ea.

– Cineva încearcă să te sperie. Ai încredere în Harry?

– Desigur. A fost foarte săritor. Deși m-a dus într-un loc ciudat aseară. A spus că a fost o greșeală.

Oliver a pufnit, apoi a expirat încet.

– Mă întreb ce se întâmplă.

– Cu Harry?

– Nu. Mă refeream la bilet.

Ea a clătinat din cap.

– Ei bine, au reușit să mă sperie. Mi-a fost frică și de umbra mea de când l-am primit, chiar și înainte, de fapt. Am avut un atac de panică în piață.

– Mi-am făcut griji pentru tine. Au fost probleme în Rangoon și vestea se împrăștie, poate chiar și la Mandalay.

– Povestește-mi.

– Studenții s-au răsculat. E a doua grevă a studenților, asta fiind declanșată de exmatricularea lui Aung San și a lui Ko Nu.

– Cine sunt ei?

– Liderii Sindicatului Studențesc din Rangoon. Au refuzat să dezvăluie numele autorului care a scris un articol în gazeta lor de la universitate. Articolul includea un atac usturător la adresa unui oficial important din cadrul universității.

– Au fost exmatriculați pentru asta?

– Represaliile pentru revolta lor au fost urâte. Cum am spus, lumea se teme că s-ar putea extinde și în Mandalay, ba chiar în scurt timp. Am sunat să te avertizez, dar pentru că nu mi-ai răspuns am luat trenul încoace. Trebuia să fiu sigur că ești în siguranță.

– N-ar trebui să fii acolo ca să scrii despre asta?

El a luat-o de mână, iar Belle a simțit cum căldura pielii lui îi dă fiori.

– Am făcut asta deja, iar acum nu mai sunt multe de spus. În orice caz, voiam să te văd, iar acum, când sunt aici, nu te mai las singură. Oricine încearcă să te supere o să aibă de-a face cu mine.

La ora prânzului, Belle și Oliver s-au întâlnit cu Harry, care era foarte vorbăreț. În timp ce mergeau, le-a vorbit despre slujba lui și le-a povestit despre colțurile îndepărtate ale Birmaniei pe care încă nu le prospectase. Apoi le-a spus despre Angela, ce femeie bună era, blondă și minionă, dar frumoasă. Se cunoscuseră la Londra, se căsătoriseră și plecaseră împreună în Birmania, deși ea nu prea voia să vină. El îi conducea pe jos pe străzile dosnice pline de lume din Mandalay, continuându-și monologul, părând puțin agitat. Belle s-a mirat din nou de surescitarea lui, deși se obișnuise deja cu ciudățeniile lui. Oamenii umblau cu treburi sau fumau în micile ceainării și la tarabele cu mâncare. Belle a simțit mirosul de pește uscat de la tarabă înainte să ajungă acolo și abia s-a abținut să nu se țină de nas. S-a oprit lângă o femeie care vindea castroane cu niște lucruri stranii, galbene, portocalii și roșii, ce arătau mai degrabă ca niște viermi viu colorați.

– Dulciuri, a spus Harry, văzând expresia nedumerită a lui Belle.

Mai departe, legumele și fasolea erau stivuite în coșuri. Urma o tarabă plină de nuci și de rădăcini. Tot locul era zgomotos și puțin intimidant, iar ei trei erau singurii de acolo care nu erau birmani. Dar Oliver o ținea de braț, strângând-o din când în când, amintindu-i de promisiunea de a nu o lăsa singură.

În cele din urmă, au ajuns într-o zonă mai liniștită, mai dărăpănată.

– Ești sigur că e în regulă aici? a întrebat Oliver.

Harry a dat insistent din cap.

– Da, da. Desigur. E puțin mai retras, dar știu din surse sigure că e într-adevăr cel mai bun.

– N-ai mai fost acolo?

– Nu. Dar am primit asigurări.

Oliver a ridicat din umeri.

– Dacă ești sigur.

Și-au continuat drumul pe o serie de străzi teribil de sinistre, în inima cartierului chinezesc.

– Crezi că este în regulă? i-a șoptit Belle lui Oliver când Harry a traversat și s-a oprit în fața locului unde trebuia să fie restaurantul.

– Cred că vom afla.

A luat-o pe Belle pe după umeri și au intrat după Harry.

În afară de ei, restaurantul era gol, cu excepția barmanului.

– De ce e atât de gol dacă se spune că e atât de bun? a întrebat Belle. Nu înțeleg.

– Am venit devreme, a răspuns Harry. Bănuiesc că abia au deschis.

– Dar nu simt miros de mâncare, tu simți?

– Poate nu încă.

– Mi-ar prinde bine o bere, a spus Oliver. Dar nu par să fie sticle în spatele barului.

– Probabil le ține în frigiderele din spate, a spus Harry.

Oliver a pocnit din degete spre barman, care a dat din cap și a ieșit pe o ușă batantă.

– Poftim, a zis Harry. Cum spuneam. Afară, în spate. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să găsesc toaleta.

Cât a lipsit Harry, Belle și Oliver au stat de vorbă câteva minute. El i-a spus că îi fusese dor de ea de când plecase, iar ea i-a povestit despre călătoria palpitantă cu balonul deasupra Baganului. Și totuși, deși o privea în ochi, își dădea seama că, din când în când, el cerceta și încăperea, ca și cum ar fi căutat ceva. Când, după alte câteva minute, Harry tot nu se întorsese, Oliver s-a ridicat brusc, a luat-o pe Belle de mână și a ridicat-o în picioare.

– Nu-mi place treaba asta, a spus el cu o voce încordată.

Ea s-a înfiorat, ținându-se de el.

– Haide. Să plecăm de aici. Ceva nu e-n regulă.

A împins-o în fața lui și s-au îndreptat spre ușă. Odată ieșiți, ea l-a prins de mână și au luat-o la fugă.

Cu o explozie orbitoare de lumină, bubuitura a zguduit strada, căldura fiind atât de intensă, încât Belle simțea că i se topiseră oasele. Fusese izbită de peretele unei case și îi era imposibil să se mişte, iar inima îi bătea nebunește auzind urletele îngrozite. Resturile care cădeau și sticla spartă o forțaseră să se ghemuiască și să-și acopere capul cu brațele. Șocată și uluită, a încercat să înghită, dar avea gura plină de praf, gâtul o durea foarte tare și gustul înțepător de fum de pe limbă o făcea să icnească. La început, semăna cu un cărbune, dar când s-a amestecat cu sângele din gură a devenit amar și scârbos. A încercat să-l strige pe Oliver, vag conștientă că se rătăcise de el. Nu putea nici să-l audă în larma asurzitoare, nici să-l vadă din cauza norului gros de cenușă neagră, ce se înălța în fuioare pe stradă. A închis ochii uscați, care o usturau, și și-a dat seama că o durea capul, de parcă o lovise cineva cu pumnul. Când a deschis ochii, imaginea tremura. Era cald. Mult, mult prea cald. A încercat să țipe, însă gâtul ei, încă rănit de la praf și de la fierbințeală, a scos doar un sunet gâjâit. Preț de o clipă, i s-a părut că plutește. Apoi totul s-a întunecat.

Când și-a recăpătat cunoștința, Oliver stătea ghemuit lângă ea, iar ochii lui albaștri, strălucitori, sclipeau pe fața acoperită de dâre de murdărie. *Trăiește*, și-a spus ea. *Trăiește*. El i-a mângâiat părul, apoi s-a așezat lângă ea. Amețiți și îngroziți de tot ce se întâmplase, tăceau amândoi. După câteva minute, el a părut că se adună, s-a ridicat și a ajutat-o și pe ea să se ridice. Apoi s-au agățat unul de altul, lăsându-se în voia sentimentului copleșitor de ușurare că erau încă în viață amândoi.

– Crezi că poți să mergi? a întrebat el când s-au desprins din îmbrățișare.

Ea a dat aprobator din cap.

– Am crezut…

Amorțită de șoc, vocea i-a cedat și nu a putut pronunța cuvintele îngrozitoarele.

– Și eu.

Și Belle a observat că ochii lui erau umezi de lacrimi.

El a sprijinit-o în timp ce ea se îndrepta șchiopătând spre marginea străzii, unde s-a sprijinit de un perete, simţind cum îi zvâcneşte capul. Apoi s-a întors să mai ajute pe cineva să se ridice în picioare. Unii cu răni ușoare deja se ridicau, în timp ce alții, mai grav răniți, zăceau încă pe jos. Oliver s-a asigurat că ambulanța era pe drum și a făcut tot ce a putut înainte să se întoarcă la Belle.

El a întins mâna spre ea.

– Stai să te examinez puțin.

În loc să-l ia de mâini, ea a șters o pată de praf negricios de pe obrazul lui stâng și a închis ochii.

– Belle?

Ea a dat din cap, însă, amețită și confuză, îi era imposibil să exprime tumultul dinăuntrul ei. Voia atât de mult să plângă, dar avea ochii uscați, iar lacrimile nevărsate i se opreau cumva în gât.

– Dar *tu* ești bine? a întrebat ea când a deschis în sfârșit ochii din nou.

– Sunt bine. Acum lasă-mă să mă uit la tine.

Era murdară de praf și de nisip de la explozie, așa că, la început, i-a fost greu să-și dea seama ce avea, dar după câteva clipe a dedus că avea doar câteva tăieturi și julituri, nicio rană gravă.

I-a sugerat să cheme un doctor la hotel în loc să meargă la spital, căci acolo personalul avea să fie copleșit, iar îngrijirea era mediocră. Lui Belle încă îi tremurau picioarele când s-au întors pe străzile întortocheate, dar s-a sprijinit de el, iar el a cuprins-o de după umeri în timp ce făcea pași mici, poticnindu-se din când în când. În cele din urmă, au găsit o ricșă.

În timp ce o ajuta pe Belle să intre pe ușa din față a hotelului, s-au întâlnit în hol cu Harry, care tocmai cobora în grabă scările, ducând valiza în mână. S-a făcut alb ca varul când i-a văzut și a încercat să treacă pe lângă ei, bălmăjind că fusese chemat în altă parte.

Oliver l-a prins de braț.

– Nu prea cred, a spus el și, după ce s-a uitat la Belle asigurându-se că era în regulă, i-a dat drumul, iar pe bărbatul mai scund l-a târât pe jumătate într-un colț din spatele zonei de recepție.

Belle i-a urmat.

– Ce s-a întâmplat cu tine? a întrebat Oliver cu o figură amenințătoare.

Harry s-a uitat la el și a încercat să vorbească, dar a început să se bâlbâie.

– Mai spune o dată.

– Am… am… am… ieșit prin spate.

– Ia să văd dacă înțeleg. Ai ieșit prin spate. De ce?

– Să… să… să… merg la toaletă.

– Dar nu te-ai întors?

Harry s-a uitat în jos, apoi la Belle, cu o expresie de vinovăție întipărită pe față.

– Ascultă, șobolan nenorocit, era cât pe ce să murim amândoi din cauza ta! a urlat Oliver. Acum spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Harry, care îşi tot împingea ochelarii mai sus pe nas, părea îngrozit.

Oliver îl ținea de braț și îl scutura.

– Adevărul, Harry!

Harry tot nu vorbea.

– Chiar vrei să-ți rup brațul?

Harry a clătinat din cap.

– Te rog, nu-mi face rău, a spus el suspinând. N-am știut.

– Ce n-ai știut? a întrebat Belle lăsându-se pe un scaun.

– Au spus că nu aveam de ales.

– Altfel?

Ea vorbise pe un ton glacial și Harry a pălit – propria voce părea o șoaptă în timp ce, cu capul plecat, a rostit cuvintele spre podea:

– Dacă nu făceam ce voiau ei, aveau să-i facă rău soției mele.

Belle și-a trecut mâna prin părul prăfuit și s-a scărpinat în cap. Oare spunea adevărul? Harry îi trimisese biletul acela? Atunci a observat o tăietură ce sângera pe brațul ei și, în timp ce Oliver se uita la ea, a șters-o cu fusta. Când a terminat, l-a privit pe Harry în față; a văzut în ce stare de tulburare era. Și, deși era furioasă și zdruncinată la rândul ei, nu se putea abține să nu simtă o urmă de milă pentru omul acesta nenorocit, care tremura tot.

– Și ce voiau să faci? a întrebat Oliver.

Harry a ridicat ochii și a întâlnit privirea furioasă a lui Oliver pentru prima dată.

– Jur că n-am știut că o să fie atât de rău.

– Atunci, cât de rău credeai că o să fie?

– Credeam că doar o vor speria.

Oliver vorbea împroșcând din gură.

– Ce generos din partea ta! Ți se pare în regulă să sperii o femeie tânără, care nu ți-a făcut nimic, nu-i așa?

Harry și-a mușcat buza și s-a uitat rugător la Belle.

– Au spus că o să-i facă rău Angelei. Ea suferă deja cu nervii, știi.

Oliver i-a dat drumul din strânsoare și l-a împins brutal pe Harry pe un scaun.

– Cred că ai face bine să ne spui tot.

Harry nu a răspuns.

– Harry, a spus Belle aplecându-se în față. Chiar trebuie să ne spui.

– Îmi pare rău, a spus el aruncându-i o privire scurtă.

– Deci?

Nici de această dată, Harry nu a răspuns.

– Ia ascultă, rahat ce ești…, a interveni Oliver, dar apoi s-a oprit şi a făcut câțiva pași, străduindu-se să-și țină furia sub control.

Belle era convinsă că Oliver abia aștepta să-i tragă un pumn lui Harry și i-a făcut semn să se abțină.

– Cine a fost, Harry? Cine te-a pus să faci asta? a întrebat ea.

Fața lui Harry s-a schimonosit și i s-au aburit ochelarii.

– Ține-o acolo cât mai mult, mi-au spus.

Oliver s-a întors spre el.

– Cine?

– Jur că n-am știut că o să fie o bombă. Au spus că trebuie să sun la un număr și să le spun că Belle era în drum spre restaurant. Barmanul a zis că trebuie să vorbească ceva cu mine și am intrat în depozitul din spate, apoi a zis că trebuie să plecăm. Am auzit explozia și atunci mi-am dat seama.

– Bine, Harry, a zis Oliver cu răceală, cred că asta vom face…

43.

Diana, Minster Lovell, 1923

Doctorul Gilbert mă privește amabil aşezat pe canapea, sprijinindu-se de o pernă din pene.

– Ai locuit în Mandalay, din câte înțeleg, înainte să te muți la Rangoon?

Încuviințez, dând din cap.

Mă interoghează, mă întreabă dacă vreau să povestesc despre asta. Aștept o clipă înainte de a vorbi și, când o fac, mă cutremur la amintirea furiei iraționale a soțului meu, cu fața roșie de mânie. Îi spun că Douglas era extrem de furios pe mine, deși nu e cea mai bună descriere.

Era o prostie, dar îmi doream foarte mult un copil și nu reușeam să rămân însărcinată. Când m-am dus la ea, soarele roșu și arzător se domolise în acea seară fierbinte, în Mandalay. Femeia fardată puternic, îmbrăcată în satin și mătase, a dansat pentru mine și celelalte femei aproape în transă. A băut bere și toate i-am strecurat bancnote în mânecile costumului lucios. Se părea că spiritelor le plăceau petrecerile. Când s-a terminat, a spus că spiritele vorbiseră, deși nu a explicat ce anume au spus. Îi povestesc doctorului cât de mult le plăceau oamenilor acești spiritiști. Credeau că aceşti Nat Gadaw – căci așa le spuneau – comunicau cu spiritele, iar ei credeau că acestea le pot îndeplini dorințele.

Douglas a fost de neclintit. E un om foarte rațional și s-a scandalizat că cedasem unei asemenea superstiții sinistre.

– A funcționat? Spiritistul acesta? întreabă doctorul Gilbert.

Dau din cap că da. În loc să mă simt neajutorată, mă ocupasem singură de problema asta. Eram optimistă. A venit şi ziua următoare, soarele strălucea și, în scurt timp, am rămas însărcinată cu Elvira.

– Și soțul dumitale te-a iertat?

– Nu am mai vorbit despre asta decât o dată.

– Și asta încă te tulbură?

Urmează o tăcere prelungă, stânjenitoare.

– Singura dată când am mai discutat, Douglas a dat vina pe Nat Gadaw pentru

vocile pe care am început să le aud.

Mi se pare greu să mai spun ceva.

– Un om rațional, spuneai?

Doctorul Gilbert îmi zâmbește blând.

– Da. Ciudat, nu-i așa? A spus că mi-o făcusem cu mâna mea, apucându-mă de practici superstițioase periculoase.

44.

Oliver l-a tras pe Harry de pe scaun și a mijit ochii.

– Uite ce-o să facem.

Harry tremura vizibil, prea speriat ca să mai vorbească.

– O să te duc direct la poliție și o să le spui ce-ai făcut. O să explic cum ne-ai atras într-o capcană fatală. Tentativă de omor, cel puțin, și cine știe câți dintre răniți nu o să-și mai revină.

Harry și-a recăpătat glasul.

– Nu o să te asculte.

– Serios? Și de ce, mă rog?

– Pentru că…

A făcut o pauză.

– Polițiștii sunt cei… cei care m-au amenințat.

Oliver a rămas complet nemișcat.

– Și când te referi la poliție, ce vrei să spui?

– Păi, nu chiar la poliție.

– Atunci, la cine?

– Serviciul de Informații din Rangoon.

– Acum mai vii de acasă. Cine anume din unitate, Harry?

Harry a clătinat din cap.

– Nu știu cum îl cheamă. Un bărbat înalt. Cu pielea măslinie, cu părul tuns scurt.

– Nimic altceva?

– Purta un costum de pânză. Nu-mi amintesc alte detalii. A spus doar că trebuie s-o împiedic să plece.

Oliver și Belle au schimbat o privire, apoi Oliver a vorbit.

– Șterge-o de aici, Harry! Jur pe Dumnezeu că, dacă sufli o vorbă cuiva despre mine și Belle că am scăpat cu viața din explozie, o să te găsesc.

Harry nu avea nevoie să auda asta de două ori și a ieșit în fugă din cameră.

– Dar trebuie să mergem la poliție, nu-i așa? a întrebat Belle, încă tremurând după nenorocirea produsă de explozia bombei.

Oliver părea disprețuitor.

– O pierdere de vreme.

– De ce?

– Din cauza corupției. Dacă Serviciul de Informații e de vină, iar în privința asta chiar îl cred pe Harry, au antene care ajung foarte departe.

– Oliver, de ce au făcut asta? Nu înțeleg. De ce vor să-mi facă rău?

Vocea îi tremura și și-a înăbușit un suspin. Deși încerca să se stăpânească, simțea că i se schimonosește fața. Era prea îngrozitor să se gândească la asta.

El a prins-o de brațe și a strâns-o.

– Nu că vreau să scot asta în evidență, dar au încercat să te omoare, iubirea mea, nu să-ți facă rău.

Ea l-a privit în ochi și a văzut că-şi făcea griji în privința ei.

– Știu, a șoptit. Știu.

După o pauză scurtă:

– Și pe tine au încercat să te omoare, a adăugat ea.

– Victimă colaterală. Dar pe tine te vor ticăloșii. E vorba despre sora ta. E clar că mama ta nu a avut nicio vină, dar cineva de aici e implicat cu siguranță.

Ea a inspirat adânc și a expirat încet ca să-și calmeze nervii.

– Am făcut bine că l-am lăsat pe Harry să plece?

– Harry Osborne nu reprezintă nimic. Totul pleacă de mult mai sus.

– De la cine?

– Aș putea ghici, dar hai să vedem ce putem afla.

– Dar, Dumnezeule, ce anume ascund oamenii ăștia?

El a oftat.

– Nu știu, dar sunt în stare de orice ca să păstreze secretul. Și te consideră o amenințare.

Belle apăsa cu degetele pe tâmplele care-i zvâcneau, dorindu-și să nu se fi amestecat în nimic din toate astea. Un atentat la viața ei, pentru Dumnezeu! Cineva voia s-o omoare, iar gândul acesta o îngrozea până în adâncul sufletului. Dar era mai mult decât atât. Şi-a încleştat pumnii, în timp ce furia începea s-o cuprindă, şi ar fi vrut să se dezlănțuie asupra celor care puseseră asta la cale. Cum îndrăzneau? Ce drept aveau?

– Nu ne întoarcem direct la Rangoon, a spus Oliver. Am prieteni în Maymo. E cam la patruzeci de kilometri spre vest și, de acolo, un pic spre nord. O să mergem într-acolo și o să ne hotărâm ce avem de făcut. E mai răcoare pe dealuri, așa că o să scăpăm puțin de căldura asta afurisită.

– Cum ajungem acolo?

– Cu trenul. Crezi că ai nevoie de doctor?

Ea a clătinat din cap.

– E doar praf și am câteva tăieturi mici pe brațe. Am plasturi sus.

– OK. Aranjează-te și strânge-ți lucrurile, dar repede. Ar fi mai bine să o luăm din loc.

– O să încerce din nou, nu-i așa? a întrebat ea, neputând să-și ascundă teama din glas.

– Vrei adevărul? a întrebat el.

Ea a dat din cap.

Trecuse o oră și ajunseseră la limită în gară. În timp ce trenul şerpuia părăsind oraşul Mandalay, Belle privea pe fereastră la aleile străjuite de copaci și la casele mari ale englezilor. O vreme, drumul a rămas neted, dar acum poteca prăfuită de pe lângă șină era presărată cu cocioabe de lemn. Poteca era plină de caravane de căruțe ce porneau la drum în după-amiaza târzie, câinii dormeau duși în aerul încărcat de praf, birmanele frumoase, cu flori în păr, duceau urcioare cu apă pe cap, iar bărbații săltau pe biciclete străbătând terenul pietros. Oliver i-a explicat Bellei că prietenii lui, Jeremy și Brenda, administrau un mic hotel sau o casă de oaspeți și că îi sunase din timp ca să le dea de știre că aveau să vină. Deși Belle își schimbase hainele, nu apucase să-și spele părul, iar pielea capului îi era uscată și o mânca. Călătoria avea să dureze trei ore și, zguduită de explozie și de tot ce aflase de la Harry, Belle nu-şi dorea decât să doarmă.

S-a sprijinit de fereastră, dar senzația de zdruncinare pe care i-o dădea trenul ce urca treptat o împiedica să doarmă. A deschis ochii, simțindu-se puțin distanțată de ea însăși. Cu o încetineală agonizantă, treceau pe lângă sate unde arborii-de-ploaie ofereau adăpost împotriva căldurii, bananierii creșteau din abundență și dealurile din depărtare străluceau într-o nuanță densă de purpuriu. Au urmat crângurile de salcâmi galbeni și colinele cu covoare verzi de iarbă, dar în curând calea ferată a pătruns printre dealurile abrupte și rotunjite, cu poale pietroase și vegetație densă. Sub cerul încă albastru, au trecut pe lângă altare și au traversat un pod pe deasupra văii, continuând să urce. Ea privea către marginile junglei, de un verde-închis în apropiere, mai deschis ceva mai departe, devenind tot mai șters și transformându-se în cele din urmă într-un albastru întunecat.

O vreme, Belle s-a sprijinit de Oliver și a reușit să aţipească, deși era agitată. În apropiere de Maymo s-a trezit, surprinsă de cât de verde era totul. Oliver i-a arătat fructele ce creșteau în zonă: căpșuni, prune goldane, struguri, lămâi galbene și verzi.

– E incredibil de fertil, a spus el.

Belle s-a uitat la fața lui aspră și frumoasă și a încuviințat.

El i-a atins obrazul, iar ea a simțit ceva reconfortant în simplitatea gestului.

– Ești bine?

– Cred că da.

Aproape de gară, vitele care dormeau pe șină le-au întârziat sosirea, însă în curând au reușit să coboare. Un hamal le-a dus valizele către trăsurica trasă de ponei și apoi, trecând pe lângă tarabele obișnuite și o biserică metodistă, s-au îndreptat spre zona mai înaltă. Acolo au văzut case coloniale din cărămidă roșie cu

obloane verzi ca pădurea, cu lemnăria maronie, cu verandele și grădinile ascunse printre copaci. Curând după ce au trecut de sediul guvernului, de Biroul de administrație al guvernului și de Biroul de cadastru, au urcat din nou la deal. Oliver a arătat cu mâna către o casă mare construită pe jumătate din lemn.

– E Candacraig, a spus el văzând-o că privea. Clubul britanic. Toți îi spun Chummery. Nu suntem departe de casa prietenilor mei.

Când au ajuns la micul hotel, soarele apunea. Belle se bucura de briza răcoroasă și privea cerul strălucitor, de culoare coralului, presărat cu nuanțe de violet.

– Aici se face frig noaptea, în funcție de anotimp, a spus Oliver. Se faci chiar și focul.

Mai întâi, Belle a fost prezentată prietenilor lui Oliver, Jeremy și Brenda, un cuplu de americani mai în vârstă, aflați acum la pensie, dar care administrau casa de oaspeți. Oliver a explicat că se cazase la ei în primele săptămâni petrecute în Birmania și că îl învățaseră ce era de știut. Cu siguranță, păreau foarte atașați de el, întrebându-l de carieră, de sănătate și de multe altele. Brenda era primitoare și prietenoasă și o bucătăreasă grozavă, îi spusese Oliver lui Belle, și era absolut sigur că se puteau aștepta la o cină delicioasă.

Au fost conduși într-o cameră ce dădea spre grădina din față și, când au rămas singuri, Belle s-a întors spre el.

– O singură cameră?

– Te deranjează? M-am gândit că ar fi mai sigur. Eu pot să dorm pe fotoliu.

Ea se gândea ce ar trebui să facă.

– Sau pot să cer altă cameră, a spus el.

– Prietenii tăi cred… ei bine, știi tu.

– Te-ar deranja dacă asta ar crede?

– Puțin. N-aș vrea să aibă o impresie greșită despre noi. Despre mine.

– Nu-ți face griji. Le-am explicat ce s-a întâmplat. Înțeleg că trebuie să rămânem împreună. El a fost în armată, are nervi de oțel și nu se teme de nimic, așa că e persoana potrivită care să fie de partea noastră. O să fie bine.

– În regulă.

S-a oprit, apoi s-a apropiat de el și i-a atins obrazul.

– Atunci o să dormim amândoi în pat.

– Poate o baie mai întâi și ceva de mâncare?

– Poate, a spus ea și s-a uitat în ochii lui albaștri și strălucitori, apoi s-a întins să-l sărute.

Efectul celor întâmplate și ideea că fuseseră în pragul morții îi copleșiseră pe amândoi de nevoia de alinare și de siguranță. Mai târziu, în timp ce stăteau în pat după baie și după cina delicioasă promisă, dar din care ea abia reușise să mănânce, Belle a început să tremure. Teama o cuprindea din nou, punând stăpânire pe ea şi cuibărindu-i-se în piept. Parcă retrăia masacrul. Mai mult decât orice, tânjea să fie

ținută în brațe și să i se spună că totul avea să fie în regulă. Dar nu avea să fie totul în regulă. Nu atâta vreme cât rămânea în Birmania. Și cu toate că Oliver o ținea strâns în brațe și îi simțea inima cum bate lângă a ei, știa cât de tare fusese și el zdruncinat. Atunci au început să-i curgă lacrimile. Era un șoc întârziat, a murmurat el, iar ea a înțeles că el avea dreptate, pentru că o cuprinsese groaza, zdrobind-o din interior, până când nu mai știa cine era. A încercat să vorbească, dar s-a bâlbâit, înecându-se cu cuvintele, până a ajuns să icnească, să se sufoce și să dea din mâini. El a ajutat-o să se ridice în capul oaselor și i-a dus la buze un pahar cu apă.

Când s-a mai liniștit, a întrebat-o dacă era pregătită să vorbească despre cele întâmplate în Rangoon.

Ea l-a privit în tăcere, apoi, șovăind la început, a început să-și exprime durerea în cuvinte. I-a povestit tot, toată groaza pe care o ascunsese și nu o împărtășise nimănui a ieșit în sfârșit la lumină. Atrocitățile pe care le văzuse, sângele vărsat, brutalitatea animalică și viețile amărâte și distruse, apoi, cu răsuflarea tăiată din pricina amintirii, i-a povestit de bebeluşul pe care îl găsise în viață. Când a încetat să plângă, el i-a mângâiat obrajii și a sărutat-o pe frunte cu o delicatețe desăvârșită.

– Mi-e frică, a spus ea.

El a dat din cap.

– Ce-o să facem?

Oliver a luat-o de mână și a strâns-o.

– Nu știu. Hai să dormim și o să ne gândim mâine, când vom fi mai odihniți.

După micul dejun, a doua zi dimineață, s-au plimbat cu bicicletele prin orașul răcoros și verde, pe sub cerul albastru-deschis. Oliver îi arăta diversele clădiri aparținând guvernului britanic și casele demnitarilor care conduceau Birmania. Ea admira totul în jur, mirându-se de casele lor luxoase în comparație cu micile cocioabe ale localnicilor. Când Oliver și-a exprimat din nou încrederea că într-o zi Birmania avea să le aparţină birmanilor, ea a fost de acord.

– Și e timpul potrivit, a adăugat el dând din cap. Sunt semne peste tot.

– Te referi la tulburări?

– Da. În tot imperiul. O să vină schimbarea, și chiar în curând.

S-au oprit la piața de flori ce străjuia marginile uneia dintre arterele principale. Aerul scăldat în aroma delicată a florilor albe și purpurii o umplea pe Belle de o încântare stranie, dulce-amăruie. Au intrat în grădinile botanice imense, unde au găsit un tamarin înalt și umbros, sub care să se așeze și de care să se sprijine. În timp ce ea studia tecii din depărtare, Oliver îi povestea cum englezii au ajuns în Birmania datorită tecului. Aveau nevoie de lemn pentru marină și imediat a devenit o sursă de venit a cărei valoare creştea, alături de aurul și rubinele din statul Shan, precum și de jadul găsit în minele din nordul îndepărtat. Iar după ce englezii l-au exilat pe ultimul rege din Birmania în India, au putut lua totul cu ușurință.

El i-a ridicat bărbia.

– Așadar. Cum te simți?

– Încă teribil de șocată.

El a dat din cap.

– Poate ar fi mai bine să mă întorc singur în Rangoon.

– Și eu să rămân aici?

– Da.

– Aș prefera să vin cu tine.

– Jeremy și Brenda ar avea grijă de tine.

Ea a clătinat din cap.

– Nu știu.

– Ori facem așa, ori te duc pe ascuns în Rangoon și te urc într-un avion.

– Am auzit că acum sunt și avioane pentru pasageri.

– Imperial Airways. Însă nu sunt multe zboruri. Durează unsprezece zile ca să ajungi la Londra.

Ea se gândea la asta.

– Dacă aș afla cine a plănuit atacul, aș ști de unde să încep.

– Cine crezi că ar putea fi? a întrebat ea.

– S-ar putea ca toată povestea să fie politică. În 1935, guvernul a decis prin lege ca Birmania să se separe de India Britanică. Avea să se creeze un nou Senat și o Cameră a Reprezentanților. Prietenul tău, Edward de Clemente, este în comitetul care stabilește ultimele detalii ale constituției și listele electorale pentru alegerile generale.

– Nu știam.

– Toți cei implicați în tranziția asta trebuie să fie mai presus de orice suspiciune pentru a fi acceptați. Așadar, aș zice că cineva aflat într-o funcție înaltă se simte amenințat din cauza ta.

– Și tu ce crezi?

– E o mușamalizare. Asta cred. E evident că cineva a ascuns adevărul despre ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut sora ta.

– Îl bănuiești pe Edward?

– Nu neapărat. Ar putea fi oricine.

A urmat o tăcere lungă. Belle auzea zumzetul insectelor în zbor și frunzele foșnind deasupra capului în bătaia brizei. Cât vedeai cu ochii, totul era verde.

– Să mergem la lac, a sugerat Oliver, și au pedalat spre o altă parte a parcului, acolo unde lebedele alunecau pe apa argintie.

– Ți-am povestit că portarul de la Strand a spus că tatăl lui a auzit un bebeluș plângând în toiul nopții în 1911? Era paznic.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Ei bine, nu era niciun copil cazat la hotel și când el a ajuns în spatele hotelului

a zărit o mașină care se îndepărta. Episodul i-a rămas în minte.

– A raportat incidentul?

– Cred că a fost convins să nu o facă.

– Merită investigat.

– Crezi?

El a încuviințat.

– În acest caz, mă întorc cu tine.

– S-ar putea să nu ducă la nimic pista asta.

Ea s-a uitat la el.

– Oliver, nu cred că pot pleca din Birmania până nu aflu ce s-a întâmplat cu Elvira și trebuie să mă gândesc și la casa mea. Pur și simplu, nu pot s-o las să se dezintegreze.

– Nu te poți întoarce la hotel.

– Nu.

– Stai la mine.

Ea l-a privit.

– Ce-o să creadă lumea?

– În ciuda semnelor că aici se întâmplă lucruri scandaloase tot timpul, o să bârfească și o să se prefacă indignați. Poate unii chiar vor fi șocați, dar în orice caz, siguranța ta este cel mai important lucru acum.

45.

Diana, Minster Lovell, 1925

Am trăit ca și cum toată viața mea a fost definită de un singur moment în grădina din Birmania. Vreau să strig: „Dar aceea nu sunt eu!“ și apoi mă întreb dacă e adevărat. Poate toți avem un moment definitoriu din care nu mai putem scăpa vreodată?

Ziua în care reuşesc să scap cu adevărat e o zi ca oricare alta. Soarele încearcă să strălucească printre norii pâcloși, iar eu stau pe scaunul meu obișnuit.

Mă simt de parcă mă înec când îmi cere să-mi imaginez ziua în care am pierdut-o pe Elvira. Îmi spun că nu sunt obligată s-o fac, dar știu că trebuie. Închid ochii. Din când în când, încerc, însă ceva mă tot oprește, ca și cum un zid solid mă împiedică să trec mai departe. Îl împing, dar nu cedează. Îmi spune să mă străduiesc mai mult și mă încurajează să nu mă concentrez deloc asupra căruciorului, ci să-mi amintesc cu grijă toate celelalte detalii minunate ale grădinii. Când mă relaxez și încep să alunec, apare casa frumoasă de vară, deși nu mă văd în interiorul ei. Pe urmă, încep să-mi vină în minte alte imagini. Și, când vizualizez abanosul-de-munte cu frunze în formă de inimă, cu florile albe și roz, cu coronamentul uriaș, pe crengile căruia maimuțele se leagănă, încep să zâmbesc. Văd păsări verzi strălucitoare, simt mirosul florilor parfumate: trandafirii de iunie și iulie, tufele imense de crăciunițe cu florile de un roșu-aprins în decembrie și ochiul-boului înconjurate de fluturi albi, delicați, primăvara. Mă cufund încet în trecut, și e ca și cum aș fi acolo, în Birmania, transpirând în aerul umed.

Ca de la o mare depărtare, îl aud întrebându-mă ce altceva văd. Scutur din cap și simt că încep să respir mai repede. „Doar căruciorul de sub tamarin“, îi răspund.

Doctorul Gilbert nu mai adaugă nimic.

Pe urmă, când simt că nu mai suport să mă uit, mă doboară o imagine neclară. Închid ochii cu putere, încercând să mă concentrez. Sau nu. Nu sunt sigură cum e. Imaginea se limpezește și disting o femeie îmbrăcată în negru, îndepărtându-se în grabă de cărucior și ținând o legătură în brațe. Dispare într-o secundă și mă întreb dacă nu cumva îmi imaginez, dar apoi o văd din nou când se întoarce să verifice

dacă a văzut-o cineva și, o clipă doar, simt că știu cine e.

„Nu eu i-am făcut rău copilei mele. Nu am fost eu.“

Deschid ochii și-l văd pe doctorul Gilbert zâmbindu-mi.

„Bravo, draga mea“, spune el. „Bravo.“

46.

Trebuia să mai petreacă o noapte în Maymo, iar Belle își dădea seama că ceva fundamental se schimbase. Relația lor o luase într-o altă direcție, devenise diferită într-un mod subtil. Se simțea stânjenită dezbrăcându-se în fața lui în tăcere, cu capul plecat, plină de un amestec necunoscut de sentimente. Speranță? Nerăbdare? Poate chiar și puțină teamă? Poate faptul că supraviețuiseră împreună unei încercări atât de grele o făcuse mai atentă la cele mai profunde sentimente, poate că ziua liniștită pe care o petrecuseră împreună le cimentase legătura, poate pentru că reușise în sfârșit să vorbească despre masacrul din Rangoon. Sau poate erau toate aceste lucruri la un loc. Orice ar fi fost, simțea că pierduse abilitatea de a comunica prin cuvinte, iar aerul din încăpere era încărcat de o nevoie nerostită. De la început, fusese o atracție puternică între ei. Acum el nu-și lua ochi de la ea și, când a ridicat capul și i-a întors privirea, a văzut cât de puternic era dorul din ei. Orice ar fi fost acel lucru care-i adusese împreună, acum era momentul potrivit.

S-a dezbrăcat și el și, stând goi unul în fața celuilalt, era ca și cum, fără opreliști, se înțeleseră tacit să-și dezvăluie adâncul sufletului, să-și expună defectele, nesiguranțele, dorința fățișă. Nu era frig, dar ea tremura ușor și a întins mâna spre el.

În pat, el i-a cerut să stea nemișcată. De-abia s-a mișcat în timp ce el îi mângâia trupul și, în acest timp, trăia fiecare moment cu o senzualitate atât de intensă încât, reținându-se puțin, era ca o tortură plăcută. Fiecare atingere a degetelor lui – pe gât, pe sâni, pe coapse, pe gură – o electriza. De câte ori îi atingea buzele i se tăia respirația. Și apoi s-a schimbat din nou. Pe măsură ce intensitatea creștea, a simțit că se eliberează de toată încordarea și de temerile pe care le păstrase în suflet atâta vreme; renunța la durere și la frică. Acum îl dorea atât de mult, încât nu se mai gândea la nimic altceva.

– Fă dragoste cu mine acum, a cerut ea pe un ton insistent.

Actul în sine a fost viguros, încântător, făcând-o să-i vină să plângă, deși nu erau lacrimi de tristețe; erau lacrimi de eliberare și de bucurie și apoi, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, râsul a început să clocotească în ea. A crescut și a plutit, devenind de neoprit. Un râs atât de inocent şi de natural, încât nu-și amintea să fi râs aşa vreodată. Se simțea ca un copil, liberă, ca păsările pe care le eliberase la

pagoda Shwedagon.

A râs și el împreună cu ea, apoi s-a sprijinit într-un cot și i-a cercetat chipul, concentrându-se.

– Dacă ai ști de când voiam să fac asta!

Ea a mijit ochii.

– De cât timp?

– Hmm.

El și-a strâmbat gura într-o parte, ca și cum ar fi stat pe gânduri.

– De când te-am văzut prima dată.

Ea a zâmbit și a simțit că un fior îi străbate tot corpul plin de furnicături.

– Ești bine? Nu te-am rănit?

Ea i-a dat un ghiont în coaste.

– Dacă asta înseamnă rănit, te rog, poți să mă mai rănești puțin?

– Chiar acum?

– Hmm.

El a râs.

– Ești o stăpână pretențioasă.

De data asta, au luat-o incredibil de încet și pe urmă el i-a spus că o iubește și că avea s-o iubească mereu. Ea l-a luat de mână și i-a sărutat vârful degetelor, apoi s-a lipit de el, epuizată, dar cu mintea împăcată.

A doua zi, Oliver a aşezat bagajele pe rafturile de deasupra capului, în ceea ce s-a dovedit a fi un tren spre Rangoon fără vagoane de clasa întâi. Împărțeau vagonul cu câțiva indieni adormiți și, din când în când, cu femei birmane care transportau fructe și legume de-a lungul trenului. În afară de mirosul țigărilor lor de foi, nu era prea rău. Dar când li s-a alăturat un vânzător de pește, Belle a fost forțată să stea în picioare tremurând lângă o fereastră blocată atât de tare, încât lăsa să pătrundă doar o undă vagă de aer cald. De acolo, simțea mirosul fumului de la focurile din sate și de la vânzătorii care găteau pe cărbuni lângă calea ferată. Fumul o făcea să tușească, dar era ceva mai bine decât greața stârnită de mirosul de pește.

Din oră în oră, hoarde întregi de vânzători ambulanți loveau în ferestre sau traversau culoarele vânzând gustări cu orez și tăiței picanți. Belle și Oliver nu știau de ce trenul se tot oprea și aștepta. În unele cazuri, se părea că șinele erau încă în reparații, dar alte opriri erau inexplicabile, și nimeni nu părea în stare să răspundă la întrebările lor privind întârzierea. De câte ori se opreau, Oliver insista ca ea să stea aproape de el, fiindcă se știa că hoții vânau gările mai pustii, gata să urce la bord pe furiș și să fure de la pasagerii adormiți.

Acum, după ce trecuse peste șocul inițial al exploziei, Belle se simțea fericită și ușurată că era din nou alături de el, deși și-ar fi dori ca altele să fi fost circumstanțele. În adâncul sufletului, îi simțea prezența. Însemna totul pentru ea

faptul că o salvase și s-a sprijinit de el, sorbindu-i mirosul pielii și rugându-se ca nimic să nu-i mai pună în pericol. Oliver însă părea agitat, uitându-se mereu după oamenii care urcau și coborau din tren și verificând peronul la fiecare oprire. Purta ochelari de soare și o pălărie de paie, altora fiindu-le greu să ghicească ce făcea, dar ea simțea tensiunea din corpul lui. Se uita și ea la nou-veniți, dar când vreo şase polițiști au urcat în tren s-a mai relaxat puțin.

După o călătorie execrabilă de 620 de kilometri care a durat trei zile, mult mai mult decât ar fi trebuit, au ajuns din nou în căldura umedă și sufocantă din Rangoon și s-au dus direct la apartamentul lui Oliver. Cu o senzație de mare ușurare, fără să se gândească la ce ar putea urma, s-au întins amândoi pe pat fără să-și schimbe măcar hainele. El a luat-o de mână, iar respirația i-a încetinit imediat. Belle, prea extenuată ca să mai simtă ceva, știa totuși că tot ce se întâmplase între ei era un lucru la care sperase în secret, dar nu înțelesese decât vag. Relația asta avea însemnătate, căci vorbea despre prezent, da, dar și despre viitor. Și ea știa că puterea dragostei lor avea să le aducă un stil de viață complet diferit. Era sigură de asta, dacă nu și de altceva. Apoi a închis ochii, s-a cuibărit lângă el și a adormit și ea.

Belle s-a trezit prima, descoperind că dormiseră îmbrățișati de parcă trupurile lor știuseră de ce aveau nevoie sufletele, chiar dacă fuseseră prea obosiți. I-a atins țepii de pe bărbie, bucurându-se de confortul, de apropierea, de răsuflarea lui caldă pe obraz și, când el a deschis ochii, i-a zâmbit. Ea l-a sărutat apăsat pe buze și i-a simțit tăria lipită de trup. În timp ce-i desena conturul feței lui dragi cu vârful degetelor, a văzut cât de frumos era, cu pielea aurie și strălucitoare, cu ochii albaștri, plini de emoție. Au făcut dragoste, cu blândețe la început, dar sfârșind cu asemenea pasiune, încât el a făcut-o să strige. I-a acoperit încet gura s-o oprească și i-a șoptit să facă liniște. Când mişcările pieptului s-au mai liniştit şi respirația i-a revenit la normal, ea s-a eliberat din îmbrățișarea lui și s-a furișat în baie să se spele. Toate hainele ei erau acum murdare, așa că a clătit o bluză și o fustă lungă și le-a agățat la uscat deasupra băii.

Când a ieșit, cu părul ud și pleoștit în jurul feței, l-a văzut pe Oliver cu spatele la ea, ocupat cu cafeaua.

El s-a întors când a auzit-o și a zâmbit cu atâta tandrețe, încât, o clipă, ea a simțit că i se oprește inima în loc. Să simți atâta iubire în strânsoarea iubirii era dincolo de cuvinte.

– Îmi pare rău, nu am mâncare, a spus el. O să ies să iau ceva.

– Nu prea îmi e foame. O cafea ar fi bună.

– Vino aici, a spus el cu un zâmbet și mai larg ce-i lumina fața.

Dar deodată realitatea crudă a revenit și, odată cu ea, s-a întețit și frica. Cu pieptul strâns ca într-o gheară, a șoptit:

– Cineva a încercat să mă omoare.

A rămas pe loc și a examinat podeaua. Orice, numai să nu se mai gândească.

– O să fie bine, a spus el.

Ea a ridicat privirea și s-a uitat la el.

– Chiar așa?

El a dat din cap.

– Vino aici, a repetat el.

Ea s-a dus la el și Oliver a strâns-o în brațe, mângâindu-i părul încet.

Se simțea mai în siguranță știind că el era lângă ea. Legătura pe care o aveau era instinctuală. Era o legătură sinceră, prin care fiecare îi declara celuilalt *Știu cine ești și ceea ce nu știu vreau să descopăr.* Cuvintele „o întâlnire a sufletelor“ i-au apărut în gând și, deși i se părea un clișeu, erau adevărate.

Când au plecat spre hotelul Strand și au început să bată străzile cunoscute, Belle a simțit o umbră de neliniște. Cu toate că era aglomerat și erau oameni peste tot, dacă cineva voia să-i urmărească știa că ar fi suficientă o clipă ca să se strecoare în umbră. Oliver continua să o încurajeze, însă ea se temea de un nou atac, îngrijorată că orice om pe lângă care treceau putea să ascundă un cuțit, poate chiar o armă. Se ținea strâns de Oliver, dar îşi întorcea privirea în toate direcțiile, neputându-și stăpâni frica. Simțindu-i neliniștea tot mai mare, el a condus-o prin mulțime și a chemat repede o ricșă.

La hotel, a lăsat o scrisoare de demisie la recepție și i s-a predat o scrisoare par avion care sosise cât fusese plecată. A îndesat-o în geantă ca s-o citească mai târziu, apoi a urcat grăbită în cameră ca să-și adune câteva lucruri. Cu cât pleca mai repede de acolo, cu atât mai bine.

Nu i-a luat mult timp, tocmai terminase de împachetat câteva haine și obiecte de toaletă și se pregătea să plece, când a intrat Rebecca, rotunjimile fiindu-i scoase în evidență de o rochie roșie mulată, ca de obicei.

– Belle! Unde ai fost? Arăți îngrozitor.

Belle i-a zâmbit prietenei sale și a remarcat oboseala din ochii ei și părul care trebuia pieptănat. Arăta de parcă iar fusese plecată toată noaptea.

– E o poveste extrem de lungă, a spus Belle.

Rebecca s-a lăsat pe pat.

– Ei bine, măcar spune-mi unde pleci acum. Te duci acasă, în Anglia?

– Încă nu. Renunț la slujbă și mă duc la Oliver.

Rebecca a făcut ochii mari de uimire.

– Fir-ar! Păi, bravo ție, dar cum o să te descurci cu bârfitorii? O să aibă ce discuta.

– Chiar nu-mi mai pasă.

– Dar de ce să pleci? Ești o cântăreață grozavă.

Belle a privit în ochii prietenei ei și a făcut o grimasă de tristețe.

– Îmi pare sincer rău că nu pot să-ți spun acum, dar o voi face când se termină totul. Promit.

– Are vreo legătură cu faptul că o cauți pe sora ta? Ai aflat ce s-a întâmplat? a întrebat Rebecca, directă ca de obicei.

– Încă nu.

Rebecca a dat din cap cu tristețe în ochi.

– O să-mi fie dor de tine.

Cele două femei s-au îmbrățișat, iar Belle a coborât şi l-a regăsit pe Oliver în fața hotelului. Portarul fusese de acord să se ocupe ca bagajul să fie trimis la gară pentru depozitare și apoi Oliver i-a cerut să repete povestea pe care i-o spusese tatăl său despre bebeluşul ce plânsese în timpul nopții. După ce a primit asigurări că nu vor dezvălui de unde primiseră informația, le-a dat ceva mai multe detalii decât data trecută.

– Nu v-am spus despre faptul că… la scurt timp după incident, tata a fost concediat pentru o acuzație închipuită.

– A fost redus la tăcere, a zis Oliver.

– De ce nu mi-ai spus până acum? a întrebat Belle.

Portarul a ridicat privirea spre cer, apoi s-a uitat din nou la Belle.

– Îi era rușine. N-am crezut că ar trebui s-o spun. Și mă temeam și pentru propria mea slujbă.

Belle a dat din cap.

– Îmi pare foarte rău.

Portarul a ridicat din umeri.

– A fost cu mult timp în urmă, dar i-a distrus viața tatălui meu. Nu a primit nicio recomandare și a reuşit cu greu să se angajeze din nou.

Oliver a pufnit.

– Ce oameni!

I-au mulțumit portarului și, după ce au plecat de la hotel, s-au oprit să cumpere câteva alimente de la un magazin din drumul lor. Apoi au luat o ricșă, asigurându-se totodată că nu îi urmărea nimeni. Când au ajuns din nou la apartament, el a descuiat și i-a explicat că avea o bănuială, așa că voia să cerceteze câteva arhive de la diferite ziare. Ea trebuia să rămână singură și nu a avut nevoie să se lase convinsă să stea în apartament cu ușa încuiată.

– Măcar nu știe nimeni că ești aici, a spus el. Așa că o să fii lăsată în pace.

Ea s-a strâmbat.

– Știe Rebecca.

– O să-și țină gura?

– Nu știu. Poate n-ar fi trebuit să-i spun. Sau măcar ar fi trebuit să-i spun să păstreze secretul.

– Nu mai avem ce face acum. O să fii în regulă dacă nu pleci din apartament, dar te rog să nu deschizi nimănui. Nu durează mult.

Apoi, ca un gând întârziat, a adăugat:

– Poate ar fi o idee bună să stai departe de fereastră.

După ce a plecat, ea și-a pregătit puțină pâine prăjită și încă o ceașcă de cafea înainte de a se așeza să citească un ziar. Câteva minute mai târziu, cum era prea agitată ca să se poată concentra, s-a ridicat iar să cerceteze cotoarele cărților lui și abia atunci și-a amintit de scrisoare. S-a aruncat pe un scaun, a pipăit hârtia fragilă, apoi a deschis-o și a citit-o.

Draga mea Annabelle,

Sper ca această scrisoare să te găsească sănătoasă. Voiam să-ți spun că voi veni în curând în vizită în Birmania. Mi-am promis întotdeauna că mă voi întoarce aici într-o zi și, dacă nu fac acum călătoria asta, mă tem că nu voi mai apuca vreodată s-o fac. Sper din tot sufletul să ne putem întâlni. Desigur, nu știu dacă mai locuiești în Rangoon, dar voi trece pe la Strand cu prima ocazie.

Ei bine, draga mea, cred că asta e tot deocamdată. Să ai grijă de tine acolo.

Cu cele mai bune urări,
Simone

Belle a citit scrisoarea de două ori, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu gândul la Simone. Era extraordinar! Nu-și imaginase niciodată că s-ar putea întâlni aici, în Birmania, cu vechea prietenă a Dianei, dar ce ocazie extraordinară de a afla mai multe despre mama ei. Avea unsprezece ani când tatăl ei îi spusese că nu avea să o mai vadă vreodată pe Diana, iar Belle nu-și amintea decât că ploua și că abia intrase la internatul Colegiului pentru doamne din Cheltenham. Deși plânsese puțin la vestea că mama ei murise, lacrimile păruseră forțate, sentimentele ei erau neclare și greu de pătruns. Nu avea să mai pomenească vreodată de Diana. Acum sentimentele ei erau și mai confuze. Cu toate că înțelegea acum în ce fel contribuise pierderea Elvirei la boala mamei ei și la neglijența ulterioară, durerea resimțită de Belle în copilărie dăinuia. Copilul din ea încă nu putea să o ierte, și asta o întrista. Nu se putea abține să nu se gândească la faptul că mama ei ar fi putut găsi alt mod de a depăși tragedia. S-ar fi putut strădui mai mult. Cât despre Simone, Belle habar nu avea dacă avea să mai fie aici s-o întâmpine pe prietena de altădată a mamei ei.

În timp ce se gândea la asta, cineva a bătut foarte încet la ușă și, înainte să-și amintească de avertismentul lui Oliver, a traversat camera. Cu mâna pe cheie, a ezitat, mustrându-se singură. Ce prostie! Acum oricine era în fața ușii probabil o auzise mișcându-se. Bătaia s-a auzit din nou, mai tare de data asta. Totuși, nu s-a

mișcat, încremenită de teamă. A așteptat și, după câteva clipe, a auzit vocea unei femei.

– Belle, știu că ești acolo.

Gloria. Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde. Să spună ceva? Să o lase pe prietena ei să intre?

– Belle?

– Da?

– Pentru Dumnezeu, lasă-mă să intru. Îmi fac griji pentru tine.

Belle și-a sprijinit fruntea de lemnul răcoros de tec, preț de o clipă, apoi a descuiat ușa, neștiind dacă făcea bine. La urma urmei, Gloria era sora lui Edward, iar Belle avea tot mai multe îndoieli în privința lui.

Gloria a dat buzna înăuntru și a început să o privească pe Belle de parcă ar fi căutat indicii.

– Ce se întâmplă, Belle?

Belle era temătoare şi începuse să se îmbujoreze.

– Nu știu ce vrei să spui.

Gloria părea cu adevărat năucită.

– Haide. Ți-ai lăsat slujba, stai în apartamentul unui bărbat despre care te-am avertizat deja că nu e de încredere. E o nebunie!

S-a aruncat pe scaunul pe care stătuse Belle.

– Ai puțină cafea, dragă? Abia îmi trag sufletul.

Belle a dat din cap și s-a bucurat de ocazie ca să-și ascundă fața îmbujorată, în timp ce pregătea cafeaua. Știa că oamenii aveau să bârfească după ce se afla că stă aici, dar de ce ar fi contat asta pentru Gloria? De obicei, prietenei sale nu-i păsa ce credeau alți oameni, ba chiar se mândrea de contrariu.

– Poftim cafeaua, a spus Belle, forțându-se să zâmbească.

Gloria a luat cafeaua, apoi a scos o tabacheră de argint și i-a oferit o țigară lui Belle.

Când aceasta a refuzat, Gloria a înclinat capul.

– Ah, desigur, vocea ta.

– De unde ai știut că sunt aici? a întrebat Belle.

– Oh, știi tu, o păsărică. Trebuia să fie secret? Deși am cam insistat să-mi spună.

– Rebecca?

Gloria a mijit ochii și a zâmbit scurt, satisfăcută. Apoi, când expresia ei a devenit mai aspră, Belle a început să se teamă. Într-adevăr, Gloria nu-l plăcea pe Oliver, dar mai era și altceva la mijloc? Ceva ce ar trebui să știe?

– Spune-mi, de ce ai renunțat la slujbă? a cerut să afle Gloria cu o privire critică, la început, ce s-a transformat repede într-una uimită. Doamne sfinte, sper că nu ți-a cerut el!

– Oliver?

– Draga mea, vorbești cam monosilabic. Sigur că Oliver. Ăsta e apartamentul lui, din câte știu.

– Pur și simplu, m-am gândit mai bine. Nu mi-a cerut el să plec de la Strand. S-ar putea să mă întorc în Anglia.

Gloria arăta ca și cum vestea asta o mulțumea.

– Dar de ce să stai cu Oliver? Știi că are o anumită reputație. Să nu întorci spatele adevăraților tăi prieteni.

– Ce reputație?

– Femeile, scumpo. Ți-am mai spus. Are probleme cu legea. Am vorbit despre asta, nu-i așa?

Belle a dat din cap, dar devenea tot mai suspicioasă din cauza motivului pentru care Gloria venise aici.

– Nu se știe niciodată pentru cine lucrează, de fapt.

– E jurnalist.

– Așa spune el, dar nu poți să ai încredere. Și, bineînțeles, mai e și american.

Belle a oftat, frustrată.

– Şi ce legătură are asta?

Gloria a clipit, cu colțurile gurii lăsate. Doar puțin. Dar a fost destul cât să-și trădeze prejudecata. Cu toată atitudinea ei rebelă, Gloria era de fapt, o conformistă.

– Gândește-te la consecințele unei relații cu cineva ca el, a spus Gloria.

– Ce consecințe?

– În primul rând, te va dezamăgi.

– Și apoi?

Gloria a întors capul și a ridicat din umeri, de parcă defectele lui Oliver erau cât se poate de evidente.

Belle a oftat.

– Sunt bine, Gloria. Ascultă, acum am aflat că mama nu a avut absolut nimic de-a face cu dispariția Elvirei.

Gloria a plecat privirea spre ceașca de cafea, părând puțin neliniștită.

– De unde știi?

Belle a ezitat, apoi a decis să nu pomenească nimic despre atacul cu bombă.

– E o poveste lungă.

Gloria nu părea împăcată și a continuat cu o hotărâre încăpățânată.

– Draga mea, nu sta aici. Știi cum dă lumea din gură după ce se află anumite lucruri. Vino mai bine să stai la mine, măcar până te întorci în Anglia. O să stai mult mai confortabil.

– Lasă-mă să mă gândesc.

– Aș prefera să vii cu mine acum.

– Cum am spus, lasă-mă să mă gândesc.

– Atunci o să mă întorc să te iau azi, mai târziu. Acum – a aruncat o privire în jur

–, povestește-mi despre aventurile tale în Mandalay.

Belle i-a relatat cu entuziasm călătoria pe râu și pe cea din balonul cu aer cald, dar nu i-a zis nimic despre Mandalay. I-a explicat că nu descoperise nimic în plus despre bebeluşul dispărut și, pe lângă problemele apărute în Rangoon, ăsta era motivul pentru care se gândea să se întoarcă în Anglia. Gloria a dat din cap și s-a oferit să ceară ajutorul lui Edward ca să obțină un bilet mai devreme dacă era hotărâtă să plece.

– Orice ai decide, a adăugat ea, sunt sigură că eu și Edward vom face tot posibilul să te ajutăm. Dar, Belle, trebuie să insist. Trebuie să pleci de la Oliver. E periculos.

– Este ceva ce nu mi-ai spus despre el?

– Ce altceva îți mai trebuie?

Belle a tresărit la felul înfumurat în care Gloria presupunea că avea dreptate, apoi a simțit din nou că se înroșește la față, de data asta de nervi. Se săturase.

Gloria, văzându-i expresia, a clătinat din cap și, încercând un gest împăciuitor, a ridicat mâinile.

– Nu vreau decât să fii în siguranță.

De obicei, oamenii nu se certau cu Gloria, dar Belle i-a luat apărarea lui Oliver, legătura dintre ei era singura motivație de care avea nevoie ca să-l apere pe bărbatul pe care-l iubea.

– Te înșeli în privința lui Oliver. E un om bun. Și am încredere în el.

Cele două femei s-au privit una pe cealaltă, apoi Gloria a ridicat din sprânceană și a oftat adânc, de parcă Belle ar fi fost un copil recalcitrant.

– Bine, nu contează. Nu trebuie să ne certăm, iar oferta mea e valabilă. Cum spuneam, nu întoarce spatele adevăraților tăi prieteni.

Belle a întors privirea. Îi plăcuse Gloria, chiar o admirase. Fusese mereu o femeie distractivă și dispusă să o ajute, dar acum Belle simțea că se încordează, plină de o furie înăbușită.

Când Gloria și-a scos altă țigară, Belle a reluat în minte parcursul relației lor, cercetându-și amintirile până la prima lor întâlnire de pe vas. Fusese flatată de interesul Gloriei atunci, dar acum neîncrederea îi învăluia mintea. Oare prietenia lor fusese chiar atât de nevinovată? Sau Gloria o cultivase cumva după ce aflase numele de familie al lui Belle?

Furioasă pe insistența repetată a Gloriei că Oliver nu era de încredere, a scuturat din cap. Știa că încredere ei în el nu era rezultatul unei erori îngrozitoare de judecată, așa cum insinuase Gloria, nici nu voia să-i permită să o convingă de contrariu. Nu avea niciun drept să vină aici în acest fel și să-i ceară lui Belle să plece.

– Cred că ar fi mai bine să pleci, a spus Belle în cele din urmă, reușind să-și ascundă vocea șovăitoare și conștientă că ceva se schimbase în relația lor.

Adevărul era că nu mai știa cine era Edward cu adevărat sau ce punea la cale și același lucru era valabil și pentru Gloria.

47.

Diana, Minster Lovell, 1928

Locuiesc de șase ani deja în Minster Lovell. În primul an, Simone a stat cu mine aproape tot timpul, dar după aceea, pe măsură ce am devenit mai puternică, s-a întors acasă și nu a mai rămas la mine decât ocazional. În ultimii doi am locuit singură. Ies afară. Îmi salut vecinii. În fiecare zi, dacă o permite și vremea, ies din căsuța mea, ultima de pe strada din sat, și fac câțiva pași în sus, înainte de a o lua repede la dreapta și apoi pe aleea bisericii. În fosta casă parohială, aproape de poalele dealului, trăiește doctorul. Dacă îl văd curățând copacii sau tăind trandafirii ofiliți – are o grădină frumoasă de trandafiri –, ne zâmbim cu subînțeles, apoi facem schimb de amabilități, ca și cum nu a aflat deja tot ce se poate ști despre mine. Aleea se termină la ferma Manor, așa că o iau la dreapta și mă plimb pe domeniul bisericii St. Kenelm, construită din piatră de Cotswold. Îmi place să citesc numele de pe morminte și să-mi imaginez viețile oamenilor care au existat înaintea mea. Prima dată când am văzut câte familii trecuseră prin pierderea nu doar a unui singur copil, cum mi s-a întâmplat mie, nu m-a făcut să mă simt abătută. În schimb, am simțit o afinitate cu acești oameni, care mă face să prind rădăcini aici într-un fel pe care nu l-am mai simțit până acum. După biserică, de obicei mă strecor printre ruinele fermecătoare de la Minster Hall, apoi merg pe potecă spre locul unde curge râul Windrush și, în timp ce mă plimb printre florile delicate, tot locul freamătă de sunetele păsărilor sălbatice, al rațelor și al lișițelor.

Mă întreb deseori cum ne dăm seama când suntem fericiți. Oare atunci când eşti lipsit de griji sau când nu simți durere în suflet? Sau, în cazul meu, e vorba despre faptul că am găsit un ritm blând și atât de minunat în viață? Ritmul potrivit, care mă lasă să trăiesc liniștită și să pot aprecia simplitatea reconfortantă a lucrurilor. Totuși, pentru noi toți, fericirea e fragilă. Aș fi nesăbuită să nu recunosc acest lucru.

Ceva în mine era frânt. Poate încă mai e. Dar acum știu că pot să trăiesc cu acest sentiment. Înainte, nu puteam.

Nu mai trăiesc într-o lume de fantome, în afară de cele ale persoanelor care au trăit cândva la Minster Lovell și care nu sunt doar ale mele. Și, cu toate că uneori

mă străduiesc s-o aud, vocea este extraordinar de tăcută. Dacă mai reapare vreodată, vizionarul doctor Gilbert m-a învățat cum să vorbesc cu ea. „Să nu te sperii“, spune el. M-a învățat că eu sunt cea care controlează vocea, nu invers. Nu e întotdeauna ușor. Câteodată, când sunt singură în noaptea întunecată și aud foşnetul frunzișului dens şi zgomotul crengilor copacilor din Rangoon, nu reușesc să fac asta. Atunci trecutul încă are putere asupra mea, dar când zorile pătrund în dormitorul meu, luminând treptat fiecare colț, îmi regăsesc drumul. „Depășirea obstacolelor este pur și simplu o parte din viață“, spune doctorul. În primii cinci ani în care am stat aici, l-am văzut de două ori pe săptămână și au fost multe, foarte multe dăți când eram convinsă că e doar o pierdere de timp și de bani. Acum îl văd doar o dată pe lună. Mi-a salvat viața și nu pot să-i răsplătesc vreodată bunătatea și devotamentul. El, împreună cu draga mea Simone, mi-a fost cel mai bun prieten.

Și acum a mai rămas un singur lucru de făcut.

Am avut sentimente de vinovăție și de pierdere din pricina lui Annabelle în toți acești ani, iar acum e timpul să fac ceva în privința asta. Mi-e dor să o revăd și îmi doresc foarte mult să încerc să găsesc o cale de a mă revanșa pentru felul în care am neglijat-o în trecut, dacă Douglas îmi va îngădui asta.

Așa că săptămâna viitoare, cu multă nerăbdare, voi merge pe drumul pe care am venit. Spre Cheltenham.

48.

În timp ce se plimba prin cameră, lui Belle îi era cald și căuta butonul care să pornească ventilatorul din tavan. L-a găsit și l-a apăsat, dar aerul cald pe care îl răspândea nu prea era de ajutor. Era disperată să-l vadă pe Oliver, căci spera că legătura dintre ei avea să alunge reținerile pe care i le sădise Gloria în suflet. Și cu toate că nevoia de a crede în Oliver era profundă, o mică sământă de îndoială tot i se strecurase în suflet, chiar dacă îi luase apărarea. Dacă exista o șansă cât de mică ca Gloria să aibă dreptate? Nu, era imposibil. Era doar înfricoșată, îngrijorată și nu mai știa ce simte.

Când a apărut în cele din urmă, cu servieta în mână, ochii lui păreau impenetrabili, iar ea a simțit că se clatină. *Mi-e frică să te iubesc*, și-a spus și a lăsat capul în jos, ca el să nu îi poată citi asta în ochi.

– S-a întâmplat ceva? a întrebat el.

– A venit Gloria.

– Dar eu…

Belle i-a tăiat vorba.

– A spus că nu trebuie să am încredere în tine.

Pe fața lui a apărut o expresie iritată.

– De ce ai lăsat-o să intre?

Se uitau fix unul la altul.

– Belle, nu de mine trebuie să-ți faci griji.

– Știu. Dar de cine?

El a ridicat din umeri.

– Încă nu știu, dar uite, am găsit ceva.

A scos din servietă o pagină îngălbenită de ziar care, judecând după marginile înnegrite, arăta ca și cum restul ziarului arsese.

– Am găsit-o din întâmplare când căutam amănunte despre Golden Valley. E doar o părticică din ceva mai lung, dar încă se vede data. Acum opt ani, cu doar câteva săptămâni înainte să ajung eu în Birmania. Se pare că, în timpul renovărilor la o casă din Golden Valley, a fost găsit scheletul unui copil, când săpau în pământ ca să construiască o casă de vacanță.

Belle a simțit că se albeşte la față.

– Casa părinților mei? De asta săpa mama mea?

Ce știuse mama ei? se întreba. *Și dacă nu îngropase Diana copilul, cine o făcuse?* Pierdută în gânduri, nu a înțeles ce spunea Oliver.

– Ai auzit?

Ea a clătinat din cap, descurajată.

– Am spus că nu scrie a cui era casa, Belle. Dar era numărul douăzeci și unu, deci nu era casa părinților tăi.

– Dar atât de aproape. Cu siguranță, asta dovedește că sora mea e îngropată acolo?

El a dat din cap.

– Posibil. Cum spuneam, am căutat în arhivele unui alt ziar – am un prieten editor acolo – și am găsit-o între alte două articole despre construcțiile și proiecte de dezvoltare a zonei din Golden Valley. Nu mai scrie nimic despre schelet. Cred că toată povestea a fost muşamalizată. N-am mai descoperit altceva.

– Crezi că l-au informat pe tata despre asta?

– Nu sunt sigur. Cazul a fost închis cu mulți ani înainte. Nimeni nu l-a mai urmărit, deși cineva a distrus în mod evident restul articolului din care provine bucata…

S-a oprit.

– Trebuie să însemne ceva. În orice caz, o să fac tot ce pot să aflu a cui era grădina.

– Ce rost are?

– Dacă Elvira a fost îngropată acolo, nu vrei să știi cine e vinovat?

O oră mai târziu, au ajuns la Biroul de registratură unde au reușit în cele din urmă să găsească familia care locuia la numărul douăzeci și unu pe atunci. Când s-a dovedit că îi aparținuse lui George de Clemente, comisarul Diviziei din Rangoon, căsătorit cu Marie și având o fetiță, Oliver a scos un fluierat.

– Ți-a spus vreodată Edward ceva despre numărul douăzeci și unu?

Ea a clătinat din cap.

– A spus că ar vrea să-mi cumpere casa.

Oliver a ridicat din sprâncene.

– Interesant.

– Acest George trebuie să fie rudă cu Edward și cu Gloria. E un nume neobișnuit.

– O să verific cine a moștenit casa sau cine a cumpărat-o.

Cât s-a mai documentat el preț de câteva minute, Belle nu reușea să înțeleagă de ce nu-i spusese nimeni despre scheletul care fusese găsit îngropat în grădina locuinței de la numărul douăzeci și unu. O făcuseră intenționat? Sau pur și simplu era secretul sinistru al altei familii și nu avea nicio legătură cu Elvira? Poate o sarcină nedorită?

– Poftim. Se pare că a fost moștenită de nepotul lor, Edward de Clemente, deci ăsta e răspunsul.

– Gloria are o casă în Golden Valley. N-am fost niciodată, dar poate locuiește acolo. Și dacă e aceeași casă, de ce nu mi-a spus niciodată că a fost găsit un schelet acolo?

– Exact la asta mă gândeam. Ciudat, nu?

Ea a dat din cap.

– Ce legătură crezi că are Edward cu toate astea?

El a făcut o grimasă.

– Nu știu. Poate niciuna. Totuși, știu de ceva vreme că Edward nu este doar consilierul comisarului.

– Adică?

– Lucrează la Serviciul de Informații din Rangoon.

Belle s-a îngrozit.

– Doar nu crezi că el e vinovat pentru explozia din Mandalay?

– Mai bine să nu ne repezim la concluzii. Am avea nevoie de ceva incontestabil ca să putem dovedi asta.

– Așadar, ce știm despre acest George de Clemente?

Oliver s-a încruntat, gândindu-se la întrebarea ei.

– Ei bine, scrie că au avut o singură fiică. Desigur, el și soția lui ar fi putut avea și alt copil. Poate gemene și una a murit.

– Dar de ce să îngroape copilul în grădină?

– Poate s-a născut mort?

– Asta nu explică nimic. De ce nu l-au înmormântat în cimitirul de lângă biserică? Are legătură cu Elvira.

– S-ar putea să fi avut un alt motiv. Poate e copilul unei servitoare?

Belle a plecat capul.

– Mai întâi, să stabilim ce s-a întâmplat cu acest George. Să vedem unde e acum.

De la Biroul de registratură s-au dus la arhivele angajaților de la guvern să vadă dacă puteau descoperi ceva în cele câteva dosare disponibile pentru public. Într-adevăr, multe dosare erau probabil confidențiale, dar merita să încerce. După o jumătate de oră, insistența le-a fost răsplătită, când au citit o notă de subsol la paragraful despre George de Clemente, care arăta că el și familia lui se mutaseră în Kalaw în 1911.

– Anul în care a dispărut Elvira, a spus Belle.

– Cunosc un tip care lucrează la Ministerul sănătății în Kalaw de ani de zile. S-ar putea să ne spună el mai multe.

Un mic departament de poștă și telegrafie fusese înființat în 1884 și, ca jurnalist, conducerea ziarului lui Oliver îl ajutase să obțină de timpuriu o linie telefonică. În

timp ce el dădea câteva telefoane, Belle îl privea, ronțăindu-și obrazul pe interior și gândindu-se la familia de Clemente. Care naiba putea fi legătura dintre ei și sora ei moartă? Belle era epuizată de întrebările care i se învârteau prin minte, dar era și foarte curioasă. Tânjea să afle exact ce se întâmplase în urmă cu toți acei ani și de ce atâtea informații fuseseră ori pierdute, ori ascunse.

Când Oliver a încheiat convorbirile la telefon, i-a spus că familia de Clemente plecase din Birmania și se mutase în America, dar până atunci avuseseră o chinezoaică drept dădacă, o femeie care, după plecarea lor, s-a întors în Rangoon unde avea o mică gheretă de ziare.

– N-au fost în Kalaw.

– E ciudat.

– Da. De ce să te duci la Kalaw dacă ești hotărât să pleci din țară?

– Numai dacă nu cumva era vreo sărbătoare. E reședință administrativă, nu? La fel ca Maymo.

Oliver a dat din cap.

– Cred că trebuie să ne întoarcem la Secretariat. Îl cunosc pe secretarul de la Biroul pentru licențe de comerț. Dacă o găsim pe dădacă, s-ar putea să știe ceva despre copilul îngropat în grădina de la numărul douăzeci și unu.

Belle a început să râdă.

– Pentru că dădacele știu tot.

– Iar dacă are licență pentru gheretă o vom găsi.

– Ele știu tot și *tu* îi cunoști pe toți.

El a făcut o plecăciune în glumă.

– E vorba doar de datorie, doamnă. Englezii păstrează totul secret, așa că nu am de ales decât să obțin informațiile în orice mod posibil.

Ea avea o expresie recunoscătoare.

– Păi, sunt teribil de bucuroasă pentru asta.

– Cât de englezoaică pari, a zis el, zâmbindu-i la rândul său. Dar să nu-ți faci speranțe prea mari. S-ar putea ca dădaca să fi plecat în altă parte, poate chiar să se fi întors în China.

Când s-au apropiat din nou de Secretariat, Oliver i-a arătat o mică ceainărie cu scaune și mese așezate afară, la umbra unui paravan lat.

– Cel mai bine ar fi să aștepți aici.

Ea a clătinat hotărâtă din cap.

– Vin cu tine.

– Scumpo, îl cunosc pe tipul ăsta. Nu o să stea la discuții cu o femeie. Dacă vii, nu faci decât să stârnești suspiciuni. Dacă mă duc singur, o să creadă că e ceva legat de un articol pentru ziar.

– Apropo de ziar, n-ar trebui să fii la serviciu?

– Am concediu. Nu stau mult, dar ai grijă. S-ar putea să te vadă cel care a pus bomba.

– O, Doamne!

– Poate n-ar fi un lucru rău. L-ar putea scoate pe el sau pe ea din ascunzătoare. E un loc prea public ca să se întâmple ceva îngrozitor. Dacă sesizezi cel mai mic pericol, intră în cafenea și cere ajutorul proprietarului. E prieten cu mine.

Oliver a plecat, iar Belle s-a îndreptat spre o masă la care s-a așezat, aproape de un grup de femei, apoi a comandat un ceai. Ziua era încărcată de amenințarea unei ploi torențiale și simțea că se topește din pricina umidității extreme. În depărtare, zumzetul străzilor aglomerate din Rangoon nu înceta niciodată. Complet neliniștită, se uita la oamenii care roiau prin fața Secretariatului. Unii, care nu erau englezi, așteptau nerăbdători să fie lăsați să intre, în timp ce alți bărbați plini de sine intrau și ieșeau nestingheriți din clădire. Se ruga ca Oliver să nu stea mult în interior. Dar cât de meticulos fusese, nu lăsase nicio pistă necercetată și își dovedise din plin calitatea de jurnalist de investigație.

Cu cât se apropia mai mult de a desluși trecutul, cu atât acesta îi părea lui Belle mai real. Cât de sfâşietor trebuie să fi fost să fii acuzată și în același timp să te confrunți cu o durere atât de copleșitoare. O judecase multă vreme pe mama ei. Și-a spus că era doar o copilă și nu avea de unde să știe. Dar asta nu o ajuta. „Iartă-mă, mami, îmi pare tare rău“, își șoptea. Dar era mult prea târziu.

O voce i-a întrerupt gândurile și, mijind ochii în soarele strălucitor, a ridicat privirea și l-a văzut pe Edward apropiindu-se de masă. Un fior de teamă i-a străbătut șira spinării și s-a chinuit să se stăpânească. El părea stingherit, cu pielea mai roșie decât de obicei, de parcă îl deranja căldura.

– Belle.

A urmat un salut scurt.

Ea a înghițit în sec, vocea îi pierise, așa că a dat din mână spre un scaun liber.

El nu s-a așezat și, încruntat, părea că o studiază.

– Am auzit că ai făcut cercetări. Trebuie să ai mai multă grijă cu cine vorbești și cine vorbește în numele tău. Dacă voiai să afli ceva, era de ajuns să mă întrebi pe mine.

– Eu…

– Lasă ceaiul, draga mea, aș vrea să vii cu mine.

Vorbise aspru, pe un ton care nu îngăduia un refuz, dar ea a scuturat din cap și, înfigându-și unghia de la degetul mare în palmă, și-a recăpătat vocea.

– Îmi pare rău, Edward, e absolut minunat că te văd, dar îl aștept pe Oliver.

– Credeam că *noi doi* suntem prieteni, tu și cu mine.

A înclinat capul într-o parte și apoi a zâmbit, dar căldura din zâmbetul lui nu era reală, iar ea a remarcat umbrele negre de sub ochii lui.

– Arăți obosit, a spus ea.

– E perioada aceea din an.

Deși știa la ce se referă el, fața lui serioasă îi spunea ceva cu totul diferit. Și-a șters fruntea cu palma și s-a rugat ca Oliver să se întoarcă repede.

– E atât de cald, nu-i așa? Dar cum spuneam…

– E doar o rugăminte, Belle. Nici n-aș visa să te forțez, dar serios, chiar e nevoie să vii cu mine. Pentru binele tău, înțelegi.

Tonul i se schimbase acum, devenind mai rugător.

– Dar, Edward, treaba e că nu înțeleg, a răspuns ea cu o voce cât se putea de senină și degajată, în ciuda fiorului sâcâitor de teamă. Despre ce e vorba?

– Am o mașină care așteaptă, a spus el fără să-i răspundă la întrebare. Nu pot să-ți explic aici. E o chestiune măruntă și nu durează mult. Vii și pleci aproape imediat. Noi nu vrem decât să-ți punem câteva întrebări. Nu ți se întâmplă nimic și o să te întorci cât ai clipi.

– Ce înseamnă *noi*?

– Departamentul meu, cine altcineva?

Belle a inspirat și a expirat încet. Căldura creștea din ce în ce mai mult și acum devenise insuportabilă.

În timp ce Edward şi-a scos batista, ștergându-şi fruntea, Belle s-a uitat în stânga și l-a zărit pe Oliver în depărtare, venind spre ei. Spera ca Edward să nu fi auzit cum respirația i se transformase într-un oftat de ușurare văzându-și iubitul. A rămas pe loc și a tras de timp vorbind despre cât de mult își dorea să prindă sezonul musonic. În interiorul ei, tremura toată. Nu exista nimic în lume pentru care să fi plecat cu Edward.

– Ce face Gloria? a întrebat ea atunci.

– Gloria e bine, foarte bine. Mulțumesc pentru întrebare. În orice caz, mergem? Te aduc înapoi imediat, fii fată bună!

Mă tratează cu aroganță, s-a gândit ea, dar el era cu siguranță îngrijorat.

Când Oliver aproape ajunsese lângă ei, Edward îi auzise probabil pașii, pentru că s-a întors să vadă cine venea.

Belle i-a surprins privirea lui Oliver, apoi s-a ridicat în picioare și și-a luat geanta ca să lase impresia că avea de gând să facă ce voia Edward, deși îi tremurau picioarele. S-a sprijinit de masă cu o mână ca să-și țină echilibrul, sperând să poată duce înșelătoria la capăt.

– Edward vrea să merg cu el. Spune că nu durează mult. Așa că eu…

– E o treabă de competența poliției? l-a întrebat Oliver pe celălalt bărbat, tăindu-i vorba. E arestată?

Edward nu a avut ce face decât să clatine din cap.

– Sigur că nu. De ce ar fi? Eu doar încerc să am grijă de ea.

– În acest caz, dacă nu vrei să o arestezi, rămâne cu mine. Pot să am eu grijă de ea. Nu-i așa, Belle?

Ea a dat aprobator din cap.

Edward s-a întors spre Belle și i-a aruncat o privire intensă, plină de regret.

– Nu pot să-ți spun pe cine să-ți alegi drept prieten, pot doar să spun că faci o mare greșeală. Mi-aș dori să mă fi ascultat.

49.

Diana, Cheltenham, 1928

Cheltenham nu s-a schimbat. Aceleași clădiri elegante din perioada Regenței care mi-au plăcut mereu, aceleași străzi străjuite de copaci, aceleași parcuri întinse. Eu sunt cea care s-a schimbat și, când Simone conduce mașina aproape de fosta mea casă, mă întorc spre ea.

– Mulțumesc. Mă descurc de aici.

Ea îmi ia mâna într-a ei.

– O să mă plimb prin parc o jumătate de oră, pe urmă aștept în mașină.

Cobor, închid portiera și merg încet spre casă cu mai multă încredere în mine decât mi-aș fi imaginat. Câteva clipe, nu fac nimic, doar îmi îngădui să asimilez faptul că sunt din nou acolo. Pe urmă, ca din senin, mă gândesc la seara în care eu și Douglas ne-am întâlnit pentru prima dată. Aveam optsprezece ani. Era mijlocul verii, una dintre serile acelea calde și perfecte de vară. Precum cele în care tânjești după mirosul de caprifoi și de trandafiri în floare și-ți dorești ca noaptea să dureze o veșnicie. Tata dăduse o petrecere pentru prieteni și vecini, aşa cum făcea în fiecare an, pe când trăia mama.

L-am zărit pe Douglas înainte să mă observe el și, în mod inexplicabil, nu mi-am putut lua ochii de la el. Era înalt și avea înfățișarea unui profesor, cu siguranță nu era genul care să pună pe jar inima unei fete. Însă când m-am așezat pe o bancă din fundul grădinii, ascunsă de mulțimea invitaților, a venit și m-a întrebat dacă poate să stea lângă mine. Avea un zâmbet sincer și un fel de expresivitate în glas când s-a prezentat și m-a întrebat cum mă cheamă. Inima îmi bătea cu putere, dar am reușit să răspund și să-i zâmbesc. În timp ce petrecerea se estompa pe fundal, am rămas doar noi doi, am rămas acolo multă vreme, vorbind și râzând, iar el m-a întrebat dacă putea să mă caute în ziua următoare. M-am dus la culcare cuprinzându-mi corpul cu brațele, știind că avea să se întâmple ceva special. Orice am simțit amândoi în seara aceea s-a transformat repede în iubire și am știut că voiam să-mi petrec tot restul vieții cu acest bărbat, ai cărui ochi jucăuși, dincolo de ochelarii lui serioși, vorbeau despre o pasiune ascunsă.

Sunetul zgomotos al unui râset din parc mă readuce în prezent. Ciocăn la ușa și aștept. După un timp care mi se pare interminabil, aud pași și apoi doamna Wilkes deschide ușa. Ridicând din sprâncene, murmură un bun venit și mă poftește înăuntru. Mă face să mă întreb dacă Douglas i-a spus măcar despre sosirea mea. Apoi îmi face semn să aștept în salonul oficial. Mă simt mai neliniștită acum, când sunt în casă, dar nu mă pot lăsa pradă emoțiilor, așa că nu aștept acolo, ci mă apropii de fereastră. Uitasem cât de diferită e priveliștea de aici, de jos. Nu văd la fel de mult pe cât vedeam de la etaj, acolo unde era fereastra mea către lume.

Când intră Douglas, observ că nu zâmbește și că pare mult mai în vârstă.

– Nu iei loc, Diana? Doamna Wilkes o să ne aducă ceaiul imediat. Așadar – și schițează un zâmbet pasager – ce mai faci?

Îi zâmbesc și eu.

– Cum spuneam în scrisoare, mi-am revenit foarte bine și mi-e dor să o văd pe Annabelle. Doctorul Gilbert e un geniu.

El dă din cap.

– Sunt nespus de bucuros să aud asta.

– Și ce face fiica noastră? întreb cu seninătate.

– E bine. Dar e destul de dificil, Diana. Îți mai amintești ce am stabilit împreună?

A spus-o remarcabil de lent și mă întreb ce înseamnă asta.

– Desigur. Trebuia să păstrez distanța, am zis eu încă veselă.

– Exact.

Îi zâmbesc larg și îmi păstrez tonul nonșalant.

– Dar acum sunt mai bine, iar asta schimbă totul.

El mijește ochii și pare stânjenit.

– Nu, Diana, îmi pare rău, dar asta nu schimbă cu nimic.

Clipesc repede și încerc să ignor primul indiciu că povestea asta nu va merge bine. Doar nu vorbește serios? Aștept, dar el nu mai spune nimic, așa că mă aplec în față, ca și cum l-aș încuraja. În cele din urmă, eu sunt cea care vorbește.

– Nu fi ridicol, Douglas. Sunt altfel acum și firește că am dreptul să-mi văd fata.

Privesc în jur nerăbdătoare.

– E aici? În scrisoare îți spuneam că vreau să o văd azi.

– În fiecare săptămână e la internatul Colegiului pentru doamne din Cheltenham, așa că nu, nu e aici.

– Dar, Douglas…

Ridică o mână și percep o ezitare pe care încearcă să o ascundă.

– Este absolut imposibil să o vezi pe Annabelle.

Mă simt de parcă mi-a tras un pumn în stomac.

– De ce?

El înclină capul, ca și cum m-ar analiza, apoi vorbește cu grijă, insistând pe fiecare cuvânt.

– Lasă-mă să termin. Dacă îți amintești, ne-am învoit ca, după ce trece un timp, să-i spun că ai murit.

– Nu-mi vorbi de parcă aș fi proastă.

– Diana, ea crede că ai murit. I-am spus acum patru ani. S-a adaptat la asta. A trecut mai departe.

Acum e ferm, hotărât, rigid, seamănă mai mult cu acel Douglas mai matur din timpul căsniciei noastră.

Inima îmi bubuie de spaimă. Dumnezeule mare, doar nu vorbeşte serios! Nu se poate. Amețesc, îngrozită de vorbele lui, dar nu vreau să-l las să mă intimideze.

– Pentru Dumnezeu, eram bolnavă când am acceptat.

– Îmi pare rău, draga mea, dar îi merge bine acum și cred că ar strica tot ce am făcut ca să-i fie bine dacă te-ai reîntoarce în viața ei dintr-odată. Ar fi prea tulburător pentru ea după atâta timp.

Are vocea aspră, nu acceptă să fie contrazis. Dar îl voi contrazice. O voi face. Și strâng din pumni.

– Dar, Douglas, e o nebunie! Sunt mama ei. Ne-am putea gândi la ce să-i spunem. Că te-ai înșelat în privința morții mele. A fost o informație greșită sau altceva. Trebuie să existe o cale.

El scutură din cap și vorbește încet, de parcă vrea să-mi potolească mânia.

– Insist că trebuie să respectăm întocmai înțelegerea noastră.

Când doamna Wilkes aduce tava cu ceai, cuvintele lui lovesc în plin. Simt că încep să mă fac mică, așadar, ca să combat acest lucru, mă ridic în picioare, stau dreaptă, fac câțiva pași şi mă uit din nou pe fereastră, în timp ce-mi controlez respirația. După o clipă, mă uit înapoi și o văd pe doamna Wilkes care ne toarnă câte o ceașcă și apoi iese din cameră.

– Un biscuit? întreabă el și întinde farfuria. Hai și ia loc din nou. E rețeta preferată a doamnei Wilkes.

– Nu dau doi bani pe biscuiții ăia afurisiți! mă răstesc furioasă și rămân pe loc. Vreau să o văd pe Annabelle.

El pune farfuriuța la loc, se ridică și vine spre mine, însă eu mă întorc cu spatele la el.

– Trebuie să înțelegi, Annabelle are cincisprezece ani acum și este liniştită. Nu pot să-i dau viața peste cap. Cu siguranță înțelegi și tu asta.

Mă întorc spre el.

– Nu, nu înțeleg. Nu poți s-o împiedici să-și vadă mama. Nu mă mișc din locul ăsta și dacă mă forțezi, o să te contest în instanță.

– Nu gândești limpede.

Nu mă pot abține şi pufnesc disprețuitor.

– Exact asta spuneai când nu eram de acord cu tine într-o privință. Orice privință. Nu te-ai schimbat, dar eu m-am schimbat. Și pentru prima dată de ani

întregi *chiar* gândesc limpede. Tu ești cel care nu gândește limpede.

El clatină din cap și văd că inflexibilitatea lui se intensifică. Cât de încăpățânat este! Aproape că uitasem.

– Ai fost plecată șase ani. Ai pierde cazul și, în orice caz, gândește-te ce efect ar avea asta asupra lui Annabelle.

Mă încrunt la el și ridic tonul, deși știu din experiență că dacă strig la el nu fac decât să înrăutățesc lucrurile.

– Nu mă las intimidată. Dacă refuzi să mă lași s-o văd, o să-i scriu la școală! Nu mă poți opri să fac asta.

El aproape râde.

– Serios, Diana, gândește-te cum o să se simtă. Și pot cu ușurință să-i conving pe cei de la școala să intercepteze corespondența dacă e în interesul ei. Și este. Trebuie să înțelegi că este.

– Nu, nu înțeleg. E fiica mea, Douglas. Am pierdut deja o fiică.

– Amândoi am pierdut-o pe Elvira, spune el mai încet, dar nu răspund la asta.

– Cum ai putut să mă determini să nu-mi mai văd niciodată copilul, când eram atât de bolnavă? Ai fost complet insensibil.

El vorbește repede acum, animat, se înfurie – ceea ce nu-i convine.

– Ascultă-mă. Scopul nu a fost să fiu crud. Am crezut că e cel mai bine așa și încă mai cred. Nu poți să-ți imaginezi cât va suferi când Annabelle va afla că mama ei moartă deodată nu mai e moartă? I-a luat mult timp să se liniștească, aşa cum e acum.

Simt că mă ard ochii şi îmi îndrept spatele. Pur și simplu, nu voi plânge în fața lui.

– Și ăsta e ultimul tău cuvânt?

El dă din cap.

– Sunt încântat că te simți mai bine, crede-mă, dar mă tem că așa trebuie să fie, cel puțin cât este încă o copilă. Îmi pare rău, Diana.

Îi simt încordare în timp ce continuă să vorbească, așa cum a făcut-o mereu, dar cuvintele pe care vreau să le rostesc mi se topesc în gură. Mă gândesc mult și bine înainte să vorbesc, amintindu-mi cum m-am simțit în ultimii ani în care am locuit aici. Cum eram prinsă în capcană, înnebunind singură în camera mea. Cât de neplăcut trebuie să fi fost pentru fiica noastră! În ce dezastru îngrozitor eram toți! În cele din urmă, ajung la concluzia că Douglas ar putea avea dreptate. Cât de mult mă doare! Simt că mi s-a înfipt o piatră în piept, care se răsucește și se întoarce, tăindu-mi respirația. Îmi mușc interiorul obrazului în speranța improbabilă că durerea mai mică va împiedica durerea copleșitoare care urmează să vină. Nu știu cum voi suporta asta, dar nu-i pot provoca fiicei mele alte suferințe. A trecut prin destule – toți am trecut – și, oricât de cumplit ar fi gândul, poate chiar trebuie să renunț la rolul meu de mamă.

– Diana? spune el.

– Ei bine, chiar nu mai sunt femeia care eram odată, e tot ce reușesc să spun.

Nu pot să dau glas nici pe departe tuturor lucrurilor la care m-am gândit, dar e adevărat. Vreau să-i spun că toți ne schimbăm, nu-i așa, devenim altfel decât eram înainte, poate chiar de la o zi la alta. *Sunt* altfel acum și mă bucur, însă Douglas nu vede. El vrea ca totul să rămână la fel.

În loc să spun toate astea, dau din cap, cât pe ce să plâng.

– Voi accepta decizia ta… cel puțin, deocamdată. Dar trebuie să te întreb ceva.

El îmi pune mâna pe braț și contactul fizic stârnește o furtună de amintiri.

– Douglas, de ce ai avut o aventură când eram însărcinată cu Elvira? N-am înțeles niciodată. Ne iubeam, nu-i așa?

Pare rușinat, ca și cum l-am prins cu minciuna, pălește și strânge din buze din pricina șocului. Tremură când vorbește.

– Tu… așteptai un copil. Nu voiam… ei bine, știi tu.

– Nu voiai să mă atingi? Asta vrei să spui?

– Nu voiam să-ți fac rău… ție sau copilului.

– Și totuși ai făcut-o într-un mod mult mai rău. Ar fi trebuit să-mi spui ce simțeai. Niciodată nu-mi spuneai ce simți.

– Nu știam cum, șoptește el.

Dar n-am terminat.

– Mereu am crezut că a fost vina mea. Că am greșit cu ceva. Am purtat povara asta ani de zile.

El nu răspunde, se dezumflă și mai mult și nu mă mai privește în ochi.

– Dar nu a fost vina mea, nu-i așa?

Clatină din cap și se uită la mine cu o privire chinuită.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să se întâmple. Deloc. Am fost destul de arogant încât să cred că dacă… dacă îmi satisfac nevoile în altă parte, ar fi mai bine pentru tine.

– Și totuși, mi-ai frânt inima. De ce crezi că am devenit atât de deprimată?

O tăcere scurtă, iar eu îl privesc cum se zbate.

– Și încă mă învinovățești pentru boala mea? îl întreb, amorțită dintr-odată de durere.

El vorbește blând când îmi răspunde.

– Nu te-am învinovățit, Diana, nu pentru asta. Milă. Asta simțeam… Încă mai simt.

– Milă?

– Și o senzație persistentă de pierdere.

Mă gândesc la asta.

– Amândoi am pierdut, nu-i așa?

El dă încet din cap și, când văd apăsarea imensă a tristeții în ochii lui, furia se

risipeşte puțin.

– Dai vine pe mine pentru Elvira? Mai crezi și acum că am avut ceva de-a face cu asta?

El clatină din cap.

– Nu, n-am crezut asta niciodată.

– Nu-ți amintești deloc cum eram cândva? întreb eu. Îți amintești de noi?

Ochii lui se îmblânzesc și mai mult, iar eu recunosc ceva din bărbatul pe care îl iubeam, deşi ştiu că nu se va răzgândi în privința lui Annabelle.

– Sigur, trebuie să știi că-mi amintesc, spune el. Dar acum sunt sigur că vei pune nevoile fiicei noastre mai presus de ale tale, așa cum trebuie să fac și eu.

Îmi atinge obrazul foarte încet și văd că are ochii umezi. Mă hotărăsc că trebuie să aștept. Poate într-o zi, când e mai mare, o să-mi revăd fata.

– Ai o fotografie cu ea, așa cum arată acum?

Se duce la birou și scoate un dosar, apoi scoate o fotografie și mi-o întinde. Acum mă străduiesc cu adevărat să-mi rețin lacrimile, tânjind după fiica mea. Seamănă leit cu mine la aceeași vârstă. Îi desenez conturul feței cu vârful degetelor.

– Pot s-o păstrez, te rog?

El ezită o secundă, apoi acceptă.

Dau să plec, dar mă opresc și îi întind mâna.

– Adio, Douglas, spun eu și nu știu de ce, dar privirea aspră din ochii lui îmi spune că nu-l voi mai revedea niciodată pe soțul meu.

50.

Belle s-a uitat la Oliver.

– Ai găsit adresa dădacei?

El a zâmbit.

– Tu ce crezi?

Belle a început să râdă.

– Ai găsit-o?

– Haide!

El i-a întins mâna.

– Mai bine ne întoarcem la apartament. Pare c-o să plouă.

– N-ar trebui s-o căutăm acum?

– Se întunecă. Suntem amândoi obosiți și ghereta ei e în cartierul chinezesc. Nu e un loc grozav în care să te duci noaptea. Mâine, la prima oră. Sincer să fiu, am nevoie de un duș și sunt sigur că și tu ai nevoie.

Belle își simțea rochia udă și, da, ar fi dat orice pentru un duș…

– N-ar trebui să trecem la treabă? a întrebat ea. Dacă ea știe ceva, s-ar putea să ajungă altcineva acolo înaintea noastră.

– Adevărat. Mâncăm ceva înainte?

Ea a acceptat, așa că, după drumul cu ricșa spre cartierul chinezesc, au intrat într-un restaurant mic și slab luminat, plin de chinezi.

– Întotdeauna e un semn bun când localul e înțesat de localnici, a spus el când s-au așezat la ultima masă liberă.

– Sper că servirea nu e prea lentă.

– Relaxează-te. Avem timp, iar Biroul de licențe e deja închis, așa că nu o să afle nimeni că știm unde e.

– Edward a spus că știe despre mine că fac cercetări.

– S-ar putea să-l fi anunțat de la Biroul de registratură.

– De ce ar face-o?

– Un om ca Edward are informatori peste tot. Dar ține minte, în afară de legătura de familie, nu avem niciun motiv să-l asociem cu atacul cu bombă sau cu dispariția Elvirei.

Ea a rămas o clipă pe gânduri.

– În afară de ce ne-a spus Harry despre Serviciul de Informații din Rangoon.

– Așa e. Dar mulți ar putea fi responsabili, nu doar Edward.

– De ce îl aperi?

– Nu-l apăr. Spun doar că nu știm.

Au întrerupt discuția ascultând cu atenție vocile chinezilor și zgomotul de veselă din bucătărie. Mai înfometată dintr-odată, lui Belle îi lăsa gura apă simțind aromele puternice ale mirodeniilor chinezești. Privea prin încăpere la ceilalți clienți, când o rafală subită de ploaie, urmată de un tunet, a atras atenția tuturor. Toată lumea a întors capul spre fereastră, unde luminile restaurantului transformaseră perdeaua compactă de ploaie în nuanțe de roșu și auriu.

– Musonul, a spus Oliver, iar ea i-a remarcat ușurarea din glas. Prima ploaie a sezonului. Minunat!

Simțea și ea minunea. Umiditatea tot mai mare devenise insuportabilă și, cu toate că ploaia îngreuna lucrurile, aveau nevoie de o pauză de la căldura aceea.

După ce au terminat masa, Oliver a împrumutat o umbrelă de la proprietar cu promisiunea că o va returna în ziua următoare.

Lumea de afară se dizolvase în urma potopului, ploaia eliberând o mie de mirosuri și arome în aer, unele, precum florile parfumate ce se revărsau din jardiniere, erau plăcute, altele, mai puțin atrăgătoare. Probabil ulei rânced și ceva acru de la scurgerile deversate. Torentul ascundea tot ce ar fi putut să vadă în mod obișnuit și, deși se adăposteau sub umbrelă, în câteva minute s-au udat leoarcă. Oliver avea o idee vagă încotro mergeau și se tot uita la uși și pe alei ca să identifice exact unde erau. Au observat farurile unei mașini care luminau strada şi el a tras-o repede într-o intrare întunecoasă până când maşina s-a făcut nevăzută. Curând după aceea, au ajuns în zona unde magazinele erau încă luminate, ca niște faruri care sclipeau prin peretele de ploaie scânteietoare.

– Să întrebăm, a spus el când au ajuns în sfârșit în fața gheretei de ziare. Cred că aici e. Sunt destul de sigur că am mai fost aici, deși nu era o femeie. Îl știu pe tip.

A luat-o pe Belle de braț, apoi a deschis ușa. Au intrat amândoi, scuturându-și apa din păr.

Oliver a explicat pe cine căutau, iar bărbatul l-a privit cu răceală.

– Cum i-am spus și celuilalt, a plecat. Nu știu unde.

– Haide, știi cine sunt. Nu suntem de la guvern și cred că bătrâna e în pericol. Putem să o ajutăm.

Bărbatul părea nedumerit.

– Măcar spune-mi cum arăta celălalt bărbat care a venit.

– Înalt. Eurasiatic.

Belle și Oliver au schimbat o privire.

– Dar mai era unul. Mai în vârstă, englez. Nu prea înalt. Slab, cu păr cărunt aici.

A arătat cu degetul la tâmple.

– El era șeful, el conducea.

– Poate să fie Edward? a șoptit Belle, dar apoi s-a gândit că erau mulți englezi care se potriveau descrierii.

– Ascultă, a spus Oliver, suntem aici ca să o ajutăm pe doamnă. Nu să-i facem necazuri.

Bărbatul a clătinat din cap, dar arăta din ce în ce mai îngrijorat și Belle se întreba ce să spună mai departe.

– Sunteți convins că nu știți unde e? a întrebat ea.

– Mi-a dat magazinul. Totul legal.

Belle i-a zâmbit și a vorbit cu blândețe.

– Nu ne interesează asta.

El a mijit ochii.

– Atunci, ce vreți?

– Să vorbim. Sunteți rude?

El a deschis gura, dar tocmai când Belle credea că începea să ajungă undeva, el le-a cerut să plece. Se simțea complet descurajată. Nu mai era nimeni care să știe ce se întâmplase și acum părea că nu avea să afle niciodată cine îngropase copilul ori de ce îl îngropase la numărul douăzeci și unu sau măcar cine era acel copil. Nu voia să recunoască, dar în adâncul sufletului era convinsă că trebuia să fi fost sora ei.

În aceeași clipă, o bătrână a apărut din spate. Bărbatul i-a făcut repede semn să se ducă înapoi, dar Oliver i-a luat-o înainte.

– Liu Lin? a întrebat el, iar femeia a dat din cap fără să se gândească întâi. Ai fost cândva dădacă?

Ea a dat din nou din cap, cu prudență.

– Cu mult timp în urmă.

– Cred că trebuie să vorbim.

Bărbatul a vorbit cu ea într-un dialect chinezesc, dar ea a dat din mână ignorând ce spusese el.

– O să vorbesc cu voi. La etaj.

Au urmat-o pe bătrână pe o scară îngustă. În capul scărilor, ea a tras la o parte o draperie și a împins o bucată de perete din lemn din spatele draperiei. Au intrat prin ceea ce era evident o ușă secretă probabil în casa de alături.

– Casa surorii mele, a spus ea ca o explicație. A murit. Acum e a mea și fratele meu are prăvălia. Mă ascund aici.

Le-a făcut semn să se aşeze pe pernele de pe podea.

– Despre ce vreți să vorbim? a întrebat ea după ce s-au așezat.

Belle a vorbit prima.

– Vreau să știu dacă bebelușul care a fost îngropat în grădina casei lui George de Clemente, unde ați lucrat, e sora mea.

Liu Lin s-a uitat lung la ea o vreme.

– Vă rog, știți ceva? s-a rugat Belle.

– Cine a fost sora ta?

– Părinții mei, Diana și Douglas Hatton, locuiau la două case distanță în Golden Valley. Fetița lor, sora mea, o fetiță pe nume Elvira, a dispărut din grădina casei lor în 1911.

Bătrâna a clătinat din cap.

– Nu a fost ea.

– Atunci, cine?

– Mi-au dat bani să nu spun niciodată.

– Cine? Vă rog, spuneți-ne.

– Cadavrul din grădina casei de Clemente a fost copilul stăpânei mele. S-a născut fără suflare.

Belle s-a încruntat.

– Dar de ce trebuia să fie secret?

Liu Lin și-a mușcat buza și a pălit.

– Oamenii trebuie să fi știut că bebelușul nu a trăit.

– Doar eu. Eu am știut. Copilul s-a născut puțin mai devreme și am ajutat-o la naștere. Domnul de Clemente era încă pe drum înapoi din statul Shan și a ajuns trei zile mai târziu.

– Și?

– Doamna de Clemente înnebunise, mi-a spus că o să mă concedieze dacă spun cuiva. A refuzat să accepte că murise copilul, nu m-a lăsat să mă apropii, nu m-a lăsat să mă ocup de înmormântare, nu lăsa pe nimeni în cameră. Doar pe mine. Nimeni din casă nu a știut că a murit copilul. Le-am spus că totul era bine și doamna de Clemente avea nevoie de intimitate. O zi mai târziu, când a auzit copilul familiei Hatton plângând întruna…

Femeia s-a oprit, dar Belle, captivată de poveste, simțind un nod în gât, știa urmarea.

– S-a strecurat în grădina de la numărul douăzeci și trei, de pe o potecă ce se întindea prin spatele tuturor grădinilor, a luat fetița și a adus-o acasă. În noaptea aceea, mi-a spus să îngrop copilul ei în partea sălbăticită de grădină, unde nu mergea nimeni.

– O, Dumnezeule mare! a exclamat Belle când a înțeles adevărul.

– Am săpat o groapă și am acoperit pământul cu crengi și frunze. A trebuit să aștept până au plecat servitorii acasă sau au adormit.

– Nu a făcut nimeni legătura când a dispărut Elvira? a întrebat Oliver.

– Nu, pentru că nimeni în afară de mine și de doamna de Clemente nu știa că bebelușul ei se născuse mort.

– Dar doctorul?

– M-a obligat să nu sun doctorul.

– Și soțul ei? Nu i-a spus adevărul?

– Nu.

– El nu știa nimic?

– Când poliția a început să caute copilul dispărut, mi s-a făcut frică și i-am spus ce s-a întâmplat. Am crezut că o să insiste ca soția lui să dea copilul înapoi, dar a refuzat. În schimb, voiau să plece din Rangoon. Dacă oamenii ar fi aflat că soția lui răpise un copil, scandalul l-ar fi distrus.

– Așa că au plecat la Kalaw?

– M-am dus cu ei. Au spus tuturor că mergeau în vacanță, dar după o săptămână ne-am întors toți la Rangoon în timpul nopții. Mi-au dat mulți bani ca să nu vorbesc niciodată despre ce s-a întâmplat și pe urmă au plecat în secret cu mașina din țară. Cred că aveau de gând să plece în Thailanda. Cu siguranță, n-au mai fost văzuți niciodată în Birmania. Au spus că voi fi ucisă dacă vorbesc, așa că am cumpărat prăvălia și cele două case, una pentru sora mea, una pentru mine și fratele meu.

Oliver nu părea convins.

– Și nu v-ați gândit cum s-au simțit probabil soții Hatton? Nu v-ați gândit să vă duceți la poliție?

– Am încercat să-i spun doamnei de Clemente că nu era bine, dar a urlat la mine, iar domnul de Clemente, el a fost și mai rău. Mi-a amenințat familia. Mi-a fost frică.

– Probabil au avut nevoie de ajutor ca să plece, nu?

– Ne-am întors de la Kalaw la Rangoon cu o mașină, apoi ne-am întâlnit cu nepotul domnului de Clemente la hotelul Strand.

– Edward de Clemente, a spus Belle cu voce foarte joasă, simțind că i se face rău.

– Da, domnul Edward. El venea deseori la noi la cină. Unchiul lui l-a ajutat în carieră.

– Pun pariu că așa e, a zis Oliver pe un ton intenționat aspru.

– Nepotul ăsta avea altă mașină care îi aștepta.

– Deci sora mea a plecat cu ei, iar biata mama a fost acuzată că i-a făcut rău propriului copil.

– Îmi pare rău.

– De ce ne-ați dezvăluit acum toate astea?

– Sunt bolnavă. E un lucru cumplit. Nu vreau să mă duc în mormânt cu povestea asta pe suflet.

– V-a amenințat Edward de Clemente?

Ea a dat din cap.

– L-a amenințat pe fratele meu.

– De curând?

– Acum câteva luni. Eu am rămas aici sus, dar l-am auzit pe fratele meu spunându-i că m-am întors în China. Acest Edward de Clemente i-a spus fratelui meu să-i dea de știre dacă vin oameni să-i pună întrebări, altfel o să aibă necazuri

serioase.

– De ce nu ați plecat atunci?

– Aveam de gând.

– Și fratele ar merge cu dumneavoastră?

– Da, dar mai întâi trebuie să vând casele. Fără bani, unde să mă duc? Știam că, dacă rămânem aici, am putea fi uciși amândoi. Dar încă n-am găsit cumpărător și, după cum spuneam, sunt bolnavă.

Oliver i-a pus mâna pe umăr și i-a vorbit mai blând.

– Sunteți pregătită să le spuneți toate astea polițiștilor?

Femeia a închis ochii și nu a răspuns câteva clipe, pe urmă a fost de acord.

Oliver i-a zâmbit încurajator.

– Ar fi mai bine dacă dumneavoastră și fratele dumneavoastră ați veni cu noi și să rămâneți într-un loc sigur până dați declarație la poliție.

Ea a dat din cap.

Preț de o clipă, Belle s-a simțit șocată, dar treptat, deși auzise adevărul despre cele întâmplate, un sentiment asemănător cu speranța a început să crească și să le copleșească pe toate celelalte. Familia de Clemente plecase în America și, dacă între timp nu se întâmplase ceva îngrozitor cu Elvira, atunci poate că sora ei era încă în viață. Era mai mult decât îndrăznise să-și imagineze și sentimentele ei creșteau, pline de speranță și de posibilități.

S-a uitat la femeie înainte de a vorbi.

– Știți dacă fetița a supraviețuit?

Liu Lin și fratele ei au fost duși într-un loc sigur și au dat declarație la poliție. În dimineața următoare, Belle era singură în apartamentul lui Oliver, gândindu-se la toată povestea, în timp ce el ieșise să cumpere ceva de mâncare. S-a auzit o bătaie în ușă și, după o clipă, a auzit-o pe Gloria.

– Belle, dacă ești acolo, lasă-mă să intru. Pentru Dumnezeu, e urgent.

Belle a ezitat, dar s-a înfuriat atât de tare auzindu-i vocea, încât a realizat că trebuie să o vadă față în față.

Când Gloria a intrat, Belle a rămas șocată. Fața ei arăta îngrozitor. Purta machiajul din ziua precedentă, iar Belle a observat că fardul i se adunase în riduri fine în jurul ochilor și în adânciturile mai mari ale nasului, în jos, spre gură. Mirosea a parfum stătut, iar ochii îi erau umflați şi roșii.

– Trebuie neapărat să mă ajuți, a spus ea în grabă, fără să se uite la Belle în timp ce se plimba de colo până colo tulburată.

– Ce vrei să spui?

Gloria s-a uitat la ea de parcă era o proastă.

– E vina ta. L-au arestat pe Edward și a fost acuzat de obstrucționarea justiției. Dacă e condamnat, riscă să piardă totul. Cariera, reputația, prietenii.

– Vrei să spui ca atunci când părinții mei au pierdut tot ce era important?

– Îmi pare rău, Belle, dar a fost cu mult timp în urmă. Asta se întâmplă acum, iar Edward încă are în față un viitor strălucit. Doar nu vrei să i-l distrugi?

Belle era uluită că Gloria putea să ignore cu atâta ușurință tot ce se întâmplase cu părinții ei.

– Nu cred că înțelegi cât de mult au suferit părinții mei. Și cât de mult m-a afectat pe mine.

– Dar tu n-ai cunoscut-o niciodată pe sora ta.

– A scos-o pe mama din minți. A ajuns chiar să creadă că i-a făcut singură rău propriului copil.

– Edward nu a făcut decât să-și ajute unchiul. Nu a luat el copilul.

– El a mușamalizat totul. Asta e o infracțiune, Gloria. Și dacă am și eu un cuvânt de spus, va fi acuzat și de complicitate, pe lângă obstrucționarea poliției în anchetă. Și tu la fel.

– Îți jur că n-am știut nimic atunci. Abia mai târziu…

S-a oprit când Belle s-a încruntat la ea.

Gloria și-a aprins o țigară, apoi a încercat să o lingușească pe Belle.

– Uite, o să fac orice vrei. Poate o să iau legătura cu verișoara mea, Emily… Elvira, așa o chema? Ai putea să-l ajuți pe Edward dacă aș face asta?

Belle a rămas încremenită. Încă în viață. În sfârșit, știa cu certitudine. Sora ei *era* încă în viață.

Și totuși acum, când primise confirmarea, habar nu avea cum să răspundă. După toate prin câte trecuse, se uita la Gloria, în timp ce înlăuntrul ei sentimentul de ușurare se lupta cu furia. S-a înarmat cu curaj. Gloria și fratele ei îi ascunseseră existența surorii sale, și asta nu se putea ierta.

– Ea știe? Emily știe adevărul despre ce s-a întâmplat cu ea?

Gloria a încuviințat.

– Când a aflat?

– După ce a murit mama ei, Emily a găsit o scrisoare… Marie i-a mărturisit totul.

– Când?

– În urmă cu doar câteva luni.

– Și?

– Și ce?

– A aflat despre mine?

– Nu.

După un moment lung de tăcere, Belle a încleștat pumnii și a pufnit pe nas.

– Și crezi că dacă iei legătura cu ea ar fi destul să te revanșezi pentru ce-ai făcut?

– Păi, ce ar fi destul? Am bani.

Mânia lui Belle a devenit rece ca gheața și a pronunțat cuvintele cu o precizie amară.

– M-ai înțeles greșit. *Tu* știai că o căutam pe Elvira. *Tu* m-ai lăsat să cred că mama mea i-ar fi putut face rău.

– Eu…

Belle a ridicat palma în aer.

– Nu! *Tu* nu ai voie să vorbești. Tu m-ai încurajat să plec după cai verzi pe pereți cu Harry într-un loc în care – aș putea adăuga – aproape că am fost ucisă. Cât de convenabil ar fi fost! Și presupun că mica mea apropiere de moarte nu a avut nimic de-a face cu tine și cu fratele tău?

Gloria a clătinat din cap.

– Nu știu nimic despre asta și sunt sigură că nici Edward nu știe. Poți dovedi că a fost el?

– Probabil că nu, dar martora noastră *poate* să confirme ce s-a întâmplat acum douăzeci și șase de ani.

– Te rog, Belle. Edward era atât de tânăr atunci, de-abia își începea cariera. Te implor să-i ceri martorei să-și retragă declarația.

Belle o privea uimită.

Gloria s-a aruncat pe un scaun și, acoperindu-și fața cu mâinile, a început să plângă.

– Asta o să distrugă numele familiei noastre.

– Ascultă, Gloria, o să-ți spun ce vom face. Tu o să-mi dai adresa lui Emily și o să iau chiar eu legătura cu ea. Măcar atâta poți face.

– Și Edward?

– Edward va primi exact ce merită.

A clătinat din cap uitându-se la Gloria și amândouă au tăcut. Totuşi ceva din ochii acelei femei, o privire cu subînțeles, poate vinovăție, a făcut-o pe Belle să rămână cu gura căscată. Deodată, a simțit cum îi îngheață sângele în vine.

– *Tu* ai fost, nu-i așa? Tu mi-ai trimis biletele anonime. Pentru Dumnezeu, Gloria, de ce?

Se așteptase la o negare hotărâtă, dar Gloria nu a negat. În schimb, o strălucire de sfidare i s-a aprins în privire.

– Din cel mai bun motiv. Voiam să te împiedic să te apropii prea tare de adevăr. Eram îngrijorată că avea să te pună în pericol dacă sapi prea adânc.

– În pericol din partea cui?

Gloria i-a ignorat întrebarea, deși Belle știa că se referea la Edward.

– Am sperat că biletele te vor încuraja să pleci.

Belle a șuierat.

– O, Doamne. Asta-i bună! Te mândrești cu ce-ai făcut? Aveai grijă de mine?

Gloria dădea cu răceală din cap.

– De asta te-am încurajat să mergi la Mandalay. Aveam nevoie de timp să mă gândesc la moduri prin care să te conving să nu mai cauți, mai ales în Rangoon.

– Dar m-ai ajutat la început.

– Ar fi părut prea evident că aveam ceva de ascuns dacă încercam să te împiedic.

– Și Edward?

Ea a încuviințat.

– Niciunul dintre noi nu s-a gândit că o să descoperi vreodată adevărul.

– Așa că m-ai avertizat în privința lui Oliver. Știai că are talentul și cunoștințele necesare. Ți-ai dat seama că va ști unde să caute.

Gloria a rămas neclintită, cu fața încremenită, doar rimelul i se scurgea pe obraji. Belle nu simțea niciun pic de milă față de ea.

51.

Belle stătea aplecată deasupra scrisorii pe care încerca să i-o scrie Elvirei, sau lui Emily, cum se numea acum. Cum erau prea multe întrebări rămase fără răspuns care-i întunecau mintea, făcuse deja cinci încercări fără succes. Va dori Emily s-o cunoască? Se va bucura că a fost găsită și apoi contactată în acest fel? Sau avea să fie atât de șocată aflând care era originea ei, încât nu voia să mai afle nimic? Luptându-se să găsească vorbele potrivite, Belle mototolise fiecare tentativă de scrisoare într-un ghemotoc și-l aruncase într-o parte. Ce-i puteai spune unei surori de mult pierdute, care încă nu știa că există?

A mototolit încă o foaie și a aruncat-o peste cap de exasperare. Oliver, care tocmai intra în cameră, a prins-o din aer.

– Hei, a spus el, e atât de rău? apoi s-a apropiat și a sărutat-o în creștetul capului. Ți-e greu?

– E îngrozitor, s-a lamentat ea, ridicând privirea spre el. Tot ce scriu mi se pare stângaci. Tu ești jurnalist. Spune-mi ce să scriu.

– Știi că nu pot, dar sfatul meu e să păstrezi povestea simplă și directă.

– Totuși nu-i deloc așa, nu?

– Relatează doar faptele. Evită prea multe explicații. Lasă-i libertatea de care are nevoie ca să reacționeze oricum alege s-o facă.

– Și dacă nu vrea s-o facă?

El a ridicat din sprâncene.

– Îmi pare rău, draga mea, dar e un risc pe care trebuie să ți-l asumi.

– Să ofer condoleanțe pentru moartea femeii care a devenit mama ei?

El a ridicat din umeri.

– Depinde de tine.

Belle a lăsat capul în jos o clipă, apoi a ridicat din nou ochii spre el.

– Ești sigur că nu vrei să scrii în locul meu?

El a râs.

– Destul de sigur.

Când a ieșit din cameră, ea și-a luat stiloul, a scos o foaie albă de hârtie pentru corespondență și a început din nou să scrie. De data asta, cuvintele au început să curgă.

Dragă Emily,

Nu mă cunoști, dar numele meu e Annabelle Hatton și sunt sora ta mai mică, născută după ce părinții noștri au părăsit Birmania. „Verișoara“ *ta, Gloria de Clemente, mi-a spus de curând că ai ajuns să cunoști împrejurările nașterii tale și ale primelor săptămâni de viață. Îmi imaginez că trebuie să fi fost devastator să afli în acest mod ce s-a întâmplat.*

Pe de altă parte, mi-a părut rău să aflu de pierderea suferită de tine. Din păcate, și mama mea Diana (mama ta biologică) a murit în urmă cu niște ani, dar ar fi dat orice să știe că ești în viață. Am aflat ce s-a întâmplat cu tine doar când tatăl meu (al nostru) a murit, iar eu am descoperit cu uimire niște articole tăiate din ziare, care relatau dispariția ta. Totul fusese ascuns atâta vreme și eu nici măcar nu am știut că am o soră.

Cât despre mine, am venit în Birmania să mă angajez cântăreață la hotel Strand, dar am petrecut apoi multe luni încercând să aflu ce s-a întâmplat cu tine. Mereu mi-am dorit să am o soră și sunt foarte încântată că te-am găsit în sfârșit. Desigur, voi înțelege dacă tu nu simți același lucru.

Momentan locuiesc în Rangoon și am decis să rămân aici, cel puțin deocamdată, mai ales pentru că îmi face plăcere să restaurez casa în care te-ai născut. Dacă nu e prea tulburător pentru tine, mi-ar plăcea să-mi dai vești și să aflu despre viața ta. Dacă ai vrea să ne întâlnim, am destul loc aici și ai fi bine-venită. Totuși, voi accepta decizia ta dacă ai prefera să nu o faci. Știu că probabil este un șoc foarte mare să afli în acest fel că ai o soră.

Urmează să mă mărit peste patru luni cu Oliver, un jurnalist american și un om minunat. Sunt mult mai multe lucruri pe care mi-ar plăcea să le spun, dar o să las scrisoarea asta mai scurtă și sper din tot sufletul să primesc răspuns de la tine.

Cu cele mai sincere urări de bine,
Belle

Belle era conștientă că, pentru a evita o dezamăgire grea, trebuia să-și stăpânească speranța și nerăbdarea, dar nu se putea abține să nu zâmbească. Când a sigilat scrisoarea și a luat tramvaiul spre oraș, exuberanța ei naturală dădea pe dinafară. Cu siguranță, sora ei își dorea să o cunoască.

52.

Belle – Rangoon, trei luni mai târziu

Belle a lăsat cu grijă pensula pe capacul cutiei cu vopsea, apoi s-a dat în spate să admire al treilea dormitor pe care îl terminase – acum mucegaiul dispăruse și pereții erau strălucitori și proaspeți ca primul. Această cameră, a cărei verandă dădea spre grădină – despre care era convinsă că fusese a mamei ei –, avea să devină camera sa, deși deocamdată bunurile se reduceau la un pat de campanie și un scăunel pe care să stea. Dar măcar serviciile fuseseră reconectate, baia funcționa, podelele fuseseră reparate și acoperișul nu mai avea fisuri. Unii pereți fuseseră tencuiți, bucătăria rudimentară funcționa destul de bine pentru mic dejun și ceai, iar salonul, deși golaș, avea o sofa și două canapele. Ea singură zugrăvise fiecare cameră și treptat, pe măsură ce vopseaua albă reda o nouă viață pereților, își privea noua casă cu o satisfacție imensă. Singurul motiv de tristețe era că părinții ei nu erau acolo s-o vadă.

Toată săptămâna lucra întruna la casă, în timp ce weekendurile le păstra pentru noua slujbă de cântăreață la Silver Grill. Nu câștiga prea mult, dar din fericire moștenirea primită de la tatăl ei era suficientă ca să acopere reparațiile la casă.

În timp ce spăla pensulele în chiuveta Belfast din spălătoria mică aflată în spatele casei, a auzit un scârțâit dinspre ușa din spate, pe unde a intrat Oliver.

– Vă așteaptă trăsura, doamnă.

Ea a zâmbit.

– Vrei să spui că ai luat o ricșă.

El a râs.

– Ai ghicit.

– Lasă-mă doar să mă schimb, a spus ea și a arătat la cămașa și pantalonii scurți murdari de vopsea.

El s-a apropiat de ea, i-a luat pensulele din mâini și a sărutat-o în vârful nasului.

– Ai vopsea aici, a spus el. Apoi a sărutat-o pe frunte.

– Și aici.

În timp ce o săruta pe obraji, pe gât și în cele din urmă pe buze, ea a dat capul pe

spate, sperând la mai mult.

– Rămâi la mine diseară, a spus el cu o expresie prefăcută de disconfort. Nu cred că spatele meu mai suportă să împărțim patul tău de campanie încă o noapte, mai ales că eu ajung de obicei pe podea.

Belle și-a răsucit inelul de logodnă pe deget și a zâmbit de plăcere.

– Dar trebuie să mă întorc devreme. Mai am multe de făcut dacă vreau ca locul ăsta să arate bine pentru Simone.

El a înclinat capul și a privit-o curios.

– Ai crede că e regina Angliei.

Belle a zâmbit bucuroasă, încântată că reușise să scrie și să-i povestească lui Simone ce descoperise.

– Mai bine decât atât. În orice caz, ultima dată când am verificat, noi aveam rege.

– Ghici ce? a întrebat el. Am văzut câteva piese frumoase de anticariat într-un magazin chinezesc aproape de apartamentul meu.

– Scumpe?

– Nu… Când spun de anticariat…

– Te referi la vechituri.

El a zâmbit.

– Vechituri drăguțe.

Ea și-a strecurat brațul pe după al lui.

– Am nevoie de cearșafuri noi și de o cuvertură.

– La Rowe pentru astea. Dar nu uiți nimic?

– Am comandat deja paturi. Sosesc poimâine.

Ea a urcat să se spele și să se schimbe, apoi a deschis ferestrele-uşi privind în grădină și gândindu-se la ziua aceea din 1911, când micuța Elvira fusese luată de mătușa lui Edward și a Gloriei. După ce trimisese scrisoarea pentru Elvira, adică pentru Emily, alternase între neliniște și încântare, iar când în sfârșit venise răspunsul, deschisese scrisoarea cu mâinile tremurânde. Acum a scos-o și a citit-o din nou, poate pentru a douăzecea oară.

Draga mea Belle,

Nu știu ce să spun. Sunt șocată. De fapt, stupefiată, dar foarte, foarte încântată să primesc vești de la tine. Nici eu n-am am vreun frate sau vreo soră, dar mereu mi-am dorit să fi avut unul. Mama mea – îmi pare rău, dar așa trebuie să o numesc –, ei bine, ea nu a mai putut face copii. Din păcate, a născut doar unul. O fetiță care s-a născut moartă.

Eu lucrez în domeniul editorial aici, la New York, sunt căsătorită și am un băiat de cinci ani pe nume Charlie, nepotul tău, desigur. Aș fi încântată să vin la Rangoon să te cunosc, deși va trebui să mă ocup de câteva detalii înainte să o pot face. Sunt tare multe

lucruri pe care vreau să le știu despre tine și despre Diana.

Spui că urmează să te măriți. Dacă ai putea să-mi spui data, ca să mă asigur că ajung la timp, mi-ar plăcea să fiu acolo dacă sunt invitată.

Până atunci, cu toată dragostea mea,
Emily

De câte ori Belle citea scrisoarea, simțea că i se umezesc ochii. Oare Emily era cu adevărat fericită că primise vești de la ea sau era doar politicoasă și spunea ce credea că și-ar dori Belle să audă? Știa că nu putea fi simplu pentru Emily să aibă de-a face cu ceea ce făcuseră părinții ei, nici să ajungă față în față cu sora pe care nu știuse niciodată că o are. Însă îi scrisese din nou și-i spusese lui Emily că ar fi perfect dacă ar ajunge la timp la nuntă.

Se gândise că era mai bine să nu menționeze nimic despre ce se întâmplase cu Gloria și cu Edward în cele două scrisori, dar era supărată că Gloria plecase din Rangoon fără să știe cineva unde anume. Se trăseseră sfori, iar Belle era furioasă pentru că părea că avea să scape basma curată. Edward, însă, fusese găsit vinovat de obstrucționarea justiției și acum zăcea într-o închisoare din Rangoon, unde avea să ispășească o sentință de optsprezece luni. Toți crezuseră că avea să fie eliberat din custodia poliției și trimis înapoi în Anglia cu coada între picioare, dar asta nu se întâmplase datorită unui procuror tânăr și serios, care nu a putut fi mituit. În orice caz, reputația lui Edward era compromisă și cariera lui era la pământ.

Belle a închis ferestrele, apoi a scos o pereche de pantofi roșii cu tocuri înalte de sub patul de campanie, apoi și-a pus niște cercei de argint. După ce a aruncat o ultimă privire în oglinda mică să-și verifice părul, a fost gata de plecare.

După-amiaza târziu, la două zile după aceea, Belle se plimba prin hol admirând podeaua de marmură abia lustruită. Cumpărase o masă orientală delicat pictată și o oglindă frumoasă de la „magazinul cu vechituri“ al lui Oliver, așa că acum casa, deși sărăcăcios mobilată, arăta mai primitoare. Pereții erau albi, iar parfumul trandafirilor proaspeți, aranjați într-o vază de sticlă de pe masă, plutea în aer, mascând mirosul de vopsea. Plouase toată după-amiaza și, cu toate că acum se oprise, cerul era vinețiu și amenințător. Se ruga ca vremea să nu întârzie sosirea lui Simone.

Oliver, ocupat să organizeze bucătăria, cânta fals. Fusese nespus de bucuroasă să descopere că era un bucătar excelent, pentru că ei nu-i plăcea deloc să gătească, și luau de fiecare dată o cină delicioasă împreună în apartamentul lui. După o astfel de masă, el o luase prin surprindere așezându-se într-un genunchi, privind în ochii ei și cerând-o în căsătorie. Încercând să nu râdă, ea îi studiase fața îndrăgită și felul

optimist în care înclinase capul și reușise să zâmbească și să spună da. Când s-a ridicat, ea l-a făcut nebun siropos, dar băuseră o sticlă și jumătate de șampanie, apoi au făcut dragoste, extraordinar și nespus de vesel, iar de atunci fuseseră inseparabili. Aversiunea ei față de alcool fusese dată uitării, bineînțeles, și prefera în mod evident să fie o persoana mult mai relaxată, așa cum era acum.

O luase prin surprindere și cu un aragaz nou, tigăi, tacâmuri, vase de lut, pahare, provizii – toate nou-nouțe și aduse de la Rowe. Așa că acum aveau tot ce le trebuie ca să pregătească prima masă pentru Simone. Belle s-a dus la etaj să verifice dormitorul lui Simone pentru a suta oară. Patul nou și foarte confortabil era gata, învelit în cearșafuri strălucitor de albe și acoperit cu o cuvertură mătăsoasă de culoarea fildeșului.

Până acum, Belle și Oliver nu discutaseră în detaliu despre viitor. El era îngrijorat că ar putea izbucni încă un război și, neștiind cum avea să-i afecteze asta locuind în Birmania sugerase să se mute în America dacă lucrurile deveneau dificile. Dar nu se împotrivise când ea își exprimase dorința să restaureze vechea casă a părinților ei, având de gând să locuiască acolo dacă rămâneau în Birmania.

În timp ce se gândea la asta, a auzit o bătaie în ușa din față și, plină de emoție, a coborât scările în fugă să deschidă.

O femeie frumoasă, de vârstă mijlocie, cu ochii de chihlimbar îi zâmbea. Belle, atât de încântată să o cunoască în sfârșit pe prietena mamei ei, i-a zâmbit și a coborât repede treptele din fața casei.

– Bine ai venit, a spus ea, întinzând ambele mâini. Nu pot să-ți spun cât de bucuroasă sunt că ai venit!

Simone a pășit în față și s-au îmbrățișat, apoi Simone s-a dat puțin înapoi.

– Deci, tu ești Annabelle. Ce mult semeni cu mama ta!

– Așa e?

Femeia mai vârstnică a dat din cap.

– Ascultă, n-am fost tocmai sinceră cu tine.

A privit în stânga și, de undeva de aproape, altă femeie a pășit în față, purtând o rochie elegantă de un albastru-deschis.

La început, Belle a crezut că această femeie cu părul arămiu trebuia să fie sora ei, însă femeia era prea vârstnică să fie Elvira. A ezitat, gândurile învolburându-i-se în minte. Nu. Nu se putea așa ceva. Era imposibil. Belle nu putea nici să se uite la femeie, nici să-și ia ochii de la ea. Profund șocată, simțind că întreaga lume se scufunda, a încremenit. Visa? Se lovise la cap? Era adevărat? Tăcerea se prelungea și Belle simțea că nu va mai putea respira din nou, însă pe urmă, cu o explozie de sunete, sângele i-a năvălit cu putere în tâmple. Ca și cum se trezise din transă, a icnit, a făcut un pas în spate și s-a lovit de Oliver, care apăruse în spatele ei. I s-a pus un nod în gât și a încercat să-l înghită, însă a simțit că o ustură ochii și un șuvoi de lacrimi a început să curgă. Tăcute și devastator de dureroase. Era ametită, dar

Oliver a ajutat-o să stea dreaptă, apoi i-a dat o batistă curată. În timp ce Belle se ștergea la ochi, continua să-și înghită lacrimile. Acum devenea conștientă de partea din față a grădinii, cu mirosurile delicioase eliberate de ploaia torențială, de verdele proaspăt al copacilor și aroma florilor ce supraviețuiseră potopului. În afară de un nor de insecte care plutea pe deasupra tufelor încărcate de apă, era o după-amiază limpede precum cristalul.

Preț de o clipă, femeia a întors fața să capteze căldura soarelui și Belle a recunoscut mișcarea familiară – o cunoștea atât de bine. Apoi, fără să ezite, cu o expresie calmă, femeia s-a uitat la Belle cu ochii albaștri și senini, arătând de parcă avea să zâmbească, însă așteptând un semn. *De la mine*, și-a zis Belle. *Mă așteaptă pe mine?* Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, pe urmă s-a uitat la femeia mai vârstnică și, în clipa aceea, a înțeles totul.

– Mamă? a șoptit ea.

Diana a dat din cap și a făcut un pas spre fiica ei.

– Dar ești…

– Douglas a decis că așa ar fi cel mai bine.

Belle aștepta să vadă haosul pasiunii și obsesiei care vuiseră cândva în adâncul ei, sub înfățișarea înșelător de calmă a mamei ei. Dar nu părea să mai fie așa, iar Belle era nedumerită. Această mamă… această mamă cu părul strâns cu grijă într-un coc elegant, această mamă cu ochi limpezi și tenul fără cusur, această mamă care stătea atât de dreaptă și de demnă – cine era?

– Dar n-ai mai venit niciodată! a izbucnit Belle furioasă.

Mama ei a respirat adânc.

– Am venit.

– Când? Când ai venit?

– Aveai cincisprezece ani. Îmi revenisem după boală…

– Ți-ai revenit? Ți-ai revenit? a întrerupt-o Belle din nou, căci furia și durerea copleșitoare i se opriseră în gât. Dar nu te-ai întors la noi.

– Am vrut să te văd, dar tatăl tău a crezut că ar fi prea tulburător pentru tine, mai ales că te convinsese că eu am murit și tu te obișnuiseși cu ideea asta.

Lacrimile lui Belle au început iar să curgă și le-a șters repede.

– L-ai lăsat să te alunge? Aveam nevoie de tine, mamă. Aveam nevoie de tine.

Mama ei s-a întristat și, cu toate că Belle vedea devastarea din ochii săi, nu-și putea stăpâni mânia.

– Îmi pare rău, draga mea.

– Asta nu e de ajuns.

Belle s-a întors spre Simone și a simțit că-i ard obrajii. În trecut, nu știuse cum să facă față golului lăsat de absența mamei din viața ei. Oare chiar era aceeași femeie?

S-a uitat la Simone.

– După ce ți-am scris, de ce nu mi-ai spus că mama trăiește?

– Eram gata s-o fac. Am discutat cu ea și am decis să vin în Birmania și să-ți spun în persoană. Nu era genul de veste pe care s-o dai printr-o scrisoare.

– Eu am insistat să vin, a adăugat Diana. Îmi doream atât de mult să te văd, dar nu credeam că tu vei dori să mă vezi. De asta n-am mai îndrăznit să încerc din nou. Și pe urmă mi-a spus Simone că ești aici.

– Voiam…, s-a bâlbâit Belle. Vreau…

Iar lacrimile au început din nou să curgă.

Diana a făcut un pas spre fiica ei și Belle s-a aruncat în brațele ei. În timp ce amândouă plângeau, lumea părea că s-a oprit în loc și că ele nu se vor mai opri niciodată din plâns. Când au încetat într-un târziu, Diana a zâmbit printre lacrimi și a șters obrajii fiicei sale, de parcă ar fi fost o fetiță.

– Sunt atât de mândră de tine, a spus ea. Atât de mândră. După ce ai terminat școala, ți-am trimis scrisori la Cheltenham în care îți explicam totul. Dar n-ai răspuns niciodată, așa că…

Belle a făcut ochii mari.

– N-am văzut niciodată vreo scrisoare.

– Poate că Douglas…

– A crezut că mă protejează?

Diana a încuviințat.

Apoi, fiindcă toate trei aveau ochii umezi și se făcuse liniște, Oliver a intervenit.

– Am șampanie la gheață. Cine vrea?

Râzând și plângând, Belle a reușit să vorbească.

– Mamă, fă cunoștință cu Oliver, viitorul tău ginere.

A trecut o lună pe nesimțite şi iată că venise şi ziua dinaintea nunții. Cireașa de pe tort – dacă mai era nevoie – a fost că sosise o scrisoare de la Emily, care urma să ajungă în Rangoon în acea zi. Belle îi trimisese deja o scurtă scrisoare în care îi explicase vestea minunată că Diana era în viață și că se afla acum în Birmania. Părinții lui Oliver veniseră deja și închiriaseră un apartament la hotelul Strand. Belle și mama ei se plimbau prin grădină în fiecare dimineață înainte să înceapă ploile de după-amiază, vorbind și povestindu-și tot ce se întâmplase pe parcursul despărțirii lor îndelungate. Uneori, Belle era furioasă pe mama ei, apoi pe tatăl ei, explicând cât de mare fusese suferința prin care trecuse în copilărie. Nu înțelegea de ce tatăl ei interceptase scrisorile Dianei. Când Belle a întrebat-o din nou, mama ei îi spusese doar că ea și Douglas se iubiseră cândva, dar că viața îi schimbase pe amândoi. Privirea abătută din ochii Dianei a împiedicat-o pe Belle să mai insiste. În afară de scrisori, atât cât era în stare, Belle ajunsese să accepte treptat că lucrurile se întâmplaseră în acest fel dintr-un motiv anume. Diana o convinsese că, în mare parte, comportamentul lui Douglas, deși uneori nechibzuit, avusese scopul de a o proteja pe Belle.

– Și chiar ești bine acum? întrebase Belle, privind în ochii verzi ai mamei ei când

începuse să plouă și se refugiaseră înăuntru.

– Sunt, într-adevăr.

Văzând înțelepciunea și compasiunea din ochii mamei ei, Belle a înțeles că era adevărat.

Mai târziu, când ploaia a încetat, înainte de a se lăsa întunericul, Belle și Diana au explorat marginile grădinii, unde trandafirii se înălțau și cădeau în cascadă într-o abundență sălbatică. Întreaga grădină, scăldată în umezeală, strălucea de la ploile aduse de muson. Diamantele create de lumina soarelui sclipeau pe iarba udă și cerul scânteia în nuanțe liliachii și roz. Au inspirat dulceața rămasă în aer, dar niciuna nu a vorbit despre Elvira. Era ca și cum nu îndrăzneau să-i spună pe nume, căci magia regăsirii ei în viață ar fi putut să dispară și, odată cu ea, și Elvira. În schimb, au discutat despre nuntă, despre starea țării, despre ce se putea întâmpla în viitor. Diana a vorbit despre drumul ei spre vindecare și despre cât de recunoscătoare le era lui Simone și doctorului Gilbert, care îi dăruise din nou viața. Belle a vorbit despre Oliver și despre cariera ei. Deși venise la început în Birmania cu ochi luminoși și speranțe mari în carieră, lucrurile arătau diferit acum. Îşi recăpătase mama, avea acum și logodnic și era pe punctul de a-şi recăpăta şi sora. Cântatul era încă o parte importantă din viața ei și spera să continue pe acest drum, dar acum avea și o familie.

– De la mine ai moștenit vocea, a spus Diana.

– Și ochii mei verzi și părul roșcat, a adăugat Belle.

Diana a atins părul fiicei ei.

– Al tău e mai auriu decât al meu.

Dar acum Belle nu mai asculta. În schimb, se uita la ușa din spate a casei vechi și mândre, unde Oliver stătea alături de o femeie pe care Belle nu o mai văzuse până atunci. Femeia zâmbea și părul ei, luminat de soare, era de un roșcat mai aprins decât al Dianei și al lui Belle.

– Elvira.

Vocea Dianei a ieșit ca o șoaptă aspră.

– Du-te, a spus Belle foarte încet și a împins-o ușor în față.

Diana a întors capul, i-a zâmbit lui Belle și a început să alerge mai repede decât alergase vreodată și, cu brațele întinse, a ajuns la fiica pe care o pierduse în urmă cu douăzeci și șase de ani și pe care o crezuse pierdută pentru totdeauna. Belle venea încet din urma ei, vrând să-i lase mamei acele câteva momente prețioase singură cu Elvira. S-a uitat înapoi la tamarin în timp ce mergea. Cine ar fi crezut vreodată că avea să se ajungă la asta?

După câteva minute, s-a apropiat de Emily și Diana și s-a oprit. Mama ei a păşit înapoi și acum cele două surori stăteau nemișcate, privindu-se în ochi. Vrăjită, dorea să păşească înainte, dar se simțea imobilizată de ceea ce ar fi părut imposibil

cu puțin timp înainte; Belle a înțeles că reușise. Ea nu renunțase, nici măcar când fusese înspăimântată. Acum, neputând să facă altceva decât să o studieze pe sora ei, a simțit că i-a stat inima o clipă; apoi a început să tresalte şi să bată cu putere, încât a trebuit să-și ducă o mână la piept. Și atunci vraja s-a rupt. Emily a păşit în față și a întins brațele – în câteva secunde cele două femei se strângeau în brațe, ambele râzând printre șuvoaiele de lacrimi.

Erau atâtea de spus, atâtea de rezolvat, și totuși lui Belle i se părea imposibil să vorbească. Niciuna dintre surori nu părea să știe de unde să înceapă. Momentul s-a prelungit până când amândouă s-au întors spre Diana și toate trei au mers braț la braț spre casă în tăcere. Belle a simțit cum trecutul se răsuceşte şi se zbate, de parcă a revenit deodată la viață, și a înțeles că, deocamdată, unele lucruri erau prea profunde pentru a fi rostite în cuvinte.

În dreptul ușii, s-au întors toate trei spre grădina aurie în lumina soarelui la apus.

– Cât am iubit grădina asta, a spus Diana în șoaptă.

Belle și-a găsit glasul.

– Am știut asta de când am văzut-o prima dată.

Emily a privit în jos înainte de a se uita la Diana.

– Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat aici.

Diana a întins mâna și a strâns-o pe a ei.

– Avem destul timp să vorbim. Deocamdată, vreau doar să crezi că totul a rămas în trecut.

Au urmat alte câteva momente de tăcere.

– Ca să schimbăm subiectul, a rostit Belle zâmbind, știu că te anunț din scurt, dar, Emily, există vreo șansă să accepți să-mi fii domnișoară de onoare?

După nuntă, Oliver și Belle au ales să nu părăsească oraşul Rangoon. Cum ar fi putut, când Emily abia venise și avea doar trei săptămâni de petrecut în Rangoon şi atâtea lucruri din trecut de recuperat? Într-o dimineață răcoroasă, când ziua era la început și părea plină de promisiuni, Belle și Emily stăteau pe o bancă de sub tamarin, simțind briza blândă ce făcea frunzele să foșnească deasupra lor și urmărind păsările cum săreau dintr-un copac în altul.

– Aici era căruciorul tău în ziua în care ai fost luată, a spus Belle. Chiar aici, sub tamarin.

Emily a dat din cap, dar nu a vorbit.

Avuseseră foarte puțin timp la dispoziție de petrecut împreună și Belle nu știa cu adevărat ce simțea Emily despre toate astea. Era cu adevărat bucuroasă că o găsise sau îi purta puțină pică pentru că îi dăduse viața peste cap? Belle voia să o întrebe, dar nu ştia cum, iar atunci a început Emily să vorbească.

– Marie a fost o mamă bună pentru mine în felul ei sau atât de bună pe cât putea fi, a spus Emily, întrerupând şirul gândurilor lui Belle.

– Și Diana la fel, a spus Belle ezitând. Deși n-am văzut asta atunci. Nu am înțeles. Am judecat-o. Am învinuit-o.

– Erai o copilă.

Belle a tras aer în piept și a închis ochii, care începuseră deodată s-o usture.

– Acum ai o șansă de a te revanșa pentru tot.

Belle a dat din cap și a răsuflat încet, clipind să-și alunge lacrimile.

– Când am citit despre felul în care Marie m-a răpit chiar din grădina asta, a fost… ei bine, abia dacă-mi găsesc cuvintele. Nimic nu te pregătește pentru un șoc care îți schimbă viața.

A urmat o tăcere scurtă, în timp ce Belle încerca să-și imagineze cum fusese viața ei.

– Am fost atât de furioasă, a continuat Emily. Dar am fost și tristă, și confuză. Lumea mea s-a năruit și tot ce credeam despre mine s-a dovedit a fi o minciună. Mai mult de atât, nu voiam să cred. Nu cred că am dormit o săptămână. Dar îmi explicam acum episoadele de depresie și de anxietate pe care le-a avut Marie toată viața.

– Ce vrei să spui?

Emily a ridicat din umeri.

– Era vorba de vinovăție.

A urmat o pauză lungă înainte ca Belle să vorbească.

– Diana a fost bolnavă ani de zile. A fost acuzată că ți-a făcut rău.

Emily a clătinat din cap și vocea i-a șovăit puțin în timp ce vorbea.

– Îmi pare foarte rău pentru ce a făcut Marie și felul în care ți-a afectat familia. Nu știu dacă o să pot accepta asta cu adevărat.

Belle a întins mâna spre ea.

– În timp ce asimilam totul treptat, mi-am dat seama că pe Marie o chinuiseră remușcările din cauza faptelor ei. De asta s-a îmbolnăvit atât de tare.

– La fel şi pe Diana, deși mă simt binecuvântată că este în viață, și sănătoasă pe deasupra.

– Amândouă am regăsit-o, nu-i așa?

Belle a zâmbit având imaginea mamei ei în minte.

– Arată minunat, nu?

Emily a dat din cap, dar Belle a surprins ceva în privirea ei și s-a simțit deodată neliniștită.

– Pot să fiu sinceră? a întrebat Emily.

– Desigur.

– Păi, problema e că nu prea știu ce să-i spun Dianei. Mă simt foarte indecisă. Vreau să o cunosc și nu pot să-ți spun ce mult înseamnă pentru mine că am întâlnit-o. Dar pe de altă parte, poate că nu ar trebui, dar mă simt în același timp protectoare față de Marie. Ce a făcut ea e de neiertat, dar, vezi tu, ea m-a iubit cu

adevărat.

Belle a dat din cap și s-a gândit o clipă înainte de a vorbi.

– Și Diana a trecut prin multe. Sunt sigură că o să înțeleagă.

– Așa sper.

– Dar tatăl tău? Cu el ce s-a întâmplat?

Emily a tras brusc aer în piept.

– Din nefericire, tata și-a tras un glonț în cap la un an după ce am plecat din Birmania. Eram prea mică să-mi amintesc ceva despre el, dar ani la rând mama a fost înnebunită de durere. Sunt sigură că se învinovățea.

– Atâta vină.

– Da, dar cum am spus, a făcut tot posibilul și, după ce s-a recăsătorit câțiva ani mai târziu, am avut un tată vitreg minunat, grijuliu, iar el a schimbat totul.

– Și acum ai un băiețel.

– Da. E lumina vieții mele. Cu adevărat. Abia aștept să-l cunoști. Sper că tu și Oliver veți veni în curând la New York. Locuim într-o casă din cărămidă veche și frumoasă. Avem mult spațiu la dispoziție.

Belle a zâmbit.

– Fii sigură!

Emily a râs.

– Slavă Domnului, cred că s-ar putea să devii și tu americancă!

Belle a ridicat din sprâncene drept răspuns și a început și ea să râdă.

– Nu se știe niciodată, există o șansă să ajungem să locuim acolo, deși mi-ar părea rău să plec de aici.

– Îmi dau seama.

– Sunt sigură că sentimentele tale față de ce a făcut Marie se vor estompa în cele din urmă. Nu pot să nu mă gândesc că probabil avea mintea foarte tulburată la acea vreme.

– Da. Nu era un om rău. Nu în adâncul sufletului. Doar o femeie bolnavă și nechibzuită, care a făcut un lucru cumplit și apoi a plătit toată viața pentru asta. Partea îngrozitoare e că tot nu o pot ierta.

– O vei ierta. Cu timpul.

Emily a lăsat capul în jos.

– Încă sufăr, Belle.

– Știu.

A urmat un moment lung de tăcere și apoi Emily a mijit ochii privind-o pe Belle de parcă se gândea la ceva.

– Ce e? a întrebat Belle.

– Am vrut să spun mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru toate astea. Pentru că m-ai găsit.

– Chiar te bucuri?

Ochii lui Emily sclipeau.

– Mereu mi-am dorit o soră.

– Dar mai e ceva, nu-i așa?

– Mai sunt multe lucruri cu care trebuie să mă împac. Multe de rezolvat, știi?

Belle vedea tristețea din ochii lui Emily și înțelegea. Bineînțeles, nu putea fi totul simplu. Sora ei trebuia să-și regândească întreaga viață, așa cum și Belle fusese nevoită s-o facă.

– Poți oricând să vorbești cu mine, s-a oferit Belle. Promit.

– Da, n-am mai avut niciodată parte de așa ceva.

În timp ce-și zâmbeau, Belle simțea că avea să prețuiască pentru totdeauna această perioadă. Acest moment era o pauză, o bătaie în mareea tumultuoasă a vieții, care putea lăsa trecutul să se estompeze în vreme ce ele stăteau împreună în grădină. Deși sentimentele lui Emily erau confuze, era ceva aparte să poată împărtăși aromele proaspăt eliberate de ploaie din abundența de flori, care încă înfloreau între tufe, și să privească păsările cum zboară printre copaci. Sora ei era în viață și asta însemna totul. Darul de a avea o soră. Cât de norocoasă era! Cât de norocoase erau amândouă să se găsească una pe alta! Spera că vor fi ani de-a rândul împreună pentru a deveni cele mai bune prietene. Ani în care să-și cunoască visurile și speranțele. Ani în care să-și descopere defectele și temerile. Și ani în care să se sprijine una pe cealaltă, indiferent ce aveau de înfruntat, chiar și – dată fiind nesiguranța lucrurilor – un eventual război. Nimic nu putea șterge singurătatea pe care o trăiseră amândouă în trecut sau ororile la care Belle fusese martoră, dar știa că, în același mod minunat în care viața dăruia pe măsură ce lua înapoi, anii ce vor veni aveau să compenseze într-un târziu pentru cei pierduți.

Aveau să fie o familie și, pentru că avusese o copilărie frântă, Belle nu putea pretinde ceva mai bun. Era fiică, soră, soție, mătușă și, dacă totul avea să meargă conform planului, deși Oliver era singurul care știa deocamdată, avea să fie și mamă… după aproape șapte luni. Gândindu-se la asta, o durea sufletul pentru Diana, alungând în sfârșit orice rețineri ar mai fi avut în privința trecutului. Își iubea deja copilul nenăscut și putea să înceapă cu adevărat să întrezărească agonia prin care trebuie să fi trecut mama ei după dispariția Elvirei. A oftat adânc și apoi, pierdută în gânduri, a început să cânte numai pentru ea.

Emily a atins-o pe braț foarte încet.

– Ce cânți? a întrebat ea.

Belle s-a întors spre sora ei și a zâmbit, cu o amintire în minte.

– O, doar un cântec din copilărie.

Pe urmă, și-a îndreptat privirea spre casă.

– E un loc minunat, a spus Emily văzând la ce se uita.

– Ar trebui să fie a ta. Eşti sora mai mare.

– Nu, Belle, e a ta, a răspuns Emily și a strâns mâna surorii ei. O meriți. Dacă nu erai tu, n-am fi fost niciuna dintre noi aici, acum. Tu ai făcut asta și n-aș putea să-ți fiu mai recunoscătoare. Nu cer decât să nu ne mai pierdem niciodată una pe cealaltă.

Ochii lui Belle s-au umezit uitându-se la sora ei, apoi la noua ei casă. Nu era doar o casă frumoasă, cum spusese Emily. Era locul unde se născuse sora ei frumoasă, locul în care se pierduse și acum devenise locul unde fusese regăsită.

– Mi-a fost atât de teamă că nu te voi găsi niciodată, a spus Belle, sau că ai murit.

– Ei bine, m-ai găsit până la urmă. Și nu o să te mai las să pleci de lângă mine.

Amândouă s-au ridicat și s-au plimbat la braț prin grădină, bucurându-se de momentul la care Belle visase atât de mult, dar de care se și temuse că nu va veni. Sora ei dispărută venise în sfârșit acasă. Mulțumesc, a spus ea cu inima plină de recunoștință. Mulțumesc.

Nota autoarei

Din când în când, este necesar să schimbi șirul evenimentelor reale ca să fie pe potriva cronologiei narațiunii și să ajute în acest fel povestea. În cazul *Surorii dispărute*, există un astfel de exemplu, fiindcă am situat masacrul din 1930 în 1936.

Cea mai importantă parte a cercetării a avut loc când am vizitat Myanmar (Birmania, cum era cunoscut altădată), unde am stat în toate locurile menționate în carte. În Yangon (Rangoon), hotelul Strand a fost la fel de luxos ca în povestea mea și a fost ușor să-mi imaginez personajele acolo, în anii 1930. M-am bucurat și de o călătorie minunată cu vaporul pe Irrawaddy de la Bagan la Mandalay, așa cum face Belle. Timpul s-a estompat în vreme ce priveam lumea cum trecea pe lângă mine și mi-am dat seama că probabil a rămas aproape neschimbat de pe vremea personajului. Însă momentul culminant s-a petrecut într-o dimineață, chiar înaintea zorilor, când ne-am plimbat cu balonul cu aer cald și am plutit sus, pe deasupra orașului străvechi Bagan, în centrul Myanmarului, unul dintre cele mai mari situri arheologice din lume. Când soarele la răsărit a pictat sute de pagode în roz și auriu, am simțit că mi se taie respirația: o experiență cu adevărat de neuitat. Ca scriitoare, întreaga experiență a fost o sursă de inspirație și – o spun cu mâna pe inimă –, una dintre cele mai excepționale călătorii pe care le-am făcut vreodată pentru documentarea unui roman. În afară de vizita la Myanmar, internetul a oferit și de această dată o bogăție de detalii, la fel ca numeroasele cărți de istorie și de memorii, prea multe pentru a fi menționate aici. Abia aștept călătoria de documentare pentru a șaptea carte, a cărei acțiune se va desfăşura puțin mai aproape de casă… Urmăriți pagina mea de Facebook sau website-ul meu pentru noutăți și, dacă încă nu ați făcut-o, ce-ar fi să intrați în Clubul Cititorilor ca să aflați printre primii despre noile mele cărți publicate și să participați la concursuri? (Puteți discuta cu mine și pe Twitter.)

www.dinahjefferies.com
www.facebook.com/dinahjefferiesbooks
Twitter: @DinahJefferies
https://twitter.com/DinahJefferies

Mulțumiri

Mulțumesc încă o dată întregii echipe de la Viking/Penguin și agentei mele Caroline Hardman. Mi-a plăcut să scriu această carte, al șaselea roman al meu, iar voi toți ați fost fantastic de încurajatori, la fel ca întotdeauna. Sunt foarte norocoasă. Le mulțumesc tuturor prietenilor și oamenilor săritori pe care i-am întâlnit în timpul vizitei în Myanmar, de la care am învățat atât de multe despre trecut și despre problemele din prezent. Sunt foarte recunoscătoare și bloggerilor de carte care fac în continuare foarte mult pentru a ajuta autorii – unde am fi fără voi? Și, în cele din urmă, aș vrea să le mulțumesc călduros tuturor cititorilor mei.